MODERN BOSZORKÁNY SOROZAT

VAKMERŐ BOSZORKÁNY

DEBORA GEARY

Dream könyvkiadó

DEBORA GEARY

VAKMERŐ BOSZORKÁNY

Dream válogatás

Írta: Debora Geary
A mű eredeti címe: A Reckless Witch

Fordította: Komáromy Rudolf

Szerkesztők: Luca Anna, Vajna Gyöngyi
Nyelvi korrektor: Tóth Eszter
Műszaki szerkesztő: Daróczi Edit
© Debora Geary
© Komáromy Rudolf
© Maxim Könyvkiadó Kft.

A kiadvány a szerző engedélyével készült, egyetértésben a kijelölt ügynökével és alügynökével, amelyek a 2 Seas Literary Agency és az Andrew Numberg Associates International Limited.

Borítóterv: Botos Tamás
ISSN 2063-6989
ISBN 978 963 261 741 1 (puhatáblás), kiadói kód: MX-1004

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.
Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443, e-mail: info@maxim.co.hu
Felelős kiadó: Puskás Norbert
Nyomda: Kinizsi Nyomda Kft., felelős vezető: Bördős János

1. FEJEZET

A lány óvatosan jobbra-balra nézett a parti fövenysávon, mielőtt begyalogolt a vízbe. Egyáltalán nem hiányzott, hogy valami kóbor turista frászt kapjon az úszkálása láttán.

Nem mintha decemberben nyüzsögnének a turisták Oregon állam tengerpartjain. Sierra könnyű varázserő-sugaracskát

lövellt föl a Heceta-foki világítótoronyhoz. Ma annyira ködös volt az idő, hogy a vízben szem elől téveszthette. Tudta, hogy így viszont mindenképpen visszajöhet – ha akar. Anyu talán egyszerűen csak nem akart visszajönni. Mivel úgy érezte, mindjárt lefagy a bokája, működésbe hozta azt a kis bűbájt, ami még a téli óceán dermesztő vizében is melegen tartotta.

„ Vízhez szólok, tűzhöz szólok,
Óceán hidege jó ok.
Molekulák táncra kelnek,
Bőrömre sok hőt lehelnek.
Úszhatok a tengeren,
Parancsomra úgy legyen!"

Mágikus „búvárruhájának" köszönhetően szépen fölmelegedett a bokája. Ezt a fortélyt kislány korában tanulta anyutól, amikor még a sokkal melegebb hawaii vizekben is didergett.

Hawaii most majdnem annyira hiányzott neki, mint anyu.

Még egyszer erőt merített, beugrott a hullámverésbe, és hosszú, magabiztos karcsapásokkal úszott az óceánban. Kevesebb mint egy perc alatt kikeveredett a Heceta-fok körüli öböl védett vizeiből, és érezte a visszafelé haladó áramlatok játékos sodrását.

Óvatosan! – mormolta a víznek. Még ne! Előbb hadd jussak túl a sziklákon!

Egyenletes gyorsúszó tempóban haladt tovább a nyílt tenger felé. Érezte, hogy ma erős a dagály. Tél derekán gyakran az – még egy ok rá, hogy dacoljon a jéghideg vízzel.

Nevetés buborékjai bugyogtak ki a tüdejéből, amikor átszelte a part menti törőhullámzást, és beleúszott a sokkal nagyobba, ami kivihette a tengerre.

Akartok játszani?

Remek! Éppen birkózós kedve kerekedett, és a sűrű párafüggöny eltakarhatta őket a parti kíváncsi tekintetektől.

Hanyatt hemperedett, kitárt kezébe varázserő áramlott.

„Szólok vízhez, barátomhoz:
Ringva-táncolva vihart hozz!
Szólok léghez, nővéremhez:
Szelet kavarj förgeteghez!
A játék hármasban ilyen,
Parancsomra úgy legyen!"

Újra meg újra emelkedett és süllyedt a háta alatt a víz, ahogy egyre gyűlt az energia. Sierra kinyitotta a szemét, éppen idejében, mert látta, hogy egy háromméteres hullám készül a fejére zúdulni. Finom lábfricskával megfordult, és kuncogva bukott a hullám talpa alá. *Szépen tessék játszani!*

A felszínre bukkant, energialöketet küldött a hullám hátának, kettéhasította, és fürgén talpra szökkent, meglovagolta a középen föltoluló vizet.

A feje fölötti felhőkből és sistergő ujjaiból egyaránt recsegve-ropogva pattogott az energia. Egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy valódi vihart támaszt, azután visszacsobbant a vízbe. Az igazi viharhoz kiadós reggelizés kellett, ha nem akart kifogyni az üzemanyagból, és megfagyni, miközben visszafelé úszik a partra.

Alámerült még egy hullámba, fölfedezte a balra formálódó lég- és víztölcsért, majd beleúszott a végébe. Olyan volt, mintha mosógépben pörögne körbe-körbe, egybefüggő vízfallal a hátában. Sierra hanyatt döntötte a fejét, és élvezte az iramot.

Zúgott a fülében a vér, így most már gyöngédebben nyújtózkodott. A tölcsér lelassult. Amint visszanyerte a tájékozódási képességét, kutató varázserőnyalábot indított délnyugat felé. Tudta, hogy a meleg vizű tengeráramlatok legközelebbi forrása nem Hawaii ugyan, de a Golf-áramlat kevésbé szívélyes természetű.

Sajgott a szíve, amikor megérkezett a maui vizek első, csordogáló adagja, napfényt és elhalványult régi emlékeket

idézve. A nevelőszülők anyagi kereteiből nem futja Hawaii-ra szóló repülőjegyre, bármennyit kuncsorog érte.

Ha sikerül munkát szereznie, akkor talán eleget tud majd keresni.

Ez jókora „ha". Télen az oregoni partvidéken nincs sok állás, a Népjóléti Minisztérium pedig csak akkor fizet, hogy máshová költözködjön, ha már van munkahelye.

Na persze – mert csak úgy osztogatni szokták az állásokat olyan tizennyolc éveseknek, akiket nem is ismernek. Itt, a szülőhelye körüli óceáni vizektől ölelve szabadjára engedhette a kérlelhetetlen szabályok és lélekölő aktahegyek iránti tehetetlen dühét.

Élete első tizenkét esztendejében végtelen szabadságban élt, pontosan az a Sierra Brighton volt, aki lenni akart.

A legutóbbi hat évben pedig fásultan, agyonnyomva, olyan világba lökve, ahol a kutya sem törődött vele, kicsoda ő valójában.

Jaj, anyu, mi történt veled?

Sierra hagyta, hogy a hullámok elmossák a könnyeit. Tudta, hogy a mai napon sírásnak nincs helye. Terv kell.

Négy nap. December tizennegyedikén nagykorúvá válik, kikerül a nevelőszülői gondozásból – de ha addig nem szerez állást és lakóhelyet, nem engedik elmenni. A végén kénytelen-kelletlen a bíróságilag elrendelt „átmeneti program" jegyében fog élni, bármit jelentsen is az.

A tájékoztatót sem volt hajlandó elolvasni. Nem állt szándékában azt választani.

Végül búcsút vett játszópajtásaitól, hasra fordult, és úszva a part felé indult.

Négy nap múlva Sierra Brighton szabad. Csak állást kell szereznie. Meg reggelit. Sokáig maradt kinn – a lábujjai kezdtek kihűlni.

*

Govin homlokráncolva nézte a számítógépe képernyőjén villogó narancssárga riasztást.

– Figyelj, T., visszatért az a hawaii anomália.

– Hanném! – ballagott az íróasztalához régi jó barátja, egyik kezében sörrel, a másikban egy tál burgonyaszirommal. A legtöbb ember arra tippelt volna, hogy T. J. kamionsofőr, nem pedig a világ egyik legjobb meteorológusa.

Vagy ahogy a forgószékére ragasztott matrica hirdette: „Klímazseni". T. J.-ben nem tengett túl a szerénység.

Nem sok jót sejtetett, hogy chipset reggelizik.

– Doreen nem ad enni?

– Kirúgott. Azt mondta, megunta, hogy egy slampos mamlasszal él együtt.

– Nem egészen alaptalan a panasza – nézett Govin jelentőségteljesen a T. J. íróasztalán heggyé magasodó káoszra. Maga Doreen távozása nem zaklatta föl különösebben. A cimborája legközelebb talán följebb emeli a mércét. A remény hal meg utoljára. Sóhajtott – a barátság ebben az esetben alighanem kicsit többet igényelt egyszerű vállrándításnál. – Kérsz rántottát?

– Kolbászos? – derült föl T. J. – Tegnap este vacsora előtt tett lapátra a nőci, úgyhogy éhen halok.

Govin a szemét forgatta. A vak is láthatta, hogy T. J.-nek a felnőttséghez elengedhetetlen készségek legalább feléről fogalma sincsen.

Az anyukája gyakran mondogatta, hogy éppen ezért illenek egymáshoz a haverjával: neki dupla adag jutott a józanságból, ami T. J.-ből hiányzott. Matematikusként értékelte az anyja humorát. Egy briliáns, sokszor mégis rettentő bugyuta fickó barátjaként már kevésbé.

Elővett egy doboz tojást, és fölfedezte, hogy a grillkolbászos

tasakban egyetlen hüvelykujjnyi szál kolbász árválkodik, az pedig a farkasétvágyú T. J.-nek fél fogára sem elég.

Fölkapta a mobiltelefonját, és hívta a saját külön mentőszolgálatát. Nellnél mindig akadt fölös harapnivaló. Még az egyetemen alkut kötöttek, amikor hármasban közösen béreltek lakást – ha a srácok nem csinálnak komplett disznóólát, Nell időnként jóllakatja őket. Govin körülnézett a helyiségben, és elhúzta a száját. A maguk részéről nem nagyon tartották be a megállapodást.

Nell nevetve vette föl a telefont.

– Mi kéne, ha volna?

– Meg vagyok sértve. Nem csak olyankor szoktalak hívni, ha kell valami.

Govin próbálta elhinni, hogy ez igaz is.

– Ha déli tizenkettő előtt keresel, akkor igen. Addig rendszerint annyira el vagy foglalva az adataiddal, hogy nem érsz rá hús-vér emberekkel szót váltani.

– A délelőttök eléggé lekötnek.

Az időjárás sohasem pihen, és Govinnak be kellett pótolnia, amit alvás közben elmulasztott.

Rámolás zaját hallotta a vonal túlsó végéről.

– Van császárszalonna meg sütni való kolbász, és perceken belül kész a sütőtökös palacsinta. A tojás viszont elfogyott. Aervyn megint növésben van.

– Egy kis kolbász szuper lenne. – Govin a saját hűtője tartalmára sandított. – Nekem van néhány plusztojásom, küldhetek vissza a kifutófiúddal.

Az asszony nevetett.

– Mikori a lejárata?

Govin sóhajtott. Nell két évig élt egy fedél alatt vele meg T. J.-vel, tehát bőséges tapasztalatot gyűjtött, hogy efféle gyanút tápláljon.

– Valószínűleg a tűréshatárodon túli.

Nell még akkor is kuncogott, mikor letette a telefont. Néhány

másodperc múlva egy csomag, jóval a lejáraton belüli, grillkolbász puffant a konyhapultjára.

– Köszi, kis haver! – tisztelgett nagyjából Nellék háza felé fordulva Govin.

Jó a háznál az olyan boszipalánta, mint Aervyn.

Govin pillanatok alatt előkészítette a reggelit, azután visszatért a laptopjához.

– Kiderítettél még valamit?

Immár két éve próbálták értelmezni ezt a sajátos hawaii rendellenességet, ami az egyik privát projektjükké vált. Anyagi támogatóik nem óhajtották a szellemirtás időjárási verzióját pénzelni.

– Nem igazán – ráncolta a homlokát T. J. – Csak annyit, hogy egyre erőteljesebb.

Govin az újonnan rajzolt térképeket nézte. Megint a régi nóta – egy kósza meleg vizű tengeráramlat bukkant föl Hawaii-nál, és az oregoni partvidék felé tart. Kevesebb mint egy óra múlva eltűnik majd, áthágva a logika és a matematika összes törvényét. T. J.-vel tébolyultan próbálták kiokoskodni a jelenség eredetét.

Egy kicsit közelebb hajolt, azután nyomkodni kezdte a billentyűket, bonyolult ábrákat jelenített meg a három nagy méretű képernyőn.

– Fú, T.J., ez kezd irtó közel jutni a fordulóponthoz.

– Ja. – T. J. fölhajtotta az utolsó korty sörét. – Még mindig körülbelül húsz százalékkal elmarad a küszöbértéktől, de ha ilyen ütemben folytatja a növekedést, három-négy hónap múlva komoly időjárási zavarral kerülünk szembe.

Meteorológiai értelemben a három-négy hónap azt jelentette, hogy ideje abbahagyniuk a szóban forgó rendellenesség tétlen szemlélését, és cselekvésbe lendülniük. Ezzel foglalkoztak ők ketten – tőlük telhetőleg elegyengették az időjárási jelenségeknél mutatkozó kisebb zökkenőket, mielőtt katasztrófa alakulhatott volna ki.

Szó se róla, nem a legizgalmasabb munka – de ha T. J.

adatmodellezése nem tévedett, a legutóbbi tíz esztendőben csaknem félmillió emberéletet kíméltek meg. Plusz-mínusz 15,7%.

Ismét az észleléseket tanulmányozta.

– Ki kell okoskodnunk a forrást.

Varázslattal sem orvosolhatták azt, amit nem láttak.

T. J. fölvonta a fél szemöldökét.

– Mégis, mit javasolsz: táborozzunk le az oregoni partvidéken, és nézelődjünk, mi vonzza ott mágnesként a meleg vizet?

Govin sóhajtott.

– Újra beleásom magam a geoóceán-adatokba.

Azok tűntek a mostani probléma legvalószínűbb forrásának, de ha az élete függ tőle, akkor sem tudta volna megmondani, hol érdemes keresgélni.

T. J. mereven bámulta a számítógépe képernyőjét.

– Ez nem geós téma, öreg. Még gőzöm sincs, micsoda, de nem tűnik természetesnek.

Govin kuncogott, pontosan tudta, hová fut ki ez a beszélgetés.

– Reggeli előtt nincs földönkívüliekről szóló összeesküvés-elmélet. Gyere, az illatából ítélve, elkészült a kolbász!

A földönkívüliek – vagy bárki más idézte is elő ezt az anomáliát – várhattak egy félórát.

*

Sophie: Nat még nem idegroncs?

Nell: Talán olyannak ismered? Esküszöm, mikor a kiírt időponthoz közeledtem, legszívesebben benyúltam volna, hogy magam rángassam elő a hasamból a babát, ő meg csak lótuszülésbe tekeredve meditál. Döbbenetes.

Moira: Hát, neked nem kimondottan eseménytelen terhességeket kellett kiböjtölnöd, Nell. A hármas ikrek szép kis pocakramazurit csaptak, és Aervyn sem viselte türelmesen az utolsó heteket.

Nell: Az nem kifejezés. Nat és Jamie babája olyan régen

játszadozik energiafolyamokkal, hogy az apjától is valami hasonlóra számítottunk, de ő tényleg csöndesen tűri a dolgot. Lauren szerint meglehetősen higgadt az elméje.

Sophie: Jamie holnap beugrik Nattel a Varázsvilágba, úgyhogy mindannyian megkukkanthatjuk a pocakját.

Nell: Akkor Ginia mindjárt jobban fogja érezni magát.

Sophie: Szép munkát végez Nat megfigyelésével. Elkényeztet minket Moira nénivel.

Moira: Az én koromban rám is fér a kényeztetés. És Sophie, biztos, hogy nem találkozhatunk most a varázsvilágos boszorkánytanács-termünkben? Ez a pötyögés borzasztóan megerőltető szegény ujjaimnak.

Sophie: Pontosan ezért csináljuk ilyen régimódian. Ismered az egyezségünket: heti egy gépelős csevej jó gyógytorna. Különben sem vonhatunk be figyelmeztetés nélkül valami szegény új boszorkányt a Varázsvilágba. Az is elég zűrös, ha minden előzmény nélkül a tanácsterembe rángatjuk az újoncokat.

Nell: Jó az nekünk, hogy most újoncokat toborzunk? Szülések előtt állunk, nyakunkon a téli napforduló, és javában zajlik a Boszíháló bűbájprogram könyvtárának felfuttatása.

Moira: Az én Elorie-m remek *szervező*. Azt mondja, nagyon szépen alakul a Boszíháló.

Sophie: Tényleg érti a dolgát, és ügyesen irányítja Jamie-t meg a csapatát. Várhatunk, Nell, ha akarod, de úgy gondoltam, mivel úton van ez a sok baba, egy ideig bőven lesz tennivaló. Ámbár egyelőre talán csak ténylegesen gyakorló boszorkányokat kellene keresnünk és velük építeni tovább a közösségünket. Nem vagyok biztos benne, hogy pillanatnyilag elég energiánk van egy újabb Lauren vagy Elorie kezelésére.

Nell: Rendben, intézkedem. Egy szép napon azonban nyugalomba fogok vonulni, reggeltől estig a tengerparton üldögélek, és narancsos pezsgőt szürcsölgetek.

Moira: Sok szerencsét hozzá, kedvesem! Amikor majd éppen

azt hiszed, fölvirradt az a nap, betoppan valami izgága ifjú boszorkány, és közli, hogy olyan vállalkozásba fogott, amiben a segítségedre szorul.

Sophie: Moira néni, nélküled nem lenne ugyanaz a Boszorkánycsevej. És te nem is szereted a narancsos pezsgőt. **Moira:** De a tengerparton üldögélés jól hangzott.

Nell: Csak azt áruld el, melyik tengerpartot szeretnéd fölkeresni. Aervyn igen tehetségesen tudja átsuttyantani az embereket a Varázsvilágon keresztül oda, ahová jutniuk kell.

Moira: Jaj, az áztatómedencém megoldja az ilyen irányú gondjaimat. Tényleg semmi szükségem rá, hogy máshová menjek.

Sophie: Ez az, Nell, így kell rávenni Moira nénit, hogy színt valljon ☺. Már hetek óta próbáljuk a tengerpartra küldeni. Egy kis langymeleg vízben úszkálás jót tenne neki.

Moira: Ez a sok gyógyító mind azon fáradozik, hogy visszaváltoztasson öregasszonyból huszonegy évessé. Az én koromban már nem minden működik tökéletesen.

Nell: Na hiszen! Ez már rám is érvényes, pedig fele annyi idős vagyok, mint te. Rendben, elindítottam a bevonó bűbájt, és amíg várakozunk, Moira elszórakoztathat bennünket a zsémbes pácienses műsorával.

*

Sierra leült a könyvtári számítógéphez, és lopva körbesandított, mielőtt még egyet harapott a kapucnis felsője zsebébe rejtett krémsajtos buciból. Téli úszás után mindig egy tonna szénhidrátot kellett magához vennie.

De egy állás most még annál is jobban kellett volna és ha az oregoni partvidéken nincs, akkor távolabb kell folytatnia a keresést. Talán Kaliforniában. Halványan emlékezett pár vidám napra, amikor anyuval San Franciscóban villamosoztak. Ámbár Kaliforniában sokba kerül a megélhetés.

Bejelentkezett az álláskereső oldalra, és úgy terjesztette ki a

keresés feltételeit, hogy a kaliforniai partvidék összes nagyvárosa beleférjen. Egy gyors tallózás ugyanolyan agyzsibbasztó munkahelyeket sorakoztatott föl, amilyenek Oregonban kínálkoztak, de legalább sokkal többet.

Kivette a zsebéből a piros kabalakockáit, megrázta őket, és hetest dobott. Leszámolt a listán a hetedik állásig – uszkárgondozó asszisztens. Ez elég valószínűtlenül csengett, de azért rákattintott. Anyu mindig azt mondta, a piros kabalakockái segítségével hozta élete legjobb döntéseit.

Úgy tűnt azonban, hogy ez nem az az eset. Ha az ember olyan helyen dolgozik, ahol egész nap kedélybeteg kutyák próbálják megharapni, nyolcdolláros órabérrel nincs megfizetve.

A következő állásajánlat spanyoltolmácsnak szólt. Sierra egész tisztességesen tudott spanyolul. Rákattintott a részletezésre – és minden stimmelt is, amíg az egyetemi diplomához és a tolmács képesítéshez nem ért. Süssék meg.

Testdublőr. Pfuj! A zuhanyozós jelenetekhez keressenek mást.

Azután kiszúrt egyet, ami egész jól nézett ki. Függetlenfilmes produkció lóti-futija. De banyek, ezek csak ebéd meg az esetleges jövendő hírnév fejében akartak foglalkoztatni valakit. Ebből nem fedezte volna a lakbért.

Elkeseredésében összevissza kezdett kattintgatni – és váratlanul szivárványszínű örvény jelent meg a képernyőn, majd egy csevegőoldal ablaka nyílt ki. Mi a fene?

Sophie: Szia, Sierra! Üdvözöllek a Boszorkánycsevejen! Köszönjük, hogy csatlakoztál hozzánk!

Sierra: Hol vagyok?

Sophie: Nell, Moira meg én hármasban alapítottunk egy internetes csevegőcsoportot boszorkányoknak. Úgy látszik, a bevonó bűbájunk rád talált.

Sierra: Bevonó bűbájotok? Az interneten varázsoltok? Ez most komoly?

Sophie: Csak egyszerű bűbáj a tevőlegesen mágiát

alkalmazók fölkutatására. Szabadon dönthetsz, hogy távozol vagy maradsz, de szívesen elbeszélgetnénk veled egy kicsit.

Sierra: Meg tudjátok állapítani rólam, hogy boszorkány vagyok? Ez tényleg király. Olyan bűbájotok nincs véletlenül, ami bevonna nekem egy állást?

Nell: Szia, Sierra! A jelek szerint éppen álláskereséssel foglalkoztál, amikor megtaláltunk. Miféle munkát szeretnél?

Sierra: Bármit az óceán közelében, ami elég jól fizet ahhoz, hogy lakást bérelhessek. Ja, és ahol nem harapnak, nincs szükség egyetemi végzettségre, és pucérra sem kell vetkőzni.

Moira: Az utóbbi elég gyanúsan hangzott, kedvesem – annál biztosan találunk jobbat.

Sierra: Kétlem. Hónapok óta keresgélek, és már csak négy napom maradt.

Moira: Á, akkor ez eléggé sürgős. Talán nem véletlen, hogy a bűbájunk éppen ma vont be.

Sophie: Mesélnél egy kicsit magadról? Semmi bizalmas jellegűt, csak talán valamit arról, hogy mihez értesz.

Sierra: Nem is tudom. Tizennyolc éves vagyok, egy csomó nyelven beszélek valamicskét, és irtó gyorsan tanulok.

Moira: Tizennyolc? Hát nincs családod, hogy gondoskodjon rólad, kis szívem?

Sierra: Nincs. És erről nem is kívánok többet mondani.

Nell: Okos. Hogy állsz a macskaterelgetéssel?

Sierra: Állatgondozásban nincs nagy gyakorlatom.

Nell: Bocs, csak jópofáskodni akartam, de nem igazán sikerült. Lehetséges, hogy tudok neked állást. Az öcsémmel egy internetes játékoldalt üzemeltetünk, a neve Varázsvilág, és...

Sierra: Atyaég, Nell Walker! Te hoztad létre a Varázsvilágot.

Nell: Igen, az öcsémmel. Szoktál játszani?

Sierra: Mostanában nem. A könyvtári számítógépeken letiltották az oldalatokat. De azelőtt az utazásaink közben játszottam, hogy ne unjam halálra magam a vasúti pályaudvarokon, meg ilyesmi.

Nell: És jól ment?

Sierra: A boszorkányoknak fenntartott harmadik szintig jutottam. De tizenkét évesen, úgyhogy most valószínűleg jobb teljesítményt nyújtanék.

Nell: Ez sem rossz. Ilyen fiatalon csak a kislányom jutott följebb. Szóval olyan munkát keresel, ami fedezi a megélhetési költségeidet, hajlandó vagy új dolgokat tanulni, és egész ügyesen játszol.

Moira: És négy napon belül kell neki, kedvesem. Eléggé sürgősen, ha jól értettem.

Nell: Megbeszélem Jamie-vel. Sierra, el tudlak érni valahogy?

Sierra: Persze, a munkakellacsajnak@gmail.com e-mailcímen. Ez komoly?

Nell: Aha. Még ma jelentkezem. Vacsora után számítógépközeiben leszel?

Sierra: Hú, de jó! Igen, és köszönöm. Ki kell szállnom. Csak fél óra gépidőt kaptam, és lejárt.

Sierra elhátrált a monitortól, tényleg örült, amikor elsötétedett a képernyő. A legtöbb könyvtáros így is totál buggyantnak tartotta. Ha kiderül, hogy boszorkányokkal cseverészik, valószínűleg elveszik az olvasójegyét, vagy ilyesmi.

És nem is akármilyen boszorkányokkal. Nell Walkerrel. Amikor anyu híres boszorkányokról mesélt neki, mindig Nell volt Sierra kedvence. Dúsgazdag, csúcsszuper játékos, és az első női bűbájvető, aki valaha is első osztályú bűbájt alkalmazott. Biztosan izgalmas lehet az élete – bulik, hírességek és rengeteg frankó varázslás.

Amíg a sorban várakozott, hogy ismét időhöz jusson valamelyik könyvtári számítógépnél, Sierra a piros kabalakockáit rázogatta a zsebében. Talán mégiscsak hatásosak.

2. FEJEZET

Nell az utolsó reggelizőedényt is a konyhapultra tette, és megfordult, hogy odahívja a legkisebb csemetéjét.

– Aervyn! Gyere, meglátogatjuk Jamie bácsit és Nat nénit. A kisfiú fekete felleghajtó köpönyegben, kezében az anyja konyhai seprűjével érkezett.

– Mama, kéne egy csúcsos kalap.

– Ne mondd. És minek az neked?

– Mert Harrynek is van, és megpróbálok repülni, ahogy ő. A nagyobbak már látták a legújabb *Harry Potter-filmet,* és kinevették, hogy vicces, de tiszta hamuka. A picurkája azonban egy héttel az ötödik születésnapján innen még nagyon hiszékeny volt.

– Ugye, tudod, hogy az igazi boszorkányok nem röpködnek seprűnyélen? A legtöbb boszorkány egyáltalán nem is tud repülni.

Aervyn az égnek emelte a tekintetét.

– *Tudom,* mama! Csak játékból. De akkor is kéne egy csúcsos kalap.

Hát, ez valószínűleg nem sokban különbözött a gyerekek szuperhősös mániájától.

– Talán Nat néni tud segíteni ebben. Neki csodás fantáziája van.

És végtelen türelme a hóbortos kívánságokkal előhozakodó kisfiúkhoz.

Aervyn elvigyorodott, és megragadta az anyja kezét.

– Teleportáljunk?

Az asszony gyaloglást tervezett, de tekintetbe véve a kisfiú jelenlegi öltözékét, valamint azt a tényt, hogy a talpa folyton fölemelkedett a talajról, úgy tűnt, talán nem is rossz ötlet a teleportálás.

– Persze, picim. Csak hadd hozzam a táskámat!

A mondott kellék a következő pillanatban a kezébe huppant, és Nell alig tudta elkapni a vállszíját, mielőtt a földre esett volna. Sóhajtott. És még csodálkoznak, miért használt el csak idén már három új laptopot.

A kisfia vigyorgott, és az öccse nappalijában landoltak. Aervyn a seprűt a lába közé szorítva azonnal futásnak eredt – és a falhoz csapódott, mikor ki akart fordulni az előszobába.

Jamie ért oda hozzá elsőnek, puszival gyógykezelte a beütött könyökét, és öleléssel a sértett önérzetét.

– Seprűvel nem könnyű átférni az ajtónyílásokon, bikfic.

– Harry Potternek megy – szipogott Aervyn. – Bárhol tud repülni.

Az utolsó mondat aggasztotta Nellt. Sajnos Harry a filmben fölpattant a nyavalyás seprűjére, és úgy röpködött, mint akit most engedtek ki a diliházból. Nell kisfia nem látta a filmet, de annyit faggatta róla a testvéreit, hogy ezzel az erővel láthatta is volna.

– Az igazi boszorkányoknak sokat kell gyakorolniuk a repülést, szép lassan, földközelben, mielőtt kunsztozni próbálnának.

Jamie puszit nyomott az unokaöccse feje búbjára, és talpra állította.

– Mit szólnál hozzá, ha holnap elmennénk a mágikus óceánpartra, és megpróbálnánk repülni? – Nellre pillantott.

– Egészen földközelben, nehogy megüssük magunkat, ha leesünk.

Aervyn szeme fölcsillant.

– Vihetem a seprűmet?

– Hát persze, szupertöpörtyű. És ha megkéred Natet, ő talán tudja, hol találhatsz nekem is egy seprűt.

A boszorkánypalánta elspurizott, hogy végrehajtsa fontos küldetését. Nell azon tűnődött, nincs-e valakinek praktikus bűbája sérült válaszfalak kijavítására.

– Komolyan seprűn lovagolva fogsz repülni?

Jamie vigyorgott.

– Nem akarod te is kipróbálni?

– Nincs az a pénz.

Az asszony nem rendelkezett elegendő levegős varázserővel, se teleportáló készséggel, hogy elkerülje az óhatatlan összeütközéseket.

– Hazudós! – horkant föl az öccse.

– Hát jó – adta meg magát Nell. Nevetve léptek beljebb a nappaliba.

Nell eleresztette a füle mellett a konyhából hallatszó hangos puffanást. Nat néni mostanára gyakorlatot szerzett a kisebb boszorkánypalánta-balesetek kezelésében.

– Mit gondolsz, Jamie, nem vennénk hasznát még egy segédnek a Varázsvilágban?

Az öccse fölvonta a fél szemöldökét.

– Ez beugratós kérdésnek tűnik. Mi a helyzet?

Az asszony sóhajtott.

– Ma délelőtt bevontunk egy új boszorkányt. Állást keres.

– És szerinted tőlünk kéne kapnia? – Jamie egy szembántóan ronda fotelmatuzsálembe rogyott. – Itt valami sztori lappang. Mesélj tovább!

– Nem sokat tudok a lányról. Tizennyolc éves, és az IP-címe egy oregoni partvidéki közkönyvtáré. Négy napon belül állást kell szereznie.

– Mert különben? – ráncolta a homlokát a férfi.

– Azt nem mondta. De kisebb korában sokat játszott a Varázsvilágon – húzta elő ütőkártyáját Nell. – Azt mondta, a boszorkányoknak fenntartott harmadik szintig jutott.

Ez már megragadta az öccse figyelmét.

– Komolyan? Mennyivel kisebb korában?

– Tizenkét évesen, szóval hat esztendővel ezelőtt.

Aprólékos gonddal vezettek nyilvántartást a játékosaikról, különös tekintettel a boszorkányokra és a fiatalkorúakra. A Varázsvilág annyira veszélytelen környezetet biztosított a

gyerekeknek, amennyire az embereknél és a mágiánál egyáltalán lehetséges.

– Nem látom a lányt. – Jamie még néhány pillanatig zongorázott a billentyűzetén, azután fölszisszent. – Várjunk, talán mégis. Itt egy felhasználó, aki elérte a hármas szintet, hat évvel ezelőtt lépett be utoljára. De nem gyerek. – Kikereste az adatokat, és tágra nyílt a szeme. – Amelia Brighton nevén regisztrált. Te megtaláltad Ameliát?

Nell nagyot nézett, próbálta összerakni az észvesztő részletekből a képet.

– Nem hiszem. A lányt Sierrának hívták, és tudta, ki vagyok, de nem úgy, ahogy Amelia tudta volna. Egészen fiatal benyomást keltett, Jamie.

Amelia Brightont a nyolcvanas évek vad hippi boszorkányaként ismerték. A Nellnél egy tízessel idősebb, kalandvágyó, lázongó természetű, világjáró nő híressé vált arról, hogy bejelentés nélkül bukkant föl, majd pár nappal később ugyanolyan váratlanul köszönt el. Azután tovább barangolt a világban, olykor távoli tájakról küldött e-mailes élménybeszámolókat. Körülbelül tíz esztendeje pedig egyáltalán nem hallottak felőle.

Jamie szórakozottan ütögette a számítógépe billentyűit.

– Szerinted volt gyereke? És senki sem tudott róla?

– Gőzöm sincs – vonogatta a vállát Nell. – De Ameliánál bármi elképzelhető.

– Ja. – Az öccse a fejét rázta, mintha valami homályt akarna eloszlatni. – Akkor most mihez kezdünk?

Nell legalább erre tudta a választ.

– Állást ajánlunk Sierrának, és idehozzuk.

– Rendben – bólintott Jamie. – A rengeteg boszihálós munkánál elkél a segítség. Elorie elhalmozott bennünket tennivalóval.

– Okos ötlet tőle más boszorkányok vállalkozásainak a bekapcsolása, így mindenki közreműködhet az összehangolásban.

– Ühüm – vigyorgott Jamie. – És talán be is jön az elképzelése. Az én kilencéves gárdámnak viszont nem ártana némi támogatás, mert a boszorkányterelgetés nem könnyű. Sierra segíthetne ebben. Úgy tűnik, van némi bűbájkódolási gyakorlata.

– Az kissé berozsdásodhatott, miután hat éve nem játszik.

A férfi vállat vont.

– Akkor majd találunk neki valami más feladatot.

Nell tudta, hogy az öccsében nem fog csalódni.

– Köszi, Jamie! Lekötelezte!

– Szóra sem érdemes. Még szép, hogy gondoskodunk a mieinkről – vigyorgott csillogó szemmel Jamie. – De ha le akarod róni a háládat, holnap kimehetsz Matt és Devin elé a reptérre.

Az asszony biztosra vette, hogy ez egyébként is őrá hárult volna. A testvérei a téli napfordulótól újévig tartó hosszú és zajos családi ünneplésre tértek haza. Újra összeállhatott a hátborzongató hármasfogat.

– Eléggé az utolsó pillanatra hagyták az utazást. Nat bármelyik percben megszülhet.

Jamie vállat vont.

– Azt mondja, még nem. És a babánknak talán nem lesz szüksége nagy körre, elvégre egyelőre nem nagyon játszadozik varázserővel.

– Hatalmas kört kaptok, mert erről senki sem akar lemaradni. – Nell elmosolyodott. – Egyébként rendszerint az apukák igénylik a legtöbb segítséget.

Éppen elkapta a párnát, mielőtt a fejéhez csapódott volna. Egyesek javíthatatlanok.

*

Az energiaáramok szinte hallhatóan sercegtek, csak arra vártak, hogy Sierra megformálja őket. A lány a Heceta-foki világítótoronytól északra, a rendes turistaútvonalak látóteréből jócskán kieső kis szirten állt, és további energiaáramokért nyúlt.

Eljött a vihartámasztás ideje.

A türelem sosem volt erőssége, most pedig egyenesen az őrületbe kergette, hogy Nell Walkerre kell várnia, mert talán állást ajánl neki. A legutóbbi hat esztendőben bőségesen megtapasztalhatta, milyen az, ha csupa szívás az ember élete. Megtanulta, hogy a viharokhoz forduljon vigasztalásért.

Születésénél fogva megillette a varázslás joga, ezt rendelte neki a sors, ezáltal mutathatott fityiszt a nevelőszülői gondozási kamutömegnek, az aktatologatóknak, mindazoknak, akik valójában fütyültek Sierra Brightonra.

Az ég felé nyújtotta az ujjait, érezte a már készülő vihart. Télen az oregoni partvidéken nem nehéz olyat találni. Ő csupán azt tervezte, hogy egy kicsit földagasztja.

„Szólok meleg, fényes léghez,
Emelkedést vigyen véghez.
Szólok vízhez, hűs harmathoz,
Szél hátán most változást hoz.
Szólok tűzhöz, sok hőt adjon,
Hármas erő égbe csapjon!
Zúgj, vihar a tengeren,
Parancsomra úgy legyen!"

A szíve szárnyalt, ahogy szél és a víz föltámadt, meleg, nedves légáramlatot emelt a fent várakozó viharhoz. Beindult az energia, hőt hajtott a jég- és hókristálytömegből álló felhőkbe. Sierra icipicit visszafogta magát. A villámlás hajlamos túlzott feltűnést kelteni, legalábbis kora délután.

Nevetett, ahogy egy könnyű fuvallat körbelibbenve megcirógatta. *Szóval játszani akarsz?* Bal kezével kört írt le, tölcsérbe vonta a talajközeli levegőt. Jobb keze ellenkező irányban körözött, lerövidítette a tölcsért. A hurrikán szintén hajlamos feltűnést kelteni, még a kisded hurrikán is.

Ezután visszahajolt a fölkorbácsolt széltölcsérbe, körbe-körbe forgatta, kitárta a kezét, amennyire csak tudta. A tölcsértánc

anyu kedvencei közé tartozott. Sierra behunyta a szemét, és egy pillanatra, egyetlen pillanatra azt képzelte, hogy nem magában táncol.

Aztán még egyszer az ég felé nyújtózkodott, lehúzta a záport, ami egyáltalán nem keltett feltűnést, miközben lemosta a könnyeit.

*

– Mi a túró?! – perdült hátra a forgószékén Govin, és lekapta T. J. fülhallgatóját. – Oregonban egy tetves hurrikán kavarodik, és a semmiből került elő.

– Az időjárás szokott ilyeneket művelni.

A társa egy pillantást vetett a narancssárgán villogó riasztójelzésre, és visszafordult saját munkaállomásához, több különböző ábrát jelenítve meg a nagyméretű képernyőin.

Govin figyelte: majd' szétfeszítette az energia, de tisztában volt a saját korlátaival. Tudta, hogy hacsak T. J. nem deríti ki, pontosan hol avatkozzon be, nem elegendő a varázsereje, hogy ilyen messziről komoly befolyást gyakoroljon az eseményekre. Ha a bolha elefántot akar megfordítani, precízen a megfelelő pontot kell eltalálnia.

Ügyeletes matekzsenijük motyogása tompa morajjá erősödött. Azután teljesen elnémult, csak a billentyűzet eszeveszett kattogása hallatszott. T. J.-nél a némaság jelentette, hogy átment zseniüzemmódba.

Azután talpra ugrott, kirántott a nyomtatóból egy lapot, és hanyatt-homlok rohant a pajtaszerű melléképület felé. Govinnak volt annyi esze, hogy ne kérdezzen semmit. Ő is csak rohant.

Ahogy a helikopter fölszállt, és a tengernek vette az irányt, T. J. átadta neki a papírt. Govin föltette a mikrofonos sisakját.

– Mire van szükségünk? – kérdezte.

– Egy hőgombócra ezeknél a koordinátáknál. És el ne hibázd!

Ez matematikusnyelven annyit tett: „ez egy piszok komisz vihar". Govin megnézte az adatokat. Látta, hogy a hatótávolsága

külső szélén járnak, ami a találati pontosság szempontjából nem a legszerencsésebb.

– Emberek a közelben?

T.J. a fejét rázta.

– Ez igazán kicsi, helyi vihar, egészen körülírt, de erős. Ha elhibázod, inkább fölfelé tévedj, akkor nem a teljesen kialakult tölcsérrel kerülünk szembe, csak fokozott hullámzással. Körülbelül másfél perc múlva érünk a megfelelő energiavonal fölé.

Govin előkészítette a bűbáját, miközben kilógatta a lábát a helikopter szélén, a lehető legmeggyőzőbben alakítva az időjárás-kommandós boszorkányt.

„Tűzhöz szólok, szikrázóhoz,
Szétterjedve izzó pajzshoz.
Léghez szólok, kirobbanóhoz,
Erővonalon északra nyúlóhoz.
A viharba hőt hordozzon,
Légörvény szerteomoljon.
Csak eső s szél, tölcsérmentesen,
Parancsomra minden úgy legyen!"

T. J. három-kettő-egyes visszaszámlálására Govin útjára bocsátotta a bűbáját – egy tüskés rája formájú tűzpajzsot, levegőrétegbe burkolva, hogy kiindulásától a rendeltetési helyéig minimálisra csökkentse az időjárásra gyakorolt hatását. Akkor kellett működésbe lépnie, mikor a viharárammal találkozik. T. J.-re pedig az a feladat várt, hogy kiválassza azt az energiavonalat, ami összeköti a két végpontot. Ez a legtöbb esetben sikerült is neki.

A bűbáj visszahatásának enyhe remegése jelezte, hogy a tűzpajzs elvégezte a munkáját, fölhevített egy légréteget. Ezzel vagy szertefoszlatta a tölcsért, vagy súlyosbította a helyzetet.

T. J. homlokráncolva figyelte a helikopter műszerfalához

csatlakoztatott tabletet.

– Tölcsér nincs, de az észlelt értékek furák. Nem tudom, mi történik. Vissza kell mennünk a központba, hogy kiokoskodjuk.

A tablet ügyes masina volt, de korántsem olyan erőgép, mint a bázisukon működő komputerek. Digitális játékszerbe még T. J. sem tudott szuperszámítógépet gyömöszölni.

A tölcsér megszűnése örvendetesnek tetszett. Govin hátradőlt az ülésén. Az időjárás-boszorkányok még napjaink műholdas adattovábbításának és monstruózus számítógépi kapacitásának körülményei között is bizonytalanságban kénytelenek élni. Ilyen a megzabolázandó szörnyeteg természete.

– Szépen ráleltél egy szabad energiavonalra.

T. J. széttárta a kezét.

– A dolognak ez a része remélhetőleg jelentősen könnyebbé válik, ha majd beindítjuk a Boszihálót.

Mindketten ebben bíztak. A legutóbbi tizenöt évben rengeteg tapasztalatot szereztek arról, hogyan csitítható le egy vihar, miként igazítható ki egy óceáni áramlat, de minden azon múlt, hogy egy boszorkány a megfelelő időben a megfelelő helyen tartózkodik-e.

Vagy legalábbis egy boszorkány a bűbáját a megfelelő időben a megfelelő helyre juttatja-e. Elorie boszihálós vállalkozásával talán képessé válnak rá, hogy pontosan ott alkalmazzanak varázslatot, ahol szükséges.

Govin megigazította a sisakját, ami folyton félrecsúszott.

– De sokkal bonyolultabbá is teheti a helyzetet. – Az elmúlt három hónapban milliószor lefolytatták már ezt a beszélgetést. – Biztos, hogy nem akarsz közvetítőként dolgozni velük?

T. J. fölhorkant.

– Te vagy a boszorkány, cimbora. Én csak a matekbolond. Én előre jelzem az időjárást, te pedig megszervezed a katasztrófaelhárító osztagot.

Osztagot. Furcsán, hátborzongatóan hatott a szó, hiszen mindeddig csak ők ketten tevékenykedtek itt. Az egész bolygó

időjárási rendszereinek befolyásolása rengeteg észt, türelmet és feltétlen bizalmat igényel. Ha újabb személyek kerülnek a képbe, az mindent megbonyolíthat.

Sok-sok életet menthet meg, de ez az egész az őrületbe is hajszolhatja. Esetleg mindkettő.

Govin ezeket az eshetőségeket latolgatta, amíg T. J. le nem szállt a kávédarálóval. Társa az ülésre tette a sisakját, és a ház felé intett.

– Először nézzük meg, milyen értékeket mutat a számítógép, azután újra kijövünk, és elvégezzük a fedélzeti ellenőrzést.

Indulásra kész állapotban hagyták a helikoptert.

Govin leszökkent, és T. J. nyomában az épületbe sietett. Ahhoz képest, hogy burgonyaszirommal és sörrel gondokodott az energia-utánpótlásáról, igazán szaporán szedte a lábát – kivált, ha az adatok sürgették.

Fél perc sem telt el, és a klímazseni megtalálta a választ, ami azonban sajnálatos módon az őrületbe hajszolós véglethez állt közelebb.

– Tutira földönkívüliek műve – csapott tenyerével az íróasztalra T. J., papírok és mindenféle fura irodai limlom zuhatagát indítva el. – Nem létezik, hogy ez természetes időjárási jelenség.

– Olyan teóriád nincs, ami nem igényel kis, zöld lényeket?

T. J. hümmögött.

– Kóbor boszorkányok?

Govin fölmordult. Ebbe szépen belesétált. Diákköri lakótársa egykettőre megbarátkozott a varázslás és a boszorkányok gondolatával. Sajnos ugyanezzel a nyitottsággal viszonyult az UFO-észlelésekhez, az 51-es körzetes összeesküvés-elméletekhez és berkeley-i városi önkormányzati képviselői posztokra pályázó űrlényekhez.

– Az egész világon körülbelül egy tucat boszorkány elég erős ahhoz, hogy bolygószintű időjárási rendszerekbe piszkáljon, és egyikük sem Oregon tájékán él. – És egyikük sem olyan

hebehurgya, hogy ilyesmivel szórakozzon. Ezt T. J. magától is tudta. – Egyelőre csak áruld el az adatokat. Mit látsz?

– A tölcsér körülbelül tíz perccel azelőtt jött létre, hogy csapást mértél rá. Kisebb volt, mint amilyennek lennie kellett volna, és eltűnt, mielőtt közbeléptél.

– Egy szabályos viharra küldtem bűbájt? – rezzent össze Govin. Ez sok szempontból balul üthetett ki. – Vissza kell mennünk, hogy rendbe hozzunk valamit?

T. J. nyomkodta a billentyűket, és megrázta a fejét.

– Nem. Akármi is volt az, körülbelül öt perccel azelőtt szétoszlott, hogy a helyszínre értünk. Valószínűleg csak fölmelegítettél néhány halat.

Szuper. Anyuci büszkesége.

– Hogyan tűnt el?

– Halványlila segédfogalmam sincs. Boszorkányok, marslakók vagy megmagyarázhatatlan jelenségek: tessék, válassz!

– T. J. közelebb hajolt a képernyőjéhez. – De bármi is, összefügg a hawaii anomáliánkkal. Az a ma reggeli meleg vizű áramlat pontosan arra a partszakaszra irányult, amelyik az imént hurrikánt próbált gerjeszteni.

Govin a homlokát ráncolta.

– A meleg víz okozta a hurrikánt.

– Nem. Azzal nincs kapcsolatban. Csak helyi véletlen egybeesés.

Persze. Matematikusként tudomásul kellett vennie ezt a lehetőséget. Boszorkányként úgy érezte, itt valami kezd bűzleni. A boszorkányok nem szívelik a véletlen egybeeséseket.

*

Sierra türelmetlenül várt a könyvtár bejelentkezőpultjánál. Este hat órára jegyeztetett elő gépidőt, de látta, hogy minden terminál foglalt. Be volt sózva, és fázott – a kelleténél többet varázsolt, azután pedig nem lakott jól. A nevelőszülei költségvetéséből nem futotta boszorkányos adagokra, és

igencsak morgolódtak, ha sokat evett.

Zsebre dugta a kezét, és két apró tűzgolyót gyújtott. Tudta, hogy később meg kell fizetnie a varázslás árát, de még mindig jobban érezte magát korgó gyomorral, mint fogvacogva.

Egy nő lépett mellé, és rámosolygott.

– Biztosan te vagy Sierra. Én meg Nell Walker.

– Na ne! – Sierra gyorsan lejjebb vette a hangját, miután a fél könyvtár megbámulta. – Nem tudtam, hogy idejössz.

Nahát, Nell egyáltalán nem úgy nézett ki, mint Sierra várta. Se flancos ruha, se sztárallűrök. Pont úgy festett, mint egy anyuka a szomszédból.

– Eredetileg nem ez volt a terv, de úgy gondoltam, személyesen talán könnyebb dumcsizni.

Nell megfordult, és kissé távolabb ment a könyvtári pulttól, szemlátomást nyugodtabb helyet keresve.

Sierra a terem vége felé intett.

– Hátul van pár nyelvtanulóboksz. Ott lehet beszélgetni, de nem valami hangszigeteitek.

– Azon segíthetünk – villantotta ki a fogsorát Nell.

Beléptek az egyik fülkébe, és Sierra izgatottan figyelte, amint Nell bűbájt sző.

– Levegőrétegzés? Hogyan véded ki a rázkódást?

A légnemű bűbájok hírhedten ingatagok, mivel a gázmolekulák örökké izegnek-mozognak.

– Láttad, amit csináltam? – vonta föl fél szemöldökét Nell. – Milyen varázserőkkel szoktál dolgozni?

– Leginkább levegővel és vízzel. Egy kicsit tűzzel. – Sierra ismét szemügyre vette a falakat. Mindig megszeppent, ha a mágikus búvárruhája túl reszketeggé vált. Ennek még a végére kellett járnia. Figyelmesen nyomon követte Nell bűbájának a vonalait. – Jé, de frankó! Nem is próbálod mozdulatlanul tartani a rétegeket: összehurkolódnak. Mintha körbe-körbe futnának, vagy ilyesmi.

– Igen, nagyjából erről van szó.

Ez nem semmi! Egy helyiségben tartózkodott egy híres boszorkánnyal, aki ráadásul tisztára kocka.

– Bocsi, nyilván nem azért jöttél ide, hogy varázslás közben leshesselek.

Ámbár ez baromi királyul hangzott.

– Semmi gáz. – Nell egy pillanatig a lányt nézte, azután kikapcsolta a bűbájt. – Próbáld ki te is! Így a legkönnyebb megtanulni.

Sierra erőt merített, és halkan mormolt. Nem akarta, hogy Nell meghallja a kínrímeit. A csatlakoztató rész kicsit zűrösen ment, de néhány másodperc elteltével már három rétegben áramoltatta a levegőt a fülke körül.

– Puff neki! – mosolygott Nell. – Szép munka, jó képzést kaphattál.

– Anyu tanított. – Sierra dühösen érezte, hogy könnybe lábad a szeme. – Azt mondta, őstehetség vagyok.

– Jaj, édesem! Gyere! – Erős karok ölelték át. Nell puszit nyomott a feje búbjára, azután két székhez kísérte, és leültek. – Mesélj anyukádról! Ugye, Amelia Brighton volt az? A szemed az övé.

– Ismerted az anyukámat?

Sierra egyre vadabbul szipogott. Nell papír zsebkendőt nyomott a kezébe.

– Mindannyian ismertük. Én nem túl jól, mivel idősebb volt nálam, és sokat utazott. – Az asszony egy pillanatra elhallgatott, majd gyöngéd hangon folytatta. – Rólad nem tudtunk, Sierra. Ezt nagyon sajnálom. Édesanyád időnként hallatott magáról, de ez körülbelül hat éve abbamaradt.

Igen, hat éve. Sierra fölállt, átkarolta magát, és körbe-körbe kezdett járkálni a zsebkendőnyi helyiségben.

– A húshagyókeddet New Orleansban töltöttük. Éppen a velencei karneválról tértünk vissza, mert anyu minden óriási banzájt imádott, de ezt a két farsangit élvezte leginkább. Azt mondta, a farsang olyan, mintha minden februárban hetekig

tartó születésnapi bulit csapnának a földkerekségnek.

– Ez Ameliára vall – kuncogott Nell.

– Egyik este rettenetesen elfáradtam, úgyhogy fölvitt a szállodai szobánkba, és elment még egy kicsit táncolni.

– Egyedül hagyott?

Sierra vállat vont.

– Persze. Tizenkét éves voltam, és éppen lefeküdtem. – A lány a homlokát ráncolta, szerette volna, ha Nell megérti a helyzetet, és nem meresztgeti rá olyan komoran a szemét.

– Jó anya volt, és tudta, hogy megbízhat bennem. Sosem viselkedtem felelőtlenül.

– Rendben. Szóval lefektetett, és elment...

A mennyezet egyik sarkában egy pók szorgoskodott. Sierra a háló szálait bámulta.

– Többé nem jött vissza. Azt mondták, biztosan magamra akart hagyni. – Hirtelen Nellhez fordult. – De anyu sosem tett volna olyat. Biztos, hogy valami baj érte.

Valahogy föloldódott, amikor látta, hogy Nell szemében szikrányi kétely sem tükröződik.

– Nagyon sajnálom, édesem. Borzasztó lehetett neked.

Az volt. Hat év tömény borzalom.

– Nem tudtam, hol találhatók anyu ismerősei. – Ez a körülmény még most is álmatlan éjszakákat okozott neki. – Így aztán nevelőszülőkhöz adtak. Párszor elszöktem, de...

– Vállat vont. – Az utca szívás. Ez is szívás, de nem akkora. Szeretek az óceán közelében lenni, úgyhogy miután itt helyeztek el, többé nem szökdöstem.

Nell most kifejezetten dühösnek látszott.

– Nem olyan rémes ám ez. – Sierra küszködött a szavakkal, igyekezett őszintén fogalmazni. Más állami gondozott gyerekek sokkal rosszabbul jártak. – A nevelőszülők, akikhez kerültem, egész rendesek. Csak megszokták, hogy rengeteg gyerek jön-megy náluk. – Vállat vont. – Inkább egy olcsó motelra emlékeztetnek, mint családra.

Az asszony elgondolkozva bólintott.

– És mi lesz négy nap múlva?

– Betöltőm a tizennyolcat. – Sierra megfordult, eszébe jutott, hogy égető szüksége van Nell segítségére. – Ha van állásom, elengednek. Máskülönben részt kell vennem az átmeneti programban. Félúti házi pokol.

Könyörgöm, segítsetek!

Nell arca bámulatosan megváltozott. Már egyáltalán nem anyukának tűnt, inkább bosszúálló harcosnak.

– Van állásod, és mindened, ami csak kell. – Mélyen Sierra szemébe nézett, tekintetében csillagok izzottak. – Megtaláltad anyukád barátait, édesem. Nagyon sajnálom, hogy hat évvel ezelőtt nem tudtunk rólad, de most már tudunk.

Fény áradt Sierra lelkébe, és elűzte hat esztendő magányát. A lány alig bírta elviselni, levegő után kapkodott. Nell két lépést tett előre, és újra erős karjába vonta. Hat év óta először fordult elő, hogy Sierra azt érezhette, valaki magához szorítja, és érthetetlen szavakat suttog a hajába. Patakzottak a könnyei.

3. FEJEZET

– Jó reggelt mindenkinek! – Sophie lehuppant a Varázsvilág boszorkánytanács-termében, kezében egy tálca még meleg fahéjas csigával. Rugdalástól meg-megrezdülő pocakját elnézve, még a babuci is érezhette odabent a sütemény illatát. – Aaron többet sütött a kelleténél, legalábbis azt mondta.

– Hah! – Moira a tálcáért nyúlt, hogy elvegye. Az átadás némi megingással zajlott, de azért sikerült elhelyeznie a finomságot a dohányzóasztalon. – Tudja, hogy ennek nem bírok ellenállni, és valaki bizonyára fölvilágosította, hogy gyógyhatású az ízületeimre, mert csigabiga-nassolás után megnyalom a tíz

ujjamat.

Sophie elpirult, Jamie pedig nevetve markolt föl egy fahéjas csigát.

– Na, most jól lebuktál!

– Ilyen vén gyógyítót hiába is próbálsz megtéveszteni, kedvesem! – kuncogott Moira.

Jólesett hallgatni tisztán csengő, szapora beszédét. Öt hónappal a szélütése után Moira néninek még akadtak nehézségei a finommozgások szabályozásával, de a szellemi állapota és a beszédképessége szinte teljes mértékben helyrejött. Ehhez több száz óra gyógyvarázsra volt szükség – és valósággal hessegetniük kellett a további segítségnyújtásra ajánlkozókat.

– Minden tudományomat egy vén gyógyítótól tanultam – paskolta meg a pocakját Sophie, jelezve magzatának, hogy mindjárt jön a hami. – Azt is, hogyan kell bánni a zsémbes páciensekkel.

Moira bólintott, szemében huncut fény csillant.

– Muszáj volt gondoskodnom róla, hogy Lizzie és Ginia elegendő gyakorlási lehetőséghez jusson, nem igaz?

Nem csoda, hogy a két kislány mostanára félelmetesen rátermett gyógyítóvá vált.

– Aervyn a múlt héten fájlalta a torkát, fogalma sem volt, mitől, de Ginia tíz másodperc alatt ágyba dugta, még borogatást is rakott rá – nevetett Nell. – Nat viszont kicsit nehezebb eset.

Jamie elvigyorodott.

– Előbb-utóbb mindenki rájön majd, hogy az én édes, kicsi feleségemmel nem lehet kukoricázni.

Az általános derültség közepette elsőként Moira nyerte vissza a komolyságát.

– Azt soha senki nem föltételezte a te Natáliádról, kedves fiam. – Hozzáfogott a némileg fáradságos művelethez, hogy lenyalogassa ujjairól a fahéjas cukormázat. – És hamarosan vissza is küldünk hozzá. Nem szeretem, ha egy asszony ilyen kevéssel a szülés előtt magára marad.

Sophie bólintott. Ideje rátérni az összejövetelük tárgyára.

– Nell, mesélj még nekünk Sierráról! Tényleg Amelia lánya?

– Tényleg. – Nell hangja elszomorodott. – És szinte biztos benne, hogy az édesanyja meghalt.

Sophie hallotta, hogy Moira fölszisszen, ugyanúgy elszörnyed, ahogy ő.

– Nem tudja biztosan?

– Nem. Amelia farsangkor egy New Orleans-i szállodai szobában hagyta Sierrát, és visszament mulatni. – Nell a fejét csóválta, parázslóit a tekintete. – Nem értem, hogy tehet ilyet egy anya. Nem akarok ítélkezni, de Sierra még csak tizenkét éves volt. – Elcsuklott a hangja. – Képzeljétek el, hogy a gyerek egy hotelszobában ébred föl, egyedül, és nem tudja, hol az anyukája!

Sophie-ba rémület hasított, és fegyelmeznie kellett magát, hogy ne rázkódjon össze.

– Amelie egyáltalán nem tért vissza?

Nell némán rázta a fejét.

– Akkor biztos, hogy valami baj érte – állapította meg Moira szelíd és szomorú, de cseppet sem meglepett hangon.

– Amelia szeleburdi volt, teljesen fölösleges kockázatokat vállalt, de azt nem hiszem el, hogy sorsára hagyta volna a saját lányát.

– Jól ismerted? – kérdezte meglepetten Nell.

Moira vállat vont.

– Kislány korában igen. A bátyjával éveken át járt hozzám nyári boszorkánytanodába. Némi földes varázserővel bírt, egyébbel nem nagyon. Mérsékelten tehetséges időjárás-boszorkánynak mutatkozott.

Sophie csak egy nevetős, idősebb lányra emlékezett az ő első boszorkánytanodás évéből.

Moira sóhajtva vett el még egy fahéjas csigát.

– Mint tudjátok, meggyőződésem, hogy a mágiával óvatosan kell bánni, és ezt próbáljuk továbbadni minden

boszorkánytanoncunknak. Ameliánál teljes kudarcot vallottunk. Úgy varázsolt, mint valami védőháló nélküli kötéltáncos.

Az indokolatlan kockázatvállalástól a legtöbb boszorkány irtózik.

– Veszélyes helyzeteket okozott?

– Szántszándékkal nem. – Moira tekintete ismét borúsra változott. – Véletlenül azonban igen. Nyughatatlan volt, és könnyen bajt hozott magára vagy másokra. Reménykedtünk, hogy ez idővel mérséklődik. Én kamaszkora után ritkán láttam, de sosem érzékeltem, hogy a nyughatatlansága enyhült volna.

Sophie behunyta a szemét, és próbált nem ítélkezni. Ez rendkívül nehezére esett, kivált, hogy az események következtében egy gyermek elárvult.

– Amelie időjárás-boszorkány volt? – Nell elgondolkodott. – Talán Sierra is az. Mivel az óceán közelében szeret élni, föltételezem, hogy vizes boszorkány. Határozottan rendelkezik levegős képességekkel, mert imponáló könnyedséggel utánozta a hangszigetelő bűbájomat.

Jamie a homlokát ráncolta.

– A rétegezőset? Az meglehetősen kacifántos bűbájvetés, nővérkém.

Mindenki elnémult a helyiségben, ahogy az összefüggéseket mérlegelték. Sophie fölszisszent, és áthelyezte a súlypontját, mert egy lábacska bökdöste a bordái alatt.

– Föl kéne mérnünk a lány varázsképességeit, és kiderítenünk, mennyire képzett, nem?

– De. – Moira, a minden ízében boszorkánymatriarcha előrehajolt. – Ha Amelia keze alatt tanult, akkor meg kell állapítanunk, mennyi varázserővel rendelkezik, és mennyire tartja tiszteletben a mágia biztonságos művelésének szabályait.

Nell a fejét rázta.

– Egy percig sem vitatom, hogy ez fontos. Egyetértek veletek, én sem szeretném, hogy szabadon garázdálkodjon egy veszedelmes boszorkány. Most azonban mindenekelőtt egy

magányos serdülőt látok, akinek három napon belül munkahelyet és lakást kell szereznie. Hozzuk ide! A képzettsége hiányosságain ráérünk azután aggódni.

Mire befejezte, a jelenlévők mindannyian bólogattak.

– A munkahely nem probléma – vélte Jamie. – A Varázsvilág és a Boszihálóó rendszeres üzemeltetésében alighanem találunk neki tennivalót. Ha esetleg időjárás-boszorkány, és tűrhető bűbájkódoló... – hagyta félbe a mondatot, már nyilván a további lépéseken törve a fejét. – Talán Govinhoz kellene társítanunk. Az időjárási bűbájkód könyvtárhoz jól jönne némi segítség, és így talán túlzott tolakodás nélkül képet kaphatnánk a készségeiről.

Sophie bólintott. Nagyon okos boszorkánynak tartotta Govint, és nem ismert nála rendesebb pasast.

Nell fölhorkant, ahogy az öccse ránézett.

– Mi az, talán *én* szóljak Govinnak, hogy kap egy tizenéves tanoncot?

– Te voltál a diákköri lakótársa. – Jamie fölemelte a fél fahéjas csigáját. – Kárpótlást is kínálok.

Nell elkapta a tálcát, amin még öt-hat nyalánkság illatozott.

– Őt kell lekenyereznünk, öcsikém. Nem engem.

Sophie kicsit fölöslegesnek érezte magát.

– Segíthetünk valamit?

Nell már majdnem a fejét rázta, de abbamaradt a mozdulat.

– Ami azt illeti, igen. Fedélről kell gondoskodnunk Sierra feje fölé. Nálunk lakhat, ameddig csak akar, de azt hiszem, saját kuckót igényel. Tizennyolc éves, végre megszabadult a nevelőszülőktől és a szociális előadójától...

A lánynak fészek kell. Sophie elmosolyodott.

– Lauren biztos talál neki lakást. Én vállalom a lakberendező brigád vezetését.

– Kapsz három segédet – állt föl Nell, és a hazatranszportáláshoz készülődött. – Csak ne fázzon! A vizes boszorkányoknak didergetők a mi itteni hűvös estéink.

– Akkor jó hasznát veszi egy szép takarónak – bólogatott

lelkesen Moira. – Elorie a múlt héten álomszép kék fonalat hozott nekem Halifaxból. Máris munkához látok.

Sophie-nak igencsak erőlködnie kellett, hogy komoly arcot vágjon, ahogy Nell rákacsintott Moira feje fölött. A kötés kitűnő fizikoterápia, és ő már hónapok óta hiába próbálta rábeszélni Moira nénit, hogy vegyen kötőtűt a kezébe. Milyen rafinált boszorkány ez a Nell Walker...

*

Devin kinézett a kocsiablakon, ahogy Nellék környékére értek. Mindig úgy vélte, hogy az az otthona, ahol éppen jár, de ezek az utcák jóleső otthonosságot sugároztak.

– A szomszédok még mindig nem borultak ki Aervyn varázscsínyeitől?

– Nem. – Nell széttárta a kezét. – Az emberek tényleg azt látják, amit látni akarnak. Ámbár ha nem szünteti be a seprűnyélen röpködési mániáját, beszélnünk kell a fejével a fényes nappal bemutatott varázsmókákról.

A férfi megpróbálta elképzelni, amint az unokaöccse Nell konyhai seprűjén repül végig az utcán, és fölnevetett.

– A környékbeliek valószínűleg azt hinnék, csak Harry Potteres emlékképek villantak föl előttük, vagy ilyesmi.

– Reménykedni mindig szabad. Na és mi jött közbe Mattnek?

A túltengő kötelességtudata.

– Pár tizenéves páciense vajúdik. Egyik sem volt betervezve, és Matt váltótársa nem különösebben tapasztalt az esőerdei szülésvezetésben, úgyhogy Matt inkább ott marad, amíg nincsenek meg a babák, azután anyuékkal együtt jön.

Nell a homlokát ráncolta.

– Anyu félálomban is levezet egy-két szülést.

– Persze, de Matt attól tartott, hogy anyunak esetleg hamarabb kell elindulnia, ha Ginia szól, hogy Nat váratlanul átment sürgősbe.

– Hidd el, Natalia Sullivan még akkor sem kapkodós fajta, ha

gyermeket hoz a világra.

Devin vállat vont. Kedvelte Natet, de nem fért a fejébe, hogy tudott az öccse olyasvalakivel összejönni, aki ennyire... hidegvérű.

– Egyébként Jamie-éknél továbbra is minden rendben?

A házasság egyeseknél rögös út, és Jamie-ék meglehetősen sietve keltek egybe.

– Nem mindenki allergiás a házasságra, mint te – fogta meg a testvére karját Nell, és évődő hangra váltott. – A legnagyobb rendben, Dev. Fantasztikusan megértik egymást, Jamie repes a boldogságtól.

– Ezt jó tudni – bólintott a férfi. Valóban örült, hiszen az öccse javát kívánta, még akkor is, ha komolyan akadályozta a terepmotorkerékpáros kiruccanásaikat.

Nell megállt a ház előtt.

– Készülj föl az egész pályás letámadásra!

– Készüljetek föl az elözönlésre! – vigyorgott a férfi.

Majdnem sikerült is teljesen kiszállnia a kocsiból, mielőtt három unokahúga az ölébe pottyant.

– Nektek ilyenkor nem iskolában kellene ülnötök, vagy valami?

– Ne butáskodj: szombaton? – kuncogott Mia. – Most bűbájkódolással kellene foglalkoznunk, de Jamie bácsi elengedett annyi időre, amíg odaráncigálunk téged segíteni.

– A bűbájkódoló mester megérkezett. Vezessetek, minyonok!

Vihogó segéderők vonszolták a ház felé. Tudta, itt az ideje leporolni a bűbájkódoló szakértelmét, lehetőleg mielőtt az unokahúgai megneszelik, hogy alaposan kijött a gyakorlatból.

Annak alapján, amit mostanában Giniától a Varázsvilágban látott, alighanem aggódhat is.

Jamie az alagsorba vezető lépcső aljában fogadta a kis csapatot, és gyorsan megölelte Devint.

– Halkabban, skacok! Aervyn és Lauren épp valami komplikált feladattal vesződnek, úgyhogy ne zavarjátok őket a

koncentrálásban, rendicsek?

Szia, Devin! De jó, hogy újra látlak! Lauren vidám gondolathangja nem csengett nagyon gondterhelten. A munka nehezét Aervyn végzi, én csak a keze alá dolgozom. Egy perc, és elkészülünk.

Lauren a legutóbbi találkozásukkor Nat koszorúslányaként szerepelt, és pénzfeldobással Matt nyerte el a jogot, hogy a szertartáson a helyére kísérje. Akkor Devin azt hitte, a menyegző miatt érzi magát egész nap úgy, mintha viszketőporral szórták volna be. Ahogy most az unokaöccsével varázsláson szorgoskodó lányt figyelte, teljesen világossá vált, hogy tévedett.

Ismét rátört a viszketés. És az öccse feleségének barátnője messze nem esett az ő megszokott futó kalandjainak kategóriájába.

Jamie vállon bokszolta. Messze nem, hapsikám. Egyébként sem a zsánered. A cicije kicsi, az agya nagy hozzá.

Talán a cicim kitárgyalását olyankorra halaszthatnátok, amikor kevesebben hallják-jegyezte meg fanyarul Lauren. Aervyn továbbképzése ebben a vonatkozásban várhatna még néhány évet.

Jamie összerezzent. Bocs, elfelejtettem, hogy mindkettőtöket megfigyelés alatt tartalak.

Még ilyet! Lauren égnek emelte a tekintetét, Aervyn pedig rázkódott a kuncogástól, de sikerült lezárniuk a bűbájt, mielőtt végképp nem bírtak volna magukkal.

Devin fölkapta, és óriási maciölelésbe zárta röhencs unokaöcsikéjét. Közben nagyon gondosan úgy fordult, hogy Lauren dekoltázsa ne essen a látóterébe.

– Hogy ityeg a fityeg, szuperboszorkány-palánta?

– Köszönöm, jól, most tanulok seprűnyélen lovagolni. – Aervyn hallókészüléke megmutatkozott, félreérthetetlenül jelezve, hogy a kisfiú suttogni próbál. – És szerintem Laurennek szép a cicije.

Hát ez remek. Most már Jamie három unokahúga is egymás

hegyén-hátán hempergett a földön Laurennel a kacagástól. Jamie sóhajtott.

– Ez nem nyerő, kiskomám. Nem illik ilyesmiről beszélni.

Aervyn ünnepélyes komolysággal bólogatott.

– Ez pasidolog, igaz? Csak gondolatban beszélhetünk róla.

Devin, aki megszokta, hogy csávába kerül, még éppen elkapta Nell jól irányzott párnáját, mielőtt az kupán vágta volna Jamie-t. A nővérük karja nem vált méltatlanná az egykori dobóbajnokhoz.

Az asszony a földszintről az alagsorba vezető lépcső közepén állt.

– Csokis kocka a konyhában minden cicivel rendelkező egyénnek, valamint a zsenge korúaknak, akiktől nem is várhatunk többet. Nektek most nincs szerencsétek, nagyfiúk.

Aervyn egy pillanatig vívódott, melyik kategóriába szeretne tartozni, de a csokoládé vonzása bizonyult erősebbnek.

– Üdv itthon! – vigyorgott a bátyjára Jamie, miután a sütizős örömökre vágyók magukra hagyták őket.

Öregem. Nem egészen öt perc alatt sikerült bajba keveredni. Devin úgy érezte magát, mint egy kisdiák. Intőt nem kapott ugyan, de csak hajszál híja volt. Visszavigyorgott.

– Terelj ide nekünk egy adagot abból a csokis kockából, aztán mesélj a babákról, az internetes varázserőről meg minden más újdonságról, amiből kimaradtam.

*

Sierra az ágyán terpeszkedő tárgyra meredt, a szíve a torkában dobogott. A sima barna papírba göngyölt, körülbelül két cipősdoboznyi küldemény tetején *Szeretetcsomag Nelltől* felirat állt. Nagyjából fél perccel ezelőtt termett a matracán, mintha a világűrből lőtték volna oda.

És mennyei illatot árasztott.

Fülig szaladt a szája, és letépte a papírt. Bármi is az a finomság, a pocakja kóstolót követelt belőle.

Mindjárt legfelül egy egész tányér linzer díszelgett. Sierra

három szemet befalt, mire ráeszmélt, hogy a doboz sok egyebet is tartalmaz. Megfontoltabb sebességre kapcsolt, leemelte a tányért, és megszemlélte az alatta található holmikat. Négy csinosan elkészített csomag meg egy nagy boríték, rajta *Legelőször elolvasandó!* jelzés. Tisztára olyan volt az egész, mintha karácsony lenne.

A csomagok igazán csábítóan hatottak, de bekapott még egy linzert, és fölbontotta a borítékot. Egy buszjegy, száz dollár és egy levél. Fölállt, gyorsan a tamponosdobozába dugta a pénzt, az egyetlen holtbiztos rejtekhelyre, amit valaha is ismert. Azután kibontotta a levelet.

Drága Sierra!

Ha olyan vagy, mint a lányaim, mostanára félig kiürítetted a tányért, és már kibontottad a többi csomagot. Egyik sem nagy dolog – de talán érthetőbbé válik, amint elolvasod az alábbiakat.

Találtunk neked állást, a Boszihálónál dolgozhatsz. Erről a Varázsvilággal összefüggő vállalkozásról még valószínűleg nem hallottál, rengeteg bűbájkódolást és más boszorkányokkal való együttműködést igényel. Van pár elképzelésünk, hogy miben segíthetnél, de ezt majd részletesen megbeszéljük, amikor idejössz. Temérdek a munka, és Jamie, az öcsém minden

segítséget hálásan fogad.

Jó barátnőm, Lauren ingatlanügynek (és boszorkány), talált neked a tengerparttól négysaroknyira egy takaros, kétszobás lakást. Néhány nap alatt előkészítjük, hogy birtokba vehesd, addig lakhatsz nálunk. Itt egy kicsit rumlis, de társaságban és ennivalóban nem fogsz hiányt szenvedni. Egyáltalán nem is kell elköltöznöd a különálló lakásba, ha nem akarsz, csak úgy gondoltuk, talán jólesik, ha egy helyet a magadénak tudhatsz. A Boszihálónál kapott fizetésed elegendő a lakbérre és az önálló, kényelmes megélhetésedre.

Mellékeltem egy másik levelet, az a hivatalos állásajánlat. küldtem másolatot a szociális előadódnak, úgyhogy ezzel remélhetőleg megoldódik az ügyintézés. Szólj, ha bármi egyéb szükséges ahhoz, hogy elszabadulhass – a pakkban található egyik ajándék megkönnyíti az érintkezésünket. ☺

Ebben a borítékban lapul pár jegy is – holnapra, ahogy kérted. Busszal menj Eugene-ba, onnan vonattal San Franciscóba. A pályaudvarra majd eléd megy

valaki. Ha összepakolod a cuccodat, és ma este az ágyad mellé rakod, a teleportáló boszorkánypalántám iderepíti, nem kell vonaton cipelned, A pénz fedezi az étkezési kiadásaidat, amíg ide nem érsz.

Remélem, semmi fontosat nem felejtettem el. Izgatottan Várjuk a jöttödet – népes társaság szeretne üdvözölni.

Viszlát holnap!

Nell

Sierra még egy másodpercig merőn nézte a levelet, azután vitustáncra perdült, körbeugrálta a szobát. Persze, lábujjhegyen, nehogy a háziak benézzenek, miért csap ricsajt. Összepuszilgatta a jegyeket, és próbálta kiokoskodni, hová tegye őket – a tamponosdobozába már nem fértek volna be. Hmm.

De várjunk csak, kapott más ajándékokat is. Belevetette magát az ágyon várakozó dobozba, lerántotta az első csomagról a sárgászöld papírt. Szent szilvamag! Áhítattal érintette meg az iPhone-t. Hú, ez nem létezik! A nevelőszülei költségvetéséből nem telt mobiltelefonra, pláne nem erre a legkirályságosabb telcsire.

A következő csomag valamivel nagyobb volt, és egy kis fényképalbumot tartalmazott. Sierra csodálkozva nyitotta ki, és három szakasztott egyforma kislány fotója mosolygott rá, alatta lila csillámtollal írott magyarázat. *Kedves Sierra! Küldünk néhány képet azokról, akikkel Berkeley-ben meg fogsz ismerkedni. Nem muszáj megjegyezned, ki kicsoda, csak üdvözölni akartunk! Szeretettel: Mia, Ginia és Shay.* Óvatosan lapozta végig a több mint húsz képet, és mindegyikhez kézírásos

kis üdvözlet tartozott.

Lenyelte a torkában nőtt gombócot, és sort kerített az utolsó két csomagra. Az elsőben egy pár gyönyörű, rendkívül aprólékos kék-zöld mintával kötött gyapjúkesztyű rejtőzött. Sierra belecsúsztatta ujjait a jóleső melegségbe. Nem tudta, miért, de mintha az óceán simogatta volna. Széthajtogatta a kesztyű alatt lapuló papírt, és hunyorogva igyekezett kisilabizálni a kusza kézírást. *Aranyos Sierra! Úgy hallom, hozzám hasonlóan vizes boszorkány vagy, márpedig nekem télen kicsit mindig fázik a kezem. Remélem, ez téged majd melegen tart. Sok szeretettel Új-Skóciából: Moira.* Nehezére esett levennie a kesztyűt, hogy kibontsa az utolsó csomagot. *Tényleg* mindig fázott a keze.

A kicsi és könnyű utolsó csomag körül enyhe gyógynövényillat terjengett. Amikor Sierra levette a benne lévő dobozka fedelét, ronda narancssárga műanyag békát talált, amit gyönyörű ezüstláncra akasztottak. Fura. Üzenetet keresett, ami esetleg magyarázat adhat erre az utolsó ajándékra, és kiderült, hogy azt a csomagolópapír belső oldalára írták. Iszonyú kínos, minthogy azt a papírt kábé miszlikbe szaggatta.

Óvatosan összerakosgatta a papírfoszlányokat. Ezúttal, miközben az üzenetet olvasta, potyogtak a könnyei. Édes Sierra! Nyolcéves koromban, amikor nyáron boszorkánytanodába jártam, a nagyobb gyerekek elvittek bennünket Halifaxbe fagyizni. Az egyikük az anyukád volt – én az első évemet jártam Moira néninél, Amelia az utolsót. Élénken emlékszem a nagy golyórágó-automatára, amelyik öt centért nasit és apró műanyag játékokat köpködött. Anyukád mindegyikünknek vett valamit. Ezt a békucit én kaptam – immár hosszú ideje az ékszeres ládikámban állt. Úgy gondoltam, talán nem bánod, ha neked adom. Szeretettel: Sophie.

Sierra remegő kézzel szorította meg a kicsi békát. *Jaj, anyukám...*

4. FEJEZET

Govin a bevásárlószatyorból imént kipakoltakat nézte. Burgonyasaláta, T. J. kedvenc söre, két befőttesüvegnyi Jamie világhíres spagettimártásából, valamint háromféle házi teasütemény. Hú, apám.

Nellre nézett.

– Eszméletlen megvesztegetés: mit kívánsz érte?

Az asszony mosolygott.

– Segítséget és együttműködést kínálok.

– Na persze – felelte fanyarul Govin, és elvett egy sütit. Ha T. J. meglátja, vacsorára egy morzsát sem hagy belőle. – Azt szeretnéd, hogy megint időjárási leckéket adjak Aervynnek?

A legutóbbi leckéjük jól sikerült – leszámítva, hogy Aervyn kisebbfajta felhőszakadást támasztott, ami pár hétig mindenhová követte. Nell nem ugrált örömében, és Govin képtelen volt hatástalanítani a bűbájt. Tűzvarázslásban majdnem vetekedett a szuperkölyök képességeivel, de a vizes és levegős tehetsége eltörpült a gyerkőcé mellett.

Nell a szemét forgatta.

– Köszi, most inkább ne. Végre kiszáradt a házunk, és azt hiszem, egy darabig szeretném így tartani.

A férfi türelmesen várt. Ötgyermekes családanyák nem érnek rá vég nélkül húzni az időt – sokkal több a dolguk annál.

– A bevonó bűbájjal ráakadtunk egy új boszorkányra. Szeretnénk megbízni, hogy melletted dolgozzon a Boszizháló bűbájprogram könyvtárán.

– Ez úgy hangzik, mintha te tennél nekem szívességet. – Govin a teasüteményre sandított. – Hol a csavar?

Az asszony sóhajtott.

– A lány tizennyolc éves, és most kerül ki a nevelőszülői gondozásból. Sierrának hívják. Nem sokat tudunk róla, de Amelia

Brighton lánya, és gyanítjuk, hogy éppúgy időjárás-boszorkány, mint az anyukája.

A név nagyon ismerősen hangzott. Govin visszagondolt, próbálta összekötni a szálakat.

– Az az időjárás-boszorkány, aki a nyolcvanas években ment világgá, azt hajtogatta, hogy a varázsláshoz szabadság kell, és néhány éve végleg eltűnt?

– Az – bólogatott Nell. – Moira szerint kellő óvintézkedések nélkül alkalmazta a bűbájait, és rengeteg szükségtelen kockázatot vállalt.

Govin összerezzent. Ezek ijesztő tulajdonságok egy időjárás-boszorkánynál.

– Egyébként mennyire értette a dolgát?

– Moira azt mondja, nem annyira, hogy az egészen helyi időjárási rendszereken túl bármit is befolyásolhasson, tehát talán nem eléggé igyekeztek megértetni vele, mennyire kelekótyák a módszerei.

Fölhorkant.

– Aki eltölt Moiránál egy nyarat, és továbbra is meggondolatlanul varázsol, azon nem lehet segíteni. – Mérhetetlenül tisztelte és szerette az asszonyt, aki nagyszerűen kiképzett boszorkányok nemzedékeit bocsátotta már útjára.

– Nem tudjuk, mi történt Ameliával?

– Eddig azt sem tudtuk, hogy volt egy lánya. – Nell szeme fölparázslott, akár egy portyázó anyatigrisé. – Egy pillanatra félretéve, mennyire földühít ez engem; valószínűleg tanítgatta a lányát varázslásra.

Na, végre kezdtek eljutni a teasütemény rendeltetéséhez.

– És?

Az asszony vállat vont.

– Még senki sem értékelte ki, de a levegős képességei erősek, és okvetlenül az óceán közelében szeretne lakni.

Ez gyakorlatilag egyértelművé tette, hogy vízzel is szokott dolgozni. Márpedig a levegős-vizes kombinált képesség az

időjárás-boszorkány létrehozásának klasszikus receptje. Govin néhány másodpercig elgondolkozva forgatott a kezében egy üveg spagettiszószt.

– Tehát azt kívánod, hogy bízzak alapszintű időjárási munkát egy gyakornokra. Egy anyátlan-apátlan, számottevő varázserejű, potenciálisan veszedelmes gyakornokra.

– Ühüm – felelte kurtán Nell, és némán farkasszemet nézett Govinnal. – Te vagy a legalkalmasabb a kiértékelésére, Govin. Ha pedig olyan a varázsereje, mint gyanítjuk, akkor te szavatolhatod leginkább az ő és mindannyiunk biztonságát.

Valaha bátortalan, óvatoskodó boszorkánynak nevezte. A jelek szerint ez most kedvező sajátosságnak minősült.

– Ért a bűbájkódoláshoz?

– Hat esztendeje, amikor tizenkét éves volt, eljutott a Varázsvilág boszorkányoknak fenntartott harmadik szintjéig.

Govin diákköri lakótársának tekintetében könyörgő fény csillant meg. A férfi nem értette miért, hiszen mindketten tudták, hogy Nellnek csak kérnie kell, és ő megteszi.

– Hát, ez már valami, jól jönne egy másik bűbájkódoló. Mikor áll munkába?

Nell a kezébe nyomott egy teasüteményt.

– A holnapi vonattal jön. T. J.-vel ugorjatok át vacsorára, és bemutatlak benneteket egymásnak.

Govin tudta, hogy aki önként vállalja T. J. jóllakatását, az igaz barát.

– Ott leszünk.

*

Devin a fejét rázta.

– Nell kinyír téged, tesó.

Jamie vigyorgott, figyelte a mágikus óceánpart melletti völgyben zajló próbarepülést.

– Ugyan már! Áldását adta ránk, mielőtt eljöttünk. Aervyn összevissza lyukasztgatta a házuk falát a seprűnyele végével.

Idekint legalább nincs mibe beleütköznie.

– Csak valami marha nagy sziklába.

Devin elhúzta a száját.

– Egész ügyesen tud félreteleportálni az útból, és a bringás sisak remélhetőleg megvédi a kobakját a túlzott behorpadástól.

Nem csekély mennyiségű egyezkedés és szemfényvesztő bűbáj segítségével sikerült meggyőzniük az unokaöccsüket, hogy egy vérbeli boszorkány feltétlenül kerékpáros fejvédőt visel, ha seprűnyélen repül. A csúcsos kalapos szemfényvesztés a nagy sebességű repülést nem bírta el, de Aervyn akkor már nem törődött ilyesmivel.

Nem ért rá.

Helló, kiskomám, lassíts egy csöppet, rendben? Jamie gondolathangja kissé aggodalmasan csengett. Olyan ez, mint a bicaj: megállni is tudni kell.

Aervyn megfordult, és egyenesen feléjük tartott, felleghajtó köpönyege lobogott az ellenszélben. *Meg tudok állni. Ezt figyeld!*

Komoly bátorságot követelt Devin nagybácsi részéről, hogy rezzenéstelenül álljon, miközben egy seprűnyél több mint hatvan kilométer per órás sebességgel süvít el a feje mellett. És csak az elemi létfenntartó ösztöne jóvoltából tudott félreugrani az útból, amikor unokaöccsének fékezése pontosság tekintetében némi kívánnivalót hagyott maga után.

– Hoppá, bocsi! – kuncogott Aervyn, és előrenyújtotta a seprűjét. – Kipróbálod, Devin bácsi?

Egek, mit válaszolhatna erre? Csakhogy hiányzott a megfelelő fajtájú varázsereje. Aervyn a fölszálló légáramlatok és a tömegvonzás komplikált összjátéka révén repült, mintha csúzliból lőtte volna ki magát.

– Nem hiszem, hogy a vizes varázserő sokat ér a repülésben, szuperhaver.

Egy pillanatra csönd támadt, azután Aervyn ismét fölkínálta a seprűt.

– Azt hiszem, én tudlak röptetni. Csak ne nagyon hajolj előre

rajta, mert úgy könnyen fölborul.

Ki tud ellenállni ilyen ajánlatnak? Devin átvetette a lábát a seprűn.

– Lassan és alacsonyan indíts, rendben?

Létezik kalandvágy, és létezik öngyilkos hajlam.

A következő percek számottevően fokozták Devinben mind a marha nagy sziklák, mind az Aervyn varázstudománya iránti tiszteletet. A seprűre hajolt, ahogy az a völgyön keresztül az óceán felé suhant vele, a szél belekapott a hajába, és varázserőáramok folyamodtak a tehetségéért. *Ez* igen – kisfiús álmok, nagyfiús sebességgel ötvözve.

Előrecsúszott a seprűnyélen. Ezzel a micsodával biztosan lehet bukfencezni. Jól is indult a dolog – azután érezte, hogy a seprű kettétörik.

Ha beüt a krach, és az ember csak egyfajta varázserővel rendelkezik, akkor azt használja. Mindenáron. Akkor is, ha a szóban forgó feladat szempontjából totál pocsék. Devin vízvarázslási erővonalakat ragadott meg az óceán mélyén, és *húzta őket*. Az óceán roppant energiái visszahúzták, így előreröpítették azzal a harminc méterrel, ami ahhoz kellett, hogy átjusson a szirtfal pereme fölött.

Összegömbölyödött, arra készült, hogy keményen a vízre csattan – és érezte, hogy ehelyett keményen kőre puffan a hátsója.

Jamie heherészve megsimogatta az unokaöccse buksiját.

– Ügyes elkapás, kisöreg. Ámbár amondó vagyok, hogy hagyhattad volna elsőre az óceánba pottyanni.

– Az nagyon hideg lett volna. – Aervyn elszontyolodva nézte a kezében a seprű két darabját. – Azt hiszem, újat kéne szereznünk a mamának.

Devin legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében. Ha az ember összetöri egy kisgyerek kedvenc új játékszerét, azonnal a földkerekség legnyomorultabb nagybácsijának érzi magát. Egy percre eltöprengett. A vizes varázserő tárgyak megreparálására

vacak, de léteznie kell megoldásnak...

Fogta a két seprűdarabot, és ide-oda csavargatta a kezében a kettőt, amíg jó illeszkedést nem talált.

– Figyelj, nagylegény, van egy kép a fejemben a megjavításáról. Vetsz rá egy pillantást?

Aervyn bólintott, és Devin érezte a belépést, a gondolatkapocs kattanását. Helyesebben két kattanást – nyilván az öccse is nézelődni kívánt. Két egyforma vigyor jelezte, hogy az elképzelés nem rossz. Devin örült, mert ő maga egyáltalán nem rendelkezett a feladat végrehajtásához szükséges varázserővel, és tudta, hogy amazok ketten minden bizonnyal képesek rá.

Előreszaladtál – figyelmeztette Jamie. Teljesen egyedül fogja megcsinálni a gyerek.

Devin megdöbbent. Tudta, hogy az unokaöccse rendkívül tehetséges – mindannyian tudták. De ez a fajta molekuláris bűbáj rendes körülmények között egy teljes kört igényelt volna.

Figyelj és okulj!

Devin rácsatlakozott Jamie gondolatkapcsolatára – ezt a fortélyt még kisfiú korukban okoskodták ki –, és nézte, ahogy unokaöccse bűbájt sző. Tíz másodperc után imponálni kezdett neki a látvány. Harminc másodperc elteltével már-már félelemmel vegyes tiszteletet ébresztett benne. Aervyn a földes varázserő finom áramocskáit egészen szűk tölcsérré szőtte, majd lenyúlt a földbe, és megcsapolt egy alumíniumtartalmú kis ércréteget.

Mire Devin lekapcsolódott a bűbájról, és kinyitotta a szemét, a seprűt hajszálvékony és rendkívül erős fémhüvely vonta be. Az imént láthatta, amint a fémszálak közvetlenül

a seprűnyél faanyagát hálózzák be. Az eszköz így már képessé vált bukfencezésre – sőt alighanem holdutazásra is. Igencsak fölturbózott seprű jött létre.

Aervyn vigyorogva simogatta a csillogó fémfelületet.

– Köszi, Devin bácsi! Isteni ötletet adtál. Akarsz megint repülni?

Na, tessék. Eltöri a gyerek seprűjét, de a pöttöm így is át akarja engedni neki a következő menetet.

– Előbb te, szupergyerek. És ügyelj a vízhez közeli légáramlatokra! Valószínűleg fölkavartam őket egy kicsit, amikor megpróbáltam elkerülni a földhöz csapódást.

Széles vigyor, azután egy bizonyos ezüstszínű seprű szárnyra kelt, s egy bizonyos igen lármás és boldog boszorkánypalánta úgy kapaszkodott belé, mintha az élete függne tőle.

Jamie a fejét csóválta.

– Szerintem nincs is szüksége a seprűre.

– Hihetetlen az önfegyelme. Agyafúrt fickó, és nem csak a repülésben. Elképesztően jó munkát végeztél a kiképzésével.

– Ahol ilyen mértékű varázserő működik, ott valóban számít az önfegyelem.

Devin bólintott; egyszeriben ráeszmélt, mekkora felelősség nyugszik az öccse vállán.

– Meg az is, hogy az ember némi szabadságra leljen.

Jamie elvigyorodott, és behúzta a nyakát, ahogy Aervyn elsüvített mellettük.

– Aha. És a legjobb dolgok mindkettőt biztosítják.

Devin nevetve fogta át fél kézzel az öccse vállát.

– Ha visszajön, okvetlenül próbáld ki! Sokkal jobb, mint a motorozás.

– Ezt az eretnekséget meg sem hallottam, haver! – Jamie kissé mélabúsan nézte, ahogy Aervyn lobogó köpönyegben visszaszáguldott a völgyben. – Azt hiszem, jobb, ha távol maradok a seprűtől. Valami azt súgja, betörném a fejemet, Natnél megindulnának a fájások, és anyu még épp idejében bukkanna föl, hogy kinyírjon.

Jamie vállára többszörös felelősség nehezedett.

– Akkor több menet jut nekem.

A bátyja karjába bokszolt.

– Legközelebb hagyni fogom, hogy Aervyn az óceánba pottyantson.

*

Nell körülnézett a varázsvilágbeli találkozóhelyükön, és Moirára mosolygott.

– Vénséges vénnek érzem magam.

– Meglehetősen termékeny légkör uralkodik itt, nem? – viszonozta a mosolyt Moira.

Végignézett a kanapékon, ahol Elorie, Sophie és Nat fölhúzott lábbal ült. Ginia mindegyiküknél lefuttatta a szülés előtti alapszintű ellenőrzést, e pillanatban épp Sophie pocakján nyugtatta gyöngéden a kezét. Felnő a kislánya.

– Ginia izgatottan készül rá, hogy részt vegyen a Nat szülésénél segédkező gyógyítók csapatának munkájában.

– A korához képest rendkívül kiegyensúlyozott az elméje. Nem telik bele sok idő, és szükség esetén egyedül is képes lesz szülést kísérni.

Nell módfelett hálásan gondolt arra, hogy efféle szükséghelyzet valószínűleg soha nem fog előállni.

– Mivel most már a Varázsvilágon keresztül gyógyítókat telepíthetünk át, a boszorkánypalántáinknak nem muszáj olyan gyorsan felnőniük.

A gyógytehetség súlyos felelősségekkel jár, s ezek nem mind kellemesek.

Moira megfogta az asszony kezét.

– Rengetegen szeretik a te Giniádat. Bármilyen helyzetbe kerül is, jól megalapoztad. Mély érzésű, csupa szív, és imádni valóan rátermett.

– Tudom – mosolygott Nell –, de mindig jólesik hallani.

– Csodálatos ösztönnel kezeled a kicsinyeidet. – Moira ismét az egyik kanapéra pillantott. – És Nat éberen figyel. Azt hiszem, tudja, mi következik, legalábbis amennyire egy nem boszorkány tudhatja.

– Nem ígérkezik éppen könnyűnek az első baba.

– Egy tűzboszorkány, aki nyilvánvalóan hamar a varázsereje

birtokába jut? – kuncogott Moira. – Hát nem, tényleg nem. Ugyanakkor sokan szeretik Natet, és egyetlen ismerősöm sem ért jobban a saját gyökerei ápolásához, mint ő.

– Mindez megváltoztatja Jamie-t.

Nellnek különös élményt jelentett figyelnie, ahogy az öcsikéje megteszi ezeket a lépéseket.

– Helyes. De ő olyan férfi, aki pontosan tudja, kicsoda. Nem hiszem, hogy ez az egész olyan sokat változtat majd rajta.

Nell mosolygott, furcsa nyugalom szállta meg.

– Pillanatnyilag seprűlovagló leckéket ad Aervynnek.

Lauren nevetett a hátuk mögött, most sugározták ide.

– Szerintem fordítva: Aervyn leiskolázza Jamie-t meg Devint. És ha hihetek Aervyn ujjongó gondolatainak, akkor pompásan érzik magukat.

Nell fölvonta a fél szemöldökét.

– A mágikus óceánparttól idáig hallod őket?

Kicsit irigykedett.

Lauren széket húzott oda magának, és vállat vont.

– Ezek szerint. Minél több boszorkánykörben dolgozunk együtt, annál távolabbról hallom őt, legalábbis ha leereszti a korlátait. Ha nem tévedek, most Devint röpteti.

Ajjaj.

– Csak egy idióta képes felülni olyan seprűre, amit egy négyéves gyerek varázsol repülőeszközzé.

– Devinben mindig is kalandvágyó szív dobogott, kedvesem – kuncogott Moira.

így is meg lehetett fogalmazni.

– Te nem voltál a nővére.

– Ne aggódj! – paskolta meg Nell kezét Moira. – Nemsokára talál magának egy derék lányt, és lehiggad.

Persze, majd ha fagy, hó lesz nagy.

– Nem érdekel? – táncoltatta Nell a szemöldökét Laurennek. – Magas, sötét hajú, jóképű, és még gazdag is.

Hoppá! Lauren tényleg elpirult?

Moira szeme fölcsillant.

– Gyönyörű babákat gyártanátok együtt.

Lauren nevetése visszhangot vert a Varázsvilág falain.

– Nem gondolod, hogy e pillanatban már elegendő baba készülődik?

Valami furcsa kezdett kibontakozni Nellben, de bármi volt is, Ginia félbeszakította.

– Mama, azt hiszem, Nat néni babája már megint a tűzzel játszik. Meg tudnád nézni?

Ez érdekesnek tűnt, mert egyrészt a pici az utóbbi időben nagyon nyugodtan viselkedett, másrészt Ginia nem is rendelkezett tüzes tehetséggel.

– Honnét tudod?

Ginia a fejét rázta.

– Nem tudom, csak úgy érzem, mintha valami... hogy is mondjam? ...eltolódna.

Erre mindenki fölfigyelt. Sophie átült Nat mellé, két kezét gyöngéden Ginia praclijai mellé helyezte, s egy-két másodperc múltán homlokráncolva nézett föl.

– Én is érzem, de fogalmam sincs, mi ez. – Tisztelettel tekintett a gyógyítótanoncukra. – Egészen finom, alig érzékelhető – le vagyok nyűgözve, hogy észleled.

Nell és Moira szintén odahúzódott. Nat fölnézett Laurenre, és elmosolyodott.

– Ezzel az erővel te is jöhetsz. Mostanában nagy a látogatottság a hasamnál.

Egy babánál öt pár kezet elhelyezni nem a világ legkönnyebb művelete, de megoldották.

Nell rázta meg elsőnek a fejét.

– Semmit sem érzek. – Elnevette magát, ahogy a pocak hullámzott a keze alatt. – Mármint a rúgásokon kívül. Bármi is ez, a baba most nem az elemekkel játszik varázslósdit.

Moira oldalra billentette a fejét.

– Én sem érzem, de a gyógyerőészlelésem közel sem olyan

erős, mint Sophie-é. – Megveregette Ginia kezét. – Vagy a jelek szerint a tiéd. Nagyon büszke vagyok rád, édes kicsi lány.

Kislányának földerülő arca láttán Nell szíve megdobbant.

Lauren meghökkenten kapkodott levegő után, erre valamennyien odanéztek.

– Gondolatolvasással foglalkozik! Hallom, ahogy az érzéseitek visszhangoznak az elméjében. – Összevonta a szemöldökét. – Ezt eddig sosem vettem észre. És a feje is fáj, méghozzá nagyon.

– Igen, fejfájás – hajolt előre Sophie. Feszülten figyelt. – Ezt érezted, Ginia. Segíts megtisztítani a csatornáit!

Nell levette a kezét Nat pocakjáról. Eljött az ideje, hogy hagyja, hadd hozzák helyre a dolgokat a képzett gyógyítók.

– A baba gondolat-varázserővel rendelkezik? – kérdezte egészen halkan Laurentől. Ilyen fiatalon még Aervynnél sem mutatkozott efféle képesség.

– Azt hiszem – bólogatott lassan Lauren. – És sok mindent észlel. Szerintem túlságosan is sokat, nekem megfájdulna a fejem, ha ennyi idegen gondolatot és érzést fogadna be. Nat elméje került leginkább előtérbe, és ez valóban megnyugtatóan hat a kicsire, de...

Moira bólintott.

– Akkor meg kell tanítanod korlátokat emelni.

Lauren a homlokát ráncolta.

– Natet?

– Nem, édesem. A legújabb kis gondolatboszorkányunkat.

– Egy még meg sem született gyermeknek adjak varázsleckéket?

Nell igyekezett visszafojtani a kuncogást, ugyanis Lauren teljesen paff képet vágott.

– Jamie-hez fordulhatsz ötletekért. Ő dolgozott Aervynnel az elementáris varázsereje alapszintű szabályozásán a fiam megszületése előtt.

Nem mintha olyan fényes eredményekkel járt volna...

– Már mostanára meg kellett volna tisztítanunk a kislány

csatornáit. – Sophie fölpillantott Natre. – A továbbiakban Ginia képes gondoskodni erről, szükséghelyzetben pedig valószínűleg Jamie is el tudja végezni. Nem ártana legalább naponta egyszer sort keríteni rá, amíg meg nem születik. – Elmosolyodott. – Vagy amíg Lauren meg nem tanítja korlátokat emelni.

Nat nevetve nézett a legjobb barátnőjére.

– Te is korán betöltőd a nagynénis feladatkört.

Lauren még mindig zavarodottnak látszott. Nell kuncogva hajolt Moirához.

– Gondolom, ez azt jelenti, hogy már legalább a szülési kör egyik tagját ismerjük.

Most aztán Lauren végképp pánikba esett.

– Engem? Őrültség! Nemcsak nem szültem, de még nem is láttam kisbabát világra jönni!

Nat pompásan mulatott.

– Lélegezz mélyeket! – fogta meg a kezét. – Úgy hallom, az segít.

*

Mindig ugyanaz az álom ismétlődött. Sierra ráncigálta a varázserőszálakat, vergődött, ahogy a vízsűrűségű levegő lelassította. Gyorsabban, gyorsabban! A szíve vadul kalapált a rémülettől és a megerőltetéstől, miközben megpróbált a szélnél gyorsabban mozogni.

Félelem. Borzalmas, marcangoló félelem, hogy nem fog időben odaérni. Nekilódult az óceán fölött, átsiklott a hullámokon, szervezetének minden sejtje megfeszült, hogy eljusson a víz közepén a kicsi szigetre.

Az apró, mágikus sziklaszirtre, ahol az anyja égnek emelt kézzel, a feje fölött kavarodó viharban gyönyörködve állt. Vizes és levegős erővonalakkal játszadozott, a kitörni vágyó energia szívében táncolt.

Süketen és vakon a háta mögött egyenesen feléje tartó szörnyeteghullámra.

Sierra versenyre kelt a hullámmal. Kétségbeesetten könyörgött, a saját életét kínálta föl cserébe.

És veszített. Mindig veszített.

Jaj, anyu. Bocsáss meg!

5. FEJEZET

Sierra kimerültén és zsibbadtan bámult ki a vonatablakon, amíg a szerelvény átzakatolt San Francisco külterületein. Valóban hosszúra nyúlt ez a bumlizós nap, és rövid éjszaka előzte meg. Pocsékul aludt, már megint az ágy alá bújva ébredt, és szokás szerint egyáltalán nem emlékezett, miért került oda – csak a makacs fáradtságra meg arra a sejtésre, hogy előtte sírhatott.

Utált az ágy alatt ébredni. És megtanult ilyenkor csöndben maradni, nehogy valamelyik görény mostohaöccse agyoncukkolhassa, mert bőgőmasina, aki az anyucikája után sipákol.

Azután búcsút kellett vennie a nevelőszüleitől, és eljátszania, mintha ez egy csöppet is számítana. A kedvenc könyvtárosától nehezebb szívvel köszönt el. Egész rendes családiánál kapott helyet, de azok az emberek csak annyi időre vállalták a kölyköket, ameddig nem kötődtek túlságosan hozzájuk. Nem mintha ő bárkihez is kötődni kívánt volna. Abban a házban kapott hálóhelyet és majdnem a jóllakáshoz elegendő ennivalót.

A szociális előadója fuvarozta el az autóbusz-pályaudvarra, büszkén immár felnőtt védencére. Sierra tudta, hogy a személyi aktája a nő szemében sikertörténetet mutat. Elvégezte a középiskolát, nem keveredett balhéba, most ellibeg a rózsás jövőbe, kapott állást, és még teherbe sem esett.

A siker mércéjén piszok alacsonyra állították a lécet.

Hat éve várt erre a napra. Most nem úgy érezte magát, mint ahogy egész idő alatt elképzelte. Azt hitte, olyan lesz, mint az élményfürdőben a tölcsércsúszda – csupa móka, kacagás, sebesség és szabadság. Ehelyett dögfáradt volt, sík ideg, és

hiányzott az anyukája.

Egy kicsit talán a tengerpartja is hiányzott. Oregonban nem sok mindent sajnált otthagyni, de hát a tengerpart tartotta vissza a megbolondulástól.

Talán a vonatozás készítette ki. Anyuval rengeteget utaztak vasúton, és mindig izgatottan lesett ki az ablakon, valahányszor új helyre, új kalandhoz érkeztek.

Most kinézett az ablakon, és próbálta kitalálni, megsejteni, milyen az új otthona. Rengeteg köd – ez anyu londiniumi kísértettörténeteit juttatta az eszébe, meg a ködben lakozó barátságos lényeket, akik útbaigazítják az embert. Ha Sierra mostanában ködös tengerparton kószált, reménykedett, hogy anyu is arra jár, a kezét nyújtja, megsimogatja az arcát, vagy megcsiklandozza a lábujját. Vagy talán az egyik kísértet átkelt Londiniumból a tengeren az Újvilág vadonjába. A vonatutakon sok-sok újvilági mesét is hallott.

Egy másik korban anyu olyasféle mesemondó lett volna, aki esténként a tűz mellett üldögél, és régmúlt idők hosszú históriáit idézi föl. Énekmondó dalnoknak is egész jól bevált volna.

Másnap reggel aztán felkötötte volna a kardját, és vállára veti az iszákját, hogy újabb nagy kalandra induljon. Anyu soha nem bírta ki huzamos ideig egy helyen.

Sierra visszaemlékezett az ezüstösen csillogó kardkészletre, amit a nyolcadik születésnapjára kapott. Anyuval kardot kötöttek, és nevetve ugrabugráltak egy írországi várkastély felvonóhídján, miközben a sok turista fotózta őket.

Most bármit megadott volna pár fényképért azok közül.

Valamelyest föltisztult a köd, ahogy befutottak a belvárosi vasúti pályaudvarra. Az utasok szedelődzködni kezdtek, összekészítették a holmijukat. Egy kisfiú rohant végig az üléssorok között, láthatólag alig várta, hogy leszállhasson a vonatról. Megbotlott valaki a bőröndjében, és Sierra az utolsó pillanatban kapta el, mielőtt a gyerek beverte volna az orrát az ülése karfájába.

– Köszönöm! – mondta a fiúcska. – Engem Joey-nak hívnak, és nem szabad szóba állnom idegenekkel, de te elkaptál, és akkor talán már nem is vagy idegen.

Sierra mindig is hülyeségnek tartotta ezt a szabályt. Milyen unalmas lenne már az élet, ha soha nem elegyednénk beszédbe ismeretlenekkel? Fölelevenedett benne a sok vidám vonatozás, amikor útitársaikkal diskuráltak.

– Jártál már San Franciscóban?

Joey csillogó szemmel rázta a fejét.

– Nem. Anyu azt mondja, látni fogunk egy nagy hidat, és villamosozunk is, meg minden!

Sierra elmosolyodott. A villamosozás szintén az örök kedvencei közé tartozott.

– Ha egy picit kidugod a fejedet, érezheted, hogy a széltündérek játszanak a hajadban.

A kisfiú nagy szemeket meresztett.

– A szélben tündérek vannak?

– Hát persze. Szerinted ki más fújna folyton?

Sierra épp csak egy gondolatnyi levegős varázserőt alkalmazott, és megcirógatta a fiúcska fürtjeit.

Joey kacagva szaladt végig az üléssorok között.

– Anyu! Menjünk játszani a széltündérekkel!

Sierra a saját hajában táncoltatta az aprócska fuvallatot. A tündérek és szellemek társaságára bizton számíthatott, ahogy mindig. Megérett az idő egy újabb kalandra.

*

Nell a házhoz hajtott, és megpróbált jelezni az öccsének. Vagy a legkisebb csemetéjének. Vagy a közelben tartózkodó bármelyik gondolatboszorkánynak. Egy elcsigázott, letaglózott utas ült mellette – nem olyan, amilyenre számítottak –, és Nell szerette volna, ha a bent várakozó társaság zsivaja tompa morajjá csitul.

Hívtál? – szólalt meg a fejében Lauren gondolathangja.

Aha. Nell aggódó pillantást vetett Sierrára. Úgy nézem,

ennek a lánynak itt inkább étel és vetett ágy kell, semmint köszöntő hacacáré. Azt hittem, ha vonattal jön, az időt hagy neki az átállásra, de talán inkább Aervynnel kellett volna teleportáltatnom. Megpróbálnád odabent kissé lehiggasztani a kedélyeket?

Hát persze. Újabb pofonegyszerű feladat, köszi. Most Lauren is kissé aggódó hangot ütött meg. Meglátom, mit tehetek.

Nell érezte Sierra zavart meglepődését, ahogy megálltak a kocsival a ház előtt, és kíváncsi volt, mit talál különösnek a lány. Az autó ablakán át hallható ricsajból ítélve, nem ártott némi figyelmeztetés.

– Odabent rengetegen várják, hogy megismerhessenek téged. Ha sok a jóból, csak szólj nekem, rendben? A bulizás holnap sincs későn.

A „bulizás" szó döbbenetes hatást váltott ki. Sierra szeme fölragyogott, a lány olyan lelkesen ugrott ki a kocsiból, mint egy kisgyerek. Nellt megelőzve ért a bejárati ajtóhoz, ahol kis híján összeütközött a kitóduló gyerekhaddal.

Lauren bocsánatkérő arccal követte az apróságokat. Ne haragudj, Nell, a ricsajkezelő képességem nem vetekszik a tiéddel.

Az asszony Sierrára nézett, és vállat vont. *Úgy tűnik, föl tudja venni az iramot.*

Lauren a homlokát ráncolta. Várkastélyok és estélyi ruhás társaság képei villognak a fejében. Ez meg mi a csuda?

Fogalmam sincs. A tíz év alattiak falkája mostanára beterelte az új jövevényt a házba, Nell zárta a felvonulást. Két perc sem telt bele, és Sierra már a kanapé közepén ült, a fején csillámló rózsaszín korona, a kezében csokis kocka, az ölében Jennie néni egyik lila hajú unokája. Üdv a boszorkánygócban, kislány!

Jamie csokis kockával megrakodva csusszant Nell mellé.

– Hogy bírja a gyűrődést?

Az asszony vállat vont.

– Úgy látom, bírja. A pályaudvaron tiszta ideg volt, de most...

Mindketten a gyerekcsordára néztek.

Valaki fölvetette, hogy egy csokis süteménnyel játsszanak krumplipasszolgatósdit. Az ötlet alighanem a lila hajú Leótól eredt, aki végre megtanulta annyira szabályozni a földes varázserejét, hogy játszhatott, és most ez lett a kedvenc szórakozása. A gyerekek lassan tágas körbe hátráltak. A felnőttek jóval gyorsabban kihátráltak a veszélyes körből.

– Nyámnyilák! – nevetett Jamie. – Én sokkal maszatosabb passzolgatnivalókra is emlékszem, mint a csokis kocka.

– Rendszerint nem téged találtak el velük – felelte Nell, aki meg volt győződve róla, hogy bűbájvető képessége e játék következtében fejlődött ki, ugyanis számtalan krumplipasszolgatós mérkőzésen maradt alul a fivéreivel szemben.

Az öccse vállat vont.

– Valamit kellett kezdenünk azzal a sok zöld trutyival, amit Devin folyton gyártott.

– Na, csak várj! Ha működik karma a világon, a lányodból páratlan maszatolómester válik.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – próbált meg ártatlan képet vágni Jamie, de reménytelenül felsült vele. Visszafordult a játékosokhoz. – Sierra állja a sarat.

Nell jobban szemügyre vette a helyzetet, és igazat adott az öccsének. Leó nem jelentett komoly konkurenciát, de Aervyn igen. És Ginia...

– Mi a manó! Mikor fundálta ki Ginia, hogyan fegyverezheti föl az ikertestvéreit?

A varázserőáramok megosztása komplikált művelet. Egy varázserőáram fölötti ellenőrzést nem boszorkányoknak átengedni még annál is körülményesebb. Ginia pedig bravúros módon mindkettőt megvalósította, és még így is ki tudott térni a csokis röppentyű elől.

– Nem ő az egyetlen – jegyezte meg halkan Jamie, miközben a játékra koncentrált. – Sierra is megoszt áramokat, kisegíti Leót.

Nem tévedett. A lány elsősorban levegős varázserőt alkalmazott, hogy ellökje maga mellett a süteményt, de kis adagokban tüzes varázserőt küldött Leónak, ezáltal fölgyorsította a kisfiú földes varázserejének áramlását. Ez pedig alighanem számottevő előnyt biztosított, mert a lomha mágusok hamar kiestek a krumplipasszolgatósdiból.

Sierra gyors, csavart röppályára bocsátotta a csokis kockát, azután nevetve segédkezett Leónak, aki utánozni próbálta. Nell fölhorkant.

– Ki sütötte a csokis kockát?

– Jennie néni – vigyorgott Jamie. – Ez ellenáll az igénybevételnek.

Hát igen. Egyetértettek abban, hogy Jennie néni vajszívű, de a csokis kockája a keményebb kategóriába tartozik. Nell izgatottan figyelt tovább. Rég nem látott ilyen magas színvonalú krumplipasszolgatós viadalt. Ginia varázserőt adagolt az ikertestvéreinek, Sierra segített Leónak, Aervyn pedig...

– Miben sántikál az én ebadta boszorkánykölyköm?

– Az nekem sem világos – ingatta a fejét Jamie. – Valamiféle szétválasztó bűbájban.

Nell elképedve figyelt, azután büszke mosolyra derült, ahogy a csokoládés kocka négy darabra tört. A fiától ez nem számított nagyszabású bűvészmutatványnak, de a boszorkánymesterségben az ész éppolyan fontos, mint a tehetség. Egy jóformán korlátlan varázserővel megáldott négyévest kiképezni nem mindig könnyű.

A játék jellege most hirtelen megváltozott. Négy repülő tárgy a résztvevők zömének képességeit meghaladta, a játékosok nevetve ültek le. Ginia néhány másodperccel tovább bírta, azután kacagva a földre vetette magát, ahogy egy-egy sütidarab zuhant a két fülére.

Jamie előrehajolt. Sierra farkasszemet nézett Aervynnel, már csak ők ketten maradtak talpon.

– Most tényleg meglátjuk, mit tud ez a lány.

Nem csak Nellék figyeltek. Govin a kör túloldaláról Sierrára függesztette a tekintetét.

Nem csoda. Aervyn négy különálló energiafolyammal irányított négy süteménydarabot. Egyiktől a másikig ugrált, egyszerre csak egy darab pályáját módosította. Sierra forgószelet kavart, amivel egyszerre táncoltatta mind a négy darabkát. Valahányszor Aervyn megtaszított egy süteménydarabot, a lány feléje lökte a másik hármat.

Nell fia gyorsan, pontosan és nagy erővel dolgozott. És most alig-alig tartotta magát.

Ezután Aervyn harcmodort változtatott, és Jamie elvigyorodott.

– Tanul a fiú. Megpróbálja ugyanazt csinálni, amit a lány.

Egy átlagos négyévesnél a tanulás hosszabb-rövidebb folyamat. Nell fia pár tétova lökés után majdnem ugyanolyan ügyesen zsonglőrködött a süteménydarabokkal, ahogyan Sierra. Nell látta, hogy az új jövevénynek fölszalad a szemöldöke.

– Most jött rá a lány.

– Tudja, hogy a nyugati félteke legmegveszekedettebb boszorkánypalántájával került szembe?

Nell mosolygott, ahogy két sütemény darab összeütközött a levegőben, és morzsákra mállott szét.

– Most már valószínűleg tudja.

Mivel csak két darabka maradt játékban, Aervyn csekély életkorából adódó hátránya pillanatokon belül elillanhatott.

Az asszony fogadni mert volna, hogy Sierra legfeljebb még fél percig bírja, és akkor is lenyűgöző teljesítményt nyújt.

Két perc múlva Sierra még mindig állt, és kiérdemelte a teljes nézőközönség őszinte elismerését. *Aervyn erősebb, de nem sokkal. És a lány jobban irányít*. Az egész helyiségben alighanem Jamie-nek imponáltak leginkább a látottak – a kiképzés során többször állt már szemben Aervynnel, mint a többi jelenlévő együttvéve.

Nell figyelte, amint Sierra röptében rángatott és formálgatott

varázserőszálakat. Varázserővel dobálózni rengeteg boszorkány képes. Ahhoz, hogy valaki ilyen precizitással dolgozzon, számtalan órányi gyakorlás szükséges. Talán Amelia felelősségteljesebben képezte ki a lányát, mint eddig feltételezték.

Sierra villámgyors mozdulattal megragadott egy tüzes varázserőerecskét, túlhevítette vele a légáramlatait, és tölcsérré fonta őket. Nell fölszisszent – egy minitornádót még Jennie néni csokoládés kockája sem vészelhetett át. Aervyn és Sierra majd' megszakadtak a nevetéstől, ahogy mindenfelé süteménymorzsák záporoztak.

A felnőttek legtöbbje is osztozott a derültségben, hiszen rég hozzászoktak a rumlihoz, ami a boszorkánypalánták viháncolásának örökös következménye.

Csak egyvalaki nem vidult föl. Govin arcát aggodalom árnyékolta be. Jó néhány krumplipasszolgatós rumlit megtapasztalt már, de most valami más nyugtalanította.

*

Govin behuppant a varázsvilágos boszorkánytanács-terembe, szerencsére egy kanapéra. Bár azóta játszott, amióta az eszét tudta, még mindig nagyon furcsán érezte magát attól, hogy ténylegesen egy játékban landol.

Nevetve látta a feje fölött luftballonfüzérrel díszített feliratot.

– Hogyhogy új név kellett?

Jamie elvigyorodott.

– Gyermekkorú munkaerő-állományunk úgy döntött, a „varázsvilágos boszorkánytanács-terem" nem elég király név a találkozóhelyünknek. Én több javaslatot is megvétóztam. Ez a mostani eléggé szürke, de elfogadható.

Govin nem nagyon értette, miként minősíthető szürkének az aranycsillám betűkkel írt „Boszorkánytársalgó", de a legkevésbé sem volt a kilencéves kislányok világának szakértője.

– Nell azt mondta, háromra jöjjek... korán érkeztem?

– Egyáltalán nem, drága fiam – felelte Moira, aki egy csésze teával a kezében most landolt mellette a kanapén. Govin le volt nyűgözve, mert ő nem tudott volna forró folyadékkal nyugodtan közlekedni. Puszit nyomott a néni arcára, és kényelembe helyezte magát, sejtette, hogy Nell és Sophie sem sokáig várat magára.

Ezt a három asszonyt kedvelte a legjobban. És még csak most kezdte megérteni, mekkora pácba keverték.

Nell egy jókora tányérral toppant be.

– Quesadilla. Tudom, hogy némelyikőtöknél már itt a vacsoraidő.

– Hálás köszönet őpicurisága nevében! – simogatta nevetve a pocakját Sophie.

– Vacsorázni nem lehet elég korán – nyúlt máris a tányérba Jamie. – Egy pillanat, rögtön rácsörgök Giniára, hogy küldjön nekünk valami innivalót.

Egy tálca öltött alakot előtte a dohányzóasztalon, rajta italok, alma és szalvéta.

– Komolyan azt képzelted, hogy ilyen részletről megfeledkezem? – mosolygott Nell.

– Linzer nincs? – vonta föl fél szemöldökét az öccse.

– Késleltetett szállítás – forgatta a szemét Nell. – Ginia agyszüleménye. Azt vette a fejébe, hogy először a zöldséget kell megennünk.

Jamie nevetve harapott a melegszendvicsébe.

– A sajt mióta zöldség?

– Az a zöldség, amit még a tortilla alá rejtettem.

Az egész tanácsterem vidáman figyelte, amint Jamie nem teljesen színlelt borzadállyal lesett a mexikói finomságra.

Govin kuncogva nyújtott tányért és egy almát Moirának. Serdülő éveiben bensőséges kapcsolatba került a Sullivan családdal. Tudta, hogy a csipkelődés a szeretet jele, Jamie valóban többé-kevésbé allergiás a zöldfélére, és Nell túlnyomórészt étkezési kérdésekben szokott komoly

alkudozásba bocsátkozni. Govin beleharapott egy szelet quesadillába, és várt.

– Hogy érzi magát a mi Sierránk? – tudakolta Moira. – Meglepődtem, hogy ilyen hamar értekezletet hívsz össze, miután a kicsi lány megérkezett.

Nell szalvétát osztott szét.

– Pillanatnyilag alszik, mint a bunda. A gyerekek az össznépi sütimorzsa-eltakarítási hadművelet után bújócskát játszottak, és Sierrát elnyomta a buzgóság, amíg arra várt, hogy Aervyn felső ágyán rátaláljanak.

– Igazi társasági ember – mosolygott az öccse. – Mások jelenlétéből merít erőt. Amint magára maradt, sitty-sutty, villany leó!

Az összes jelenlévő derűsen csóválta a fejét. Jamie az utóbbi időben érdeklődni kezdett a boszorkánytehetségek és a személyiségvonások közötti összefüggések iránt. Emiatt már mindannyian egy csomó többszörös választásos tesztet töltöttek ki.

Govin mosolygott. Ő az átlagnál szívesebben foglalkozott adatokkal, de nyilvánvalóan nem mindenki rajongott Jamie legújabb vállalkozásáért.

Nell újabb cikket nyújtott az öccsének a quesadillából.

– Talán igazad van. A pályaudvarról jövet Sierra végig kókadozott a kocsiban, de a gyerekseregünk azonnal fölélénkítette.

– Ez érdekes. – Sophie oldalra hajtotta a fejét. – Sierra tizennyolc éves, de úgy tűnik, inkább vonzódik a kicsikhez, mint a felnőttekhez.

Ez Govin figyelmét sem kerülte el. Önmagában véve nem tartotta nagy ügynek. Valami mást is észrevett, és azzal együtt már nyugtalanította. Ezért kérte Nellt, hogy hívjon össze értekezletet.

Jamie vállat vont.

– Igaz, a srácok szinte lerohanták. De ha jól emlékszem,

Amelia is rengeteget játszott velünk, amikor látogatóba jött. Sierra talán az édesanyja gyermekszeretetét örökölte.

– Ameliánál ennél többről volt szó. – Moira elgondolkodva szürcsölgette a teáját. – Sok szempontból örök gyerek maradt, osztozott a kicsinyek életörömében és játékos kedvében. – Govinra nézett. – És a tetteik következményei iránti felelősségérzet hiányában. Azt hiszem, az édesanyjából láttok valamit a mi Sierránkban.

Moira mindig is nagyon fogékony boszorkány volt. Govin lassan bólogatott, nem tudta, hol kezdje.

– Rögtön a megérkezése után krumplipasszolgatósdit játszott a gyerekekkel.

Jamie újabb adag ennivalót vett el.

– Döntetlent ért el Aervynnel szemben. Bravúros irányítókészségről tett tanúbizonyságot.

Nell egyik kezéből a másikba dobálgatott egy almát, és Govinra nézett.

– Mondd el nekik is, amit nekem mondtál!

– Tényleg bravúrosan irányított. – A férfi letette a tányérját. – Lényegében viharmágiát alkalmazott a röpködő süteménymorzsák megfékezésére. Láttátok a kis tölcsért a végén? Ha az a százszorosára nő, a házatok szépen leutánozná Dorka és Totó otthonát az Óz, *a nagy varázsló*ból.

Sophie pislogott.

– Szerinted olyan erős a lány?

– Fogalmam sincs – rázta a fejét Govin. – Vagy legalábbis nincsenek számszerűsíthető adataim. De hacsak nem játszott rengetegszer krumplipasszolgatósdit az édesanyjával, valahogy ki kellett fejlesztenie ezeket a képességeit. És az ilyesmi könnyebben elsajátítható, ha nagyobb varázserőfolyamokat mozgat az ember.

A mágia fonákságai közé tartozik, hogy a kisebbfajta bűbájok gyakran nehezebbek, mint a nagyszabásúak.

Jamie most a homlokát ráncolta.

– Gondolod, hogy lakóház méretű forgószeleken tanult?

– Az a gyanúm – bólintott Govin. Nem ez aggasztotta leginkább, de kiindulópontnak megfelelt. – Legalábbis erősen lehetséges, és úgy irányított egyidejűleg három varázserőfolyamot, mint akinek ez gyerekjáték.

Sierrának éppen az volt.

Moira fölegyenesedett ültében.

– Ilyen mértékű varázserő a földkerekség időjárási rendszereinek felborításához is elegendő lehet.

Pontosan. Egy pillanatig valamennyien némán emésztgették Moira szavait. A legtöbb boszorkány csak helyi időjárási viszonyok befolyásolására képes. Az a néhány, aki ennél nagyobb varázserővel rendelkezik, kénytelen rendkívül óvatosan eljárni. Egy berkeley-i pillangó szárnyrebbentése talán nem gerjeszthet hurrikánt a Mexikói-öbölben – egy kellően erős boszorkány azonban igen. Govin eddig azt hitte, mindenkiről tud, aki effajta tehetséggel bír. Életküldetésévé tette, hogy valamennyiüket fölkutassa.

– Te vagy a legalkalmasabb, hogy megvizsgáld a lány varázsképességeit – biccentett a férfinak Jamie, bár közben elvonta a figyelmét az asztalra ereszkedő, linzerrel teli tányér. – Akarsz segíteni?

Govin egyelőre nem törődött a süteménnyel.

– Pillanatnyilag nem a vizsgálat foglalkoztat – rázta a fejét –, inkább azt szeretném kiokoskodni, mi a teendő, ha a lánynak tényleg ilyen a varázsereje.

Sophie a homlokát ráncolta.

– Az az érzésem, hogy még mindig nem látom át a problémát. Úgy tűnik, a lány kiválóan irányít, tehát bizonyára alapos kiképzést kapott, nem? Hát nem nyereség, ha még egy erős időjárás-boszorkányt kapunk?

Govin néhány másodpercre lesütötte a szemét.

– De. Sierra rátermett boszorkány, aki valószínűleg még nincs is ereje teljében. – Most merő feltételezés következett, ami nem

nagyon illett a meteorológus adatközpontú gondolkodásához, de tényleg nyugtalanította. – És nem használt földelést.

Jamie értetlenül meredt rá.

– Mihez nem használt földelést?

– A varázserőfolyamaihoz. Földelés nélkül játszotta a krumplipasszolgatósdit.

Most aztán mindenki feszülten figyelt. Léteznek alapvető óvintézkedések, amelyeket minden valamirevaló boszorkány elsajátít – ezek egyike az, hogy a varázserő-felvillanások és visszalökések kezelésére földvezetéket kell létesíteni. Ez olyan automatikus, akár a lélegzés.

Nell a kanapé karfáján dobolt az ujjaival.

– Ha egy pillanatra vállalom az ördög ügyvédjének szerepét, lehetséges, hogy Sierra csak a krumplipasszolgatósdinál nem használt földelést. Komplikált mágiát alkalmazott ugyan, a viszonylag kicsi varázserőfolyamok azonban nem igényeltek földelést. – Govinra nézett. – De te nem így vélekedsz.

A férfi vállat vont.

– Eléggé óvatoskodó fickó vagyok, úgyhogy most talán csak a gyáva nyúl beszél belőlem.

Nell összevonta a szemöldökét.

– Rajtam kívül senki sem szokott így hívni. Igazad van: ahány tisztességes varázserejű boszorkányt ismerek, az minden varázslásához használ földelést.

– Így tanítjuk – bólintott Jamie –, tehát beidegződik. – Egy pillanatra elhallgatott. – Talán Sierrát nem ugyanígy tanították, talán csak akkor földel, ha igazán szükséges.

– Talán. – De nem ez a lehetőség nehezedett ólomsúllyal Govin gyomrára. – Vagy talán egyáltalán nem is oktatták ki a földelésre. – Moirához fordult, aki elsápadt. – Feltételezem, hogy úgy tanítottátok Ameliát, ahogy minden boszorkányt szoktatok.

– Igen – bólogatott lassan Moira. – De tudtommal legalább kétszer érte varázserő-visszacsapás. Nem sikerült megállapítanunk, hogy a véletlennek vagy szándékosságnak

tulajdoníthatók, Amelia azonban korántsem vette elég komolyan a varázslás biztonsági követelményeit. Hogy balgán elmulasztotta-e megtanítani a gyermekét az ezzel kapcsolatos lépésekre, azt már nem tudom megmondani.

Sophie igen aggódó tekintettel simogatta a pocakját.

– Szóval úgy véljük, lehetséges, hogy Sierrát a helyes óvintézkedések alkalmazása nélküli varázslásra tanították, és talán akkora a varázsereje, hogy belepiszkálhasson az egész bolygó időjárásába?

Govin tanácstalanul tárta szét a kezét, mialatt a helyiségben számottevően emelkedett az aggodalom szintje.

– Remélem, nem, de azt hiszem, jobb, ha gyorsan kiderítjük.

Nagyon kellemetlen érzés motoszkált benne ezzel kapcsolatban.

*

Sierra pislogva ébredt szendergéséből, zavarodottan és mérgesen bámulta a mennyezetet.

Mindig fölmérgesítette, ha nem lakott jól. Meg kellett volna ennie a csokoládés kockát ahelyett, hogy akkora rumlit csinál Nell házában.

Nem mintha Nell otthona kicsit is hasonlított volna ahhoz, amire számított. Anyu elbeszélése alapján Nell gazdag filmcsillag boszorkánynak tűnt. Erre tessék: ötgyerekes anyuka rumlis nappalival, felemás zokniban.

Kezdjük azzal, hogy a filmsztárok nem is hordanak zoknit.

Megdermedt, ahogy az ajtó nyikorogva kinyílt.

– Na, látod, hogy fölébredt. Mondtam.

Aervyn. Hát, nem kifejezetten filmsztár, de elég helyes. Sierra felült – és ráeszmélt, hogy a boszorkánypalánta nem egymagában látogatott el hozzá.

– Szia, Lauren vagyok! – mosolygott az idegen, és egy tálcát emelt föl. – Azért küldtek minket, hogy kiderítsük, megéheztél-e.

Aervyn fölkapaszkodott az emeletes ágy létráján, és lehuppant Sierra lábához. Azután megrebegtette az ujjait, mire a tálca eltűnt Lauren kezéből, és az ágyon jelent meg újra.

Hú, azt a!

– Te tényleg tudsz teleportálni?

Ez a tevékenység is szerepelt anyu meséiben.

Lauren elmosolyodott.

– Örülj, hogy a kaját teleportálta föl, nem téged le. – Megfogta a létrát. – Nem baj, ha fölmegyek?

A kisfiú képes embereket teleportálni? Sierra elképedve meresztgette a szemét Aervynre – amíg rá nem döbbent, hogy ez rettentő faragatlanság. Bocsánatkérő tekintettel nézett ismét Laurenre.

– Persze, hogy nem, bocs. Gyere csak föl!

– Nyugi, semmi gond. Emlékszem az első napjaimra itt, a boszorkánygócban. Kicsit sok egyszerre az élmény.

Sierra evett egy falást a tányérján illatozó sajtos spagettis jóságból, és kis híján felnyögött a gyönyörűségtől. Kinek kellenek filmsztárok?

Aervyn kuncogott.

– Caro nem filmsztár, de tényleg nagyon jól főz.

Sierrának fogalma sem volt, ki az a Caro.

– Sok boszorkány lakik itt?

Anyu úgy beszélt erről, mint egy egész nagyvárosról, de Sierra kezdte úgy gondolni, hogy anyu talál túlzott egy kicsit.

– Aha. Persze nem mind ebben a házban – nevetett a kisfiú, és Sierra tésztájára sandított. – El sem férnének annyian.

A lány nyújtott neki egy villányit, pontosan tudta, hogyan képes mardosni az ember bendőjét a varázslás.

Lauren fölhorkant.

– Amíg a konyhában voltunk, már három tányérral bevágott a kölyök! – Észbe kapott, és szelídebben folytatta. – Ebben a házban minden boszorkánynak jut elegendő ennivaló. Ha kérsz még, csak szólj!

Sierra elpirult – de aztán rájött, hogy nem mondta ki, ami a fejében járt.

– Te gondolatboszorkány vagy?

– Ühüm, az – bólogatott Aervyn, és már megint a lány spagettijével szemezett. – De még új. Caro azt mondja, csak most bújt ki a tojásból. – Laurenre vigyorgott. – Talán egyszer majd felnősz kakassá.

– A kakasok fiúk, te oktondi! – csavarta meg nevetve a kisfiú orrát Lauren. – Talán eredj Caróhoz, kérj tőle még egy tányér tésztát, mert te nyilvánvalóan növésben vagy.

Sierra próbált nem feltűnően bámulni, ahogy a gyerek leteleportálta magát a felső ágyról a padlóra, és kirobogott az ajtón.

– Ezt hogy csinálja?

Lauren megint nevetett.

– Fogalmam sincs. De megszokja az ember. Általában. A múltkor a konyhámba teleportálta magát, és a sikítófrászt hozta rám.

Ahogy a sajtos tészta átmelegítette a pocakját, Sierra kíváncsisága föléledt.

– Na és te tényleg új boszorkány vagy?

– Igen – mosolygott Lauren. – Emlékszel, hogy a bevonó bűbájjal találtunk rád? Körülbelül kilenc hónapja én voltam az első boszorkány, akit így vontak be. Csak az volt a gond, hogy nem tudtam a boszorkány mivoltomról.

Sierra pislogott.

– Hogyhogy nem tudtál róla?

Lauren hátradőlt, a falnak támaszkodott.

– Az hosszú história...

De láthatólag készen állt, hogy elmesélje.

Sierra evett, és hallgatta egy felnőtt nő elbeszélését, akinek fogalma sem volt róla, hogy varázserővel rendelkezik. És arra gondolt, hogy a boszorkánygócban mégiscsak egész érdekes az élet. Még filmcsillagok nélkül is.

6. FEJEZET

Jamie bekanyarodott a mágikus óceánpart parkolójába, és a csapatához fordult.

– Ne feledjétek, skacok: azt szeretnénk látni, mire képes Sierra, de nem kívánjuk, hogy idegeskedjen. Most csak kipróbálunk néhány időjárási bűbájt a Boszihálóban könyvtárában való programozáshoz.

Devin a szemébe nézett, de nem szólt semmit. Nem is kellett – a kétkedés félreérthetetlenül az arcára volt írva.

Aervyn könnyebben hagyta magát meggyőzni.

– Miért pont *ide* jöttünk? Óriási nagy bűbájokat akarunk csinálni Elorie-nak?

Jamie vigyorgott. Elorie tapasztalhatta, hogy némelyik boszorkánypalántával nem könnyű megértetni: túlnyomórészt kicsi, hétköznapi bűbájokat igényel a Boszihálóhoz.

– Kicsikkel kezdünk, de talán majd kipróbálunk pár nagyobbacskát is.

Az unokaöccse szeme fölcsillant.

– Támasszunk vihart, jó? Légyszi, légyszi, légyszi! Govin azt mondja, már majdnem annyira veszélytelenül dolgozom, hogy megelégedjen velem.

– Ezt örömmel hallom, nagymenő. – Devin a szemét forgatta Jamie felé, és fojtott hangon folytatta: – Fogadok, hogy Govin leghőbb vágya egy négyéves időjárás-boszorkány.

– Nem kimondottan.

Govin jogosan találta nehezen összeegyeztethetőnek Aervyn természetes szertelenségét és játékos kedvét azzal a nagyon is valós lehetőséggel, hogy ha a fiú bűbáj közben tüsszent, szökőár zúdulhat egy indiai partszakaszra. Az időjárási rendszerek igen bonyolultak, és bármelyik boszorkány, aki befolyásolni tudta őket, könnyen elrabolhatta Govin álmát.

Különösen a négyévesek; még az egészen kiválóan képzettek is.

Govin integetett, ahogy befordult a parkolóba; Sierra mellette, az anyósülésen foglalt helyet. Nell előzetesen reménykedett, hogy autózás közben kicsit megismerik egymást. A testbeszédükből ítélve ez még nem vált valóra.

Jamie bízott benne, hogy a nővére tudja, mit csinál, mikor egy harmincas matekzseni mellé ad egy tizennyolc éves gyereket, aki szeret krumplipasszolgatósdit játszani – elvégre Govin fantasztikus srác, de a kamasz lányok igencsak távol esnek a megszokott világától.

Aervyn átvágott a parkolón, elkapta Sierra kezét, és a gyalogút felé rángatta, ami abba a völgybe vezetett, ahol jellemzően dolgozni szoktak.

Jamie szívélyes mosollyal üdvözölte Govint, ahogy a többiek a nyomukba szegődtek.

– T. J. otthon maradt?

Govin a zsebébe nyúlt, és valami szerkentyűt húzott elő.

– Otthon, de küldött egy műszert, hogy rögzíthessük az észlelt energiaértékeket.

T. J. azzal biztosította kettejük varázsmunkájának anyagi alapjait, hogy állami hivataloknak végzett valami nagyon menő időjárási modellezést. A bűbájvetés közben megfigyelt energiaváltozások révén olyan ismereteket szerzett az időjárási rendszerekről, amikért a hivatalos megbízói komoly pénzeket fizettek. Gyakran jelent meg a kiképzéseken a kütyüivel együtt.

Hamar elértek a mágikus óceánpart völgyébe, Jamie csoportos varázsleckéknél igénybe vett kedvenc helyszíneinek egyikére. Itt még viszonylag gyönge boszorkányok is tisztességes varázserőhöz juthattak, és tudta, hogy a mai csoport nem is gyönge. Kellemes előérzet bizsergett benne, ahogy a bátyjára vigyorgott.

– Készen állsz, hogy egy kicsit az időjárással játsszunk?

– Csinálunk óriási nagy vihart? – utánozta Devin mesterien az

unokaöccsüket.

Aervyn nevetett. Sierra csak izgatottnak látszott – és Jamie érezte, ahogy Govinban nőttön-nő az aggodalom. Nem jó jel, ha a kiképző feszült. *Kis lépésekkel kezdünk, Gov. És ha kicsúszna a kezedből a dolog, rengeteg képességre támaszkodhatsz. Használj föl bennünket!*

Govin szomorkásan mosolygott.

– Ilyen az, ha finoman gyáva nyúlnak nevezel?

Jamie igyekezett ártatlan képet vágni. Nyilvánvalóan nem a legeredményesebben, mivel még Aervyn is kuncogott. Eljött az ideje, hogy másfelé terelje a társalgást.

– Akkor mi az első próbabűbájunk?

Govin megnézett egy listát.

– Egy meleg légáramlat.

– Ennyi az egész? – fintorgott csalódottan Aervyn.

Govin leguggolt hozzá.

– A legtöbb időjárási jelenséget az idézi elő, ha meleg és hűvösebb levegő ütközik össze. Na most, ha egy boszorkány éppen a megfelelő helyen indít el egy meleg légáramlatos bűbájt, akkor szerinted mi történik?

A szuperkölyök szeme fölcsillant.

– Vihar tör ki?

– Úgy van – bólintott Govin. – És azt szeretnénk, hogy mindenki veszélytelenül használhassa ezt a bűbájt, ezért pár ravasz dolgot kell csinálnunk.

– Kis lépésekkel – jelezte a szuperkölyök, hogy ismeri a szabályokat.

– Bizony – bólogatott Govin. – És elég okosan is, hogy eltaláljuk a kívánatos hőmérsékletet. Körülbelül öt fokkal hűvösebbet akarunk, mint amilyen levegő a közvetlen közelben található, máskülönben esetleg havazást gerjesztünk júliusban, vagy más efféle tébolyt.

Aervyn nyilvánvalóan úgy gondolta, hogy a nyári hó nagyon is király lehetőség, de komolyan bólintott. Azután a homlokát

ráncolta.

– Pontosan hogy érjük el ezt? A levegő nem valami okos.

Jamie vigyorgott. Ez Govin kedvenc mondásai közé tartozott.

Az utóbbi úriember megütögette a halántékát.

– Törnünk kell a fejünket. Szeretném, hogy először mindenki próbálja ki a saját bűbáját, hadd lássuk, hány különböző módot tudunk kitalálni, amivel megkísérelhetjük a levegőnk kiokosítását. Azután kiválasztjuk a legjobb párost a közös munkához.

Nem is rossz egy olyan fickótól, aki nem szokott kiképzéssel foglalkozni. Aervyn mindenféle varázserővel rendelkezett, de egy bűbáj létrehozásának legjobb módját

lépésről lépésre haladva lehet kiválasztani. A kisfiú így kibontakoztathatta a megfelelő képességét, és közben anélkül tanulhatott másoktól, hogy a kiképzés szembeötlővé vált volna.

Aervyn láthatólag gondolkodóba esett. Devin könnyed magabiztossággal várt, Sierra pedig már cselekvésbe is lendült.

„Léghez szólok, barátomhoz,
Három részre hasadóhoz.
Egyik lassabb, mint a másik,
Hűs fölé meleget szállít.
Tűzhöz szólok, rokonomhoz,
Öt fokkal forrósítóhoz.
Két réteget elvegyen,
Parancsomra úgy legyen!"

Vigyorogva nézett föl a csoportra, a tenyerén bűbájalakzat díszelgett.

– Ez működni fog.

Jamie-nek leesett az álla. Mi a nyavalya? Amennyiben jól figyelte a lány bűbájszövését, Sierra leleményes elgondolással a meglévő légáramlatokból választott szét levegőrétegeket, ezzel megoldva a Govin által támasztott hőmérsékletkülönbségbeli

kihívást. A módszer beépített indítóeszközt tartalmazott, amit a férfi még csak nem is igényelt. És a lány mindezt kevesebb mint tíz másodpercnyi gondolkodással vitte véghez.

Aervyn még mindig csak próbált fölzárkózni, Devin pedig azt sem tudta, hová legyen az ámuldozástól. Nem véletlenül – a lány kapásból eszméletlenül jó bűbájt hozott össze.

Ráadásul olyat, ami a légáramlatokhoz fűződő bensőséges viszonyról árulkodott. Govin éppen ezért egyre inkább feszengett.

Jamie-t nem azért választották Aervyn kiképzőjéül, mert félt a kockázatvállalástól. Govinra pillantott, megkettőzte a saját földvezetékét, gondolatüzenetet küldött Aervynnek és Govinnak, hogy tegyenek ugyanígy, azután bólintott Sierrának.

– Elengedheted!

Egy gyors ujjlibbentés, és hármas erősségű szélvihar szabadult el – szabályos gyűrűbe fogta a kis csoportjukat. Újabb ujjlibbentésre pedig eltűnt.

A nemjóját! Jamie komoran pillantott Govinra. A bűbáj – valamint az a mód, ahogyan Sierra táncoltatta – megerősítette, hogy ez a boszorkány komoly varázserővel és elképesztő készségekkel bír.

Azt is megerősítette, hogy a lány nagyszabású varázslást művel védőháló nélkül – miközben tőle félméternyire egy kisgyermek áll. Egyáltalán nem gondoskodott földelésről, nem létesített oktatókört, nem ügyelt a rétegezésre, nem készített elő vészkikapcsolót. Egy ekkora förgeteg visszacsapása könnyen megölhette volna Aervynt, ha ő maga nem tesz óvintézkedéseket.

És a boszorkány, aki mindezt előidézte, várakozásteljes vigyorral álldogálva nézte őket.

*

Egyszerűen királyság volt, hogy varázsolhatott, és ehhez nem kellett valami néptelen tengerparton bujkálnia. Sierra lenézett

Aervynre, aki elképedve figyelte őt. Talán a bűbáj, amit az imént alkotott, követhetetlenül bonyolult volt a kisfiúnak. Sierra leguggolt.

– Nem akarod megpróbálni? Lelassíthatom neked, hogy minden részletét jól lásd.

Anyu így tanította neki.

A gyerek a homlokát ráncolta.

– Hogyhogy nem használsz földvezetéket?

Micsodát? Sierra magyarázatot várva nézett a többiekre – és rádöbbent, hogy egyikük sem mosolyog. Govin úgy nézett rá, mintha csöpögne az orra, vagy ilyesmi. A többiek csak láthatólag aggódtak. Erősen aggódtak. A csudába. Talán nem szabad varázslást oktatnia. Kihúzta magát, érezte, hogy a szerinte bébivihar energiájának végső utórezgései is elcsitulnak.

Ez az első napja az új munkahelyén, és valahogy máris sikerült elcsesznie. Bravó, Sierra, ez ügyes!

Jamie tekintete tűnt a legbarátságosabbnak, úgyhogy Sierra őrá koncentrált.

– Bocsánat! Mondjátok meg, ha elrontottam valamit, hogy legközelebb ne kövessem el ugyanazt a hibát.

Szabályokkal együtt tudott élni. Általában. Az ismeretlen szabályok viszont kiborították.

A férfi csak nézte, és egy árva szót sem szólt.

Sierra összerezzent, ahogy egy pici pracli csúszott a kezébe.

– Ne haragudj rá, Jamie bácsi! Talán csak nem tudja, hogyan kell földvezetéket létrehozni. Én megtaníthatom rá.

Jólesett, hogy valaki a pártját fogja, még ha mindössze egy méter magas is az illető.

Devin bólintott, és összeborzolta Aervyn haját.

– Teljesen igazad van, kiskomám. – Sierrához fordult.

– Bűbájvetéskor a legtöbb boszorkány egy plusz vezetéket használ, amit valami biztonságos helyhez csatlakoztat. Olyasmi ez, mint egy túlfolyószelep, hátha visszacsapás következik be, vagy a vártnál több varázserőt merítesz.

Sierrának fogalma sem volt, miről beszél a férfi.

– Hát nem jobb, ha az ember eleve a megfelelő mennyiséghez nyúl?

Devin vállat vont.

– De, persze, csakhogy ha efféle varázserőnél, amilyen a tiéd, tévesen ítéled meg a helyzetet, a földvezeték védőhálót biztosít. így nem teszel kárt magadban, illetve a környezetedben tartózkodókban.

A lány most már tényleg összezavarodott.

– De hát ez csak bébivihar volt. Hogy tehetnék az ilyennel bárkiben is kárt?

Devin döbbenten kettőt pislantott.

– Ez neked bébivihar volt?

– Akkor te atomkirály időjárás-boszorkány lehetsz – vigyorgott Aervyn.

Sierra lassan bólintott, még inkább nyugtalanította az, amit Devin szemében látott.

– Ez csak hármas erősségű szélvihar volt. Senkinek sem ártott volna.

Főleg, hogy ő ott állt.

Govin fölszisszent, erre mindenki odakapta a fejét. A férfi fogva tartotta Sierra tekintetét.

– Mekkora vihart tudsz gerjeszteni?

A lánynak fogalma sem volt.

– Egyszer kavartam egy kis hurrikánt, de anyu azt mondta, nagyobbat ne csináljak – emlékezett vissza mosolyogva. – De murisan táncoltunk a tölcsérben.

Aervyn szeme akkorára nyílt, mint egy levesestányér.

– Hurrikánnal táncoltatok?

Sierra már-már fölajánlotta neki, hogy elviszi tölcsértáncolni, de azután ismét a körülötte állók arcára nézett. Talán mégsem.

– Csak egyszer. Többnyire csak kisebb tölcsérekkel játszottunk. Nem nagyobbakkal, mint egy családi ház.

Talán ezzel kikeveredhet a slamasztikából, amibe lépett. Talán

a kaliforniai boszorkányok nem is szeretnek játszani.

Govin rászegezte a tekintetét.

– Földvezeték nélkül hurrikánt kavartatok?

Sierrát elfutotta a pulykaméreg. Megelégelte, hogy a varázstudományát ócsárolják.

– Pontosan úgy varázsolok, ahogyan anyu tanított.

Erőt merített, fölkészült rá, hogy megmutassa ezeknek, mire is képes vele. És téglafalnak ütközött.

Olyan falnak, amit egy négyéves kéz emelt.

– Nem szabad, Sierra! Veszélyes. Légyszi, hadd mutassam, meg, hogy kell földelni! Te jó boszorkány vagy, fogadok, hogy tök könnyen megcsinálod.

Mi a szösz? A kisfiú simán leblokkolta a varázslatát.

Jamie komoran mosolygott.

– Az enyémet is le tudja blokkolni, ha ettől jobban érzed magad.

Aervyn ünnepélyesen bólogatott.

– Ezért hívnak szuperkölyöknek.

Irtó helyes volt. Sierra újra leguggolt hozzá, éppolyan gyorsan elpárolgott a haragja, ahogy fölgerjedt.

– Hát akkor mutasd meg, hogyan legyek szupercsajszi. Mi ez a földelős akármi?

Két perc múlva fölnézett az őt figyelő három férfira, kiderült, hogy a földelés tök egyszerű.

– Ennyi az egész?

Jamie bólintott.

– Nem nehéz. Rendszerint ez az egyik első, amit a kiképzéskor megtanítok a növendékeimnek. De fontos, mert mindannyiunknak biztonságosabb.

Ezt Sierra nem nagyon értette.

– De hát a varázslataimtól még soha nem esett komoly bántódásom.

Legfeljebb kicsit megütötte magát, de biciklizés közben sokkal rosszabb is előfordult vele.

Govin halkan beszélt, mégis olyan erélyesen, hogy a lány majdnem térdre rogyott tőle:

– Az a kis vihar, amit az imént kavartál, elég heves volt ahhoz, hogy ha nem megfelelően kezelik, megöljön egy kisgyermeket.

Az? Hát csak játékszer volt, még csak nem is tölcsér.

– Soha nem bántanék senkit. Tudom irányítani a varázslataimat.

A férfi szeme fölszikrázott.

– Senki sem tudja mindig irányítani a varázslatait. Mi lesz, ha elszúrsz valamit, ha az energiacsatornák nem tiszták, vagy ha kifogsz egy csúnya visszapattanást?

Az időjárás-boszorkányokkal lépten-nyomon történik ilyesmi.

– Elkapom. Eltakarítom – felelte Sierra. Elvégre nem ejtették a fejére.

– És ha befuccsolsz? – hallatszott a rideg, majdhogynem rosszindulatú kérdés. Mintha a mostohaöccse intézte volna hozzá, csak felnőttesebben. Sierra legyűrte a könnyeit.

– Ne nyüstöld már, Gov! – lépett előre Devin, és megérintette a lány vállát. – Egyelőre csak hidd el nekünk, hogy a földelés fontos, jó? Fokozza mindannyiunk biztonságát, és bármelyik bűbájodhoz nagyon könnyen hozzáadható.

Ez úgy hatott, mintha Devin egyszeriben eltüntette volna az óriási feszültséggócot. Sierra mély lélegzetet vett, hálásan érezte, hogy megszűnt a mellkasára nehezedő rettenetes nyomás. Máris kedvelte Devint.

– Rendben, megígérem, hogy ügyelni fogok erre.

Nagyobb hülyeséget is művelt már életében annál, hogy örömet szerzett másoknak.

– Helyes. – Ezután a férfi elmosolyodott, és ez teljesen arra emlékeztette Sierrát, ahogy az anyukája viselkedett, mielőtt valami nagyon muris következett volna. – Akkor gyerünk, építsünk tölcsért! Mutasd meg nekünk, hogyan kell táncolni vele.

*

Devin az öccse asztalánál ledobta magát egy székre. Élete egyik legszórakoztatóbb reggelét hagyta maga mögött, és úgy megéhezett, hogy az asztalt is föl tudta volna falni. Sajnos a reggelivel meg kellett várni a másik díszvendéget.

– Lauren már úton van, becsszóra – vigyorgott rá Nat. – És még magam elé is engedlek a kajasorban. – Megpaskolta a pocakját. – A kislányunk miatt már nem sok fér belém.

– Az öcsém szétverné a fejem, ha nem hagynám, hogy előbb a várandós felesége egyen.

– Elbírsz vele – kacsintott az asszony.

Devin kezdetben meglehetős kétkedéssel fogadta a többiek egyöntetű állítását, miszerint Nat a tökéletes menyasszony Jamie számára. Az esküvőjük alig enyhített ezen – valószínűleg azért, mert Devin az esküvőktől általában véve kiütést kapott.

A szkepticizmusa végül két órát sem tartott ki, Nattel egy fedél alatt. Kiderült, hogy ez a nő minden szempontból fantasztikus.

Devin nyújtózkodott, és próbálta meggyőzni farkaséhes gyomrát, hogy gyorsan szundíthatna egyet, vagy ilyesmi.

– A mai reggel után nem. A tölcsértáncnál frankóbb dolgot régóta nem próbáltam, de mielőtt elmentünk, nem töltődtünk föl szénhidráttal. Azt hittem, kis időjárási bűbájokat tesztelünk Elorie könyvtárához. – A szemét forgatta. – Több eszem is lehetett volna.

Jamie nevetve érkezett a konyha felől.

– Ne engem hibáztass, te akartál tölcsértáncleckéket venni.

– Ja – vigyorgott Devin. – Govin majd' szétrobbant a méregtől. Pedig rendesen földeltünk. Mind a hétszer.

Az élmény messze felülmúlta a vidámparki hullámvasutazást, pedig az volt Devin kedvence, mióta elérte a százhúsz centis magassági küszöböt.

Nat derűs arccal csóválta a fejét.

– Hihetetlen, hogy egy hurrikánba vittél egy kisfiút.

– Legalább hármat ő kavart – horkant föl Devin. – És egyik

tölcsér sem nőtt akkorára, hogy hurrikánnak nevezhetnénk.

Legalábbis úgy gondolta. Govin volt a meteorológiai szakértő.

Jamie vigyorgott.

– Besegíthetnél az unokaöcsénk legújabb agyszüleményével kapcsolatban. Szeretne egy kis tölcsért kódolni a Varázsvilágba, hogy megtáncoltathassa Moirát.

– Ki akarja megtáncoltatni Moirát? – lépett a helyiségbe egy hatalmas kosár földieperrel Lauren. – Elnézést kérek a késésért! Az ügyfeleim nem tudtak elhatározásra jutni.

– Semmi baj. – Nat a gyümölcsért nyúlt. – Főleg, ha decemberben friss epret hozol. Aervyn szeretné hurrikántölcsérben megtáncoltatni Moirát.

Lauren nevetett. Azután Jamie-re nézett.

– Ez komoly?

A férfi bólintott.

– Ühüm. Sierra megmutatta neki a módját. Biztos te is kipróbálhatod, ha akarod.

Lauren fölvonta a fél szemöldökét.

– Pontosan milyen messzire távolodik el a lábam a földtől?

Jamie és Devin egymásra néztek, és vállat vontak. Tipikus megválaszolhatatlan „mamikérdés". Hiszen még csak nem is mutatott végig lefelé a lábuk. Devin vigyorogva emlékezett vissza arra a különösen mókás pillanatra, mikor a tölcsér lerántotta az épp fejjel lefelé pörgő Aervyn nadrágját.

Nat nevetett, és Lauren kezébe nyomott egy tányért.

– Gyanítom, hogy ha ezt kérdezed, valószínűleg nem óhajtasz tölcsérezni.

– Majd elválik – csillant föl Lauren szeme. – Kivárom, hogy Moira arca zöld-e a kaland után.

Devin fölkapta a gofris tálat.

– Valaki figyelmeztethetné Aervynt, hogy ha Moira kidobja miatta a taccsot, ördögi eszközökkel fog elégtételt venni.

És ezek közül az üstsúroltatás még a legenyhébb.

– Tökfej! – Jamie összevonta a szemöldökét. – Tényleg azt

hiszed, hogy egy négyéves fog ráfaragni, ha Moira rosszul lesz a kisfiú tölcsérében?

– Mondasz valamit.

De úgy tűnt, akkor is érdemes kipróbálni. Tovább öregbítik a Sullivan név rossz hírét – még ha az unokaöccsét hivatalosan nem is Sullivannek hívják.

*

Lauren juharszörpöt locsolt a gofrijára, és magában derülve hallgatta a Sullivan fivéreket. Két egyforma arc, de teljesen különböző gondolkodásmód.

Nem, mégsem teljesen különböző. Egyaránt ragaszkodtak a családjukhoz, és ugyanolyan nagylelkűen viszonyultak mindenkihez, aki a köreikbe került. De ezen túlmenően... Jamie a hidegvérű, türelmes kiképző és odaadó férj, Devin pedig az a fajta, akitől az ember szeretné, hogy fedezze, ha tűzharcra kerül a sor.

Nat fölnevetett, miután Devin odanyúlt, hogy letörölje az asszony pocakjára pöttyent tejszínhabot, és sikerült jól szétkennie.

– Nem sokat segítettél.

A férfi vigyorgott.

– Jobb eredményt értem volna el, ha az unokahúgom nem rugdalódzik egyfolytában belülről.

Lauren örömmel figyelte ezt az önfeledt bolondozást. Tudta, hogy Devin az első találkozáskor bizalmatlanul tekintett Natre. Ámbár aznap ismerkedtek meg egymással, amikor Nat férjhez ment Devin öccséhez, és úgy tűnt, hogy Devin kifejezetten allergiás az esküvőkre. Mégis megkedvelte, pedig aki leszólta a legjobb barátnőjét, még ha csak gondolatban is, az nagyon szerencsétlenül indított Laurennél.

– Szóval Aervyn szeretne sziklaugrásra menni veled – intett egy darab gofrival a bátyja felé Jamie. – Amennyiben legközelebb képeket küldesz, jó néven venném, ha a vízbe

érkezési szakaszt is bemutatnád.

– Ezt vegyük át még egyszer! – vonta föl a fél szemöldökét Devin.

– Képeket küldtél a sziklafalakról, a meseszép vízesésről, meg arról, hogy leugrasz, mint egy dilis. De olyat egyet sem küldtél, amin látszik, ahogy a vízbe csobbansz.

Lauren éppolyan értetlenül nézett, mint Devin.

– Mit gondol a szuperkölyök, hová szokott ugrani Devin?

– Azzal nem nagyon törődik – felelte fanyarul Jamie. – Ne feledjük, hogy ez a srác teleportálni is tud. Nell viszont jobban örülne, ha a porontya nem sűrűn ugrálna le olyan sziklákról, amik alatt nincs víz, mert hátha eltéveszti a teleportálós bűbájt.

– Csak nem próbálkozna tényleg olyasmivel? – tűnt el Devin fenegyerek-hozzáállása olyan hirtelen, hogy Lauren feje is beleremegett.

– Lazíts, tesó! – továbbított újabb adag gofrit Jamie. – Ez a kölyök szuperhős kíván lenni. Rég megmondtam neki, hogy a kis Sullivanek egyik szabálya értelmében engedélyt kell kérnie egy felnőtt Sullivantól, mielőtt magas épületek tetejéről ugrál le. Most közöltem vele, hogy ugyanez a szabály érvényes a sziklafalakra és a szemet gyönyörködtető zuhatagokra is.

– Okos – csente el az epres tálat abszolút laza képpel Devin. Lauren kíváncsi volt, vajon más is látja-e, hogy a férfi gondolataiban épp egy felleghajtó köpönyeges ember ugrál le épületekről.

Ez a másik jelentős különbség mutatkozott Jamie meg a bátyja között. Devin még mindig viccesnek találta Aervyn legtöbb habókos ötletét.

Nat megsimogatta a pocakját.

– Az a vízesés *tényleg* szemet gyönyörködtető. Talán a közeljövőben fölkereshetjük. – Laurenre vigyorgott. – Egy nagynéni társaságában, aki pótmamáskodik, amíg mi sziklaugrással foglalkozunk.

– Vagy nem – horkant föl Lauren.

Tízéves ismeretség után könnyen érzékelte Nat azon próbálkozását, hogy kicsit izgalmasabbá tegye a barátnője életét. Lauren nem tartotta magát gyáva nyúlnak – csak jobb szeretett két lábbal állni a földön. Csakis jól kiszámított kockázatot vállalt, sosem olyasfajtát, ami után kiskanállal kell összeszedni az embert valami kemény felületről.

Devin vigyorgott.

– Van egy babapancsoló, ugorhatsz abba. Az a sziklafal legfeljebb ötméteres.

Úristen! Mint egy kétszintes ház.

– Milyen magas a nagyobbik?

Jamie a tenyerével betapasztotta a bátyja száját.

– Egy kicsit nagyobb.

*

Devin szótlanul tűnődött Laurenen. Vajon miként képes egy ilyen félénk teremtés az ő unokaöccsének kanalizálni?

Csitulj el, tesó! Sokkal bátrabb, mint hinnéd. Dev valami sokkal komolyabb célzást is kihallott az öccse gondolathangjából.

Jamie fölvonta a fél szemöldökét, és a feleségére sandított.

– Még mindig biztos vagy benne, hogy őuraságát akarod?

Nat mosolygott, és a tekintetétől Devin rögtön rosszat sejtett. Pókösztöne bizseregve jelezte, hogy valami készül. Egy pillantást vetett Laurenre, s ebből két dolgot állapított meg: ő is gyanakszik, és ő sem tudja, mi folyik itt. Devin rengeteget pókerezett már a családdal – soha nem fogadott egy jó gondolatboszorkány ösztöneivel szemben. Bármi készül is, azok ketten benne vannak.

Egy élet tapasztalatai azt súgták neki, hogy zivatarfelhők gyülekezésekor a legjobb stratégia a társulás.

– A fickó szemére célozz! – adta át Laurennek a tejszínhabos tálat. – Akkor nehezebben tudja megtorolni.

Eltelt egy másodperc, mire Lauren megértette – és azután csengő hangon, elismerően kacagott. Furcsa módon ettől nem

múlt el Devin gyomoridegessége.

– Azt akarod, hogy kajacsatát kezdjek egy boszorkánnyal, aki teleportálásra képes?

Devin egy kanál tejszínhabot pottyantott a gofrijára, és közben jelentőségteljesen pillantott az öccsére.

– Azt nem tudja teleportálni, amit nem lát. Ezért kell először a szemét célba venned. – Vállat vont. – Ámbár az jobban működik valami dobozból fröcskölhető anyaggal.

– Naná – vigyorgott kajánul Lauren.

– Ügyelni fogunk rá, hogy a szülésnél ne legyen a közelben tejszínhab – jegyezte meg epésen Nat.

Devin megdermedt, az egész kajacsatás taktikai tanács elillant a fejéből. Régóta megtanult olvasni az öccse tekintetéből, ott pedig azt látta, hogy az aznapi komoly téma ebben a pillanatban került terítékre. Lauren majdnem ugyanilyen gyorsan észbe kapott. Hasznos tehetség a gondolatolvasás.

Jamie megfogta Nat kezét.

– Kettőtöket szeretnénk fölkérni a szülési kör vezetésére.

Devin rendezni próbálta összevissza rajzó gondolatait.

– Méltányolom a felvetést, de Matt nem lenne jobb választás? Elvégre orvos, meg minden.

– Az aligha minősíti a kör vezetésére, Dev. És esetleg későn érkezik, vagy korán távozik, ha Costa Ricába szólítja a kötelesség. – Az öccse olyan komolyan beszélt, hogy Devin zavartan fészkelődött. – Különben is, tényleg te kellesz nekünk. Senki sem jobb nálad a tűzvonalban.

Devin elsápadt. Mivel hamarosan világra jövő unokahúgáról, az aprócska tűzboszorkány-palántáról beszéltek, a kifejezés igen könnyen szó szerinti értelmet nyerhetett.

– Gondolom, így logikus választás egy vízboszorkány.

– Pontosan mit csinál egy szülési kör? – kérdezte homlokráncolva Lauren.

– Bocs – sóhajtotta Jamie –, időnként megfeledkezem róla, hogy neked még mindig sok az újdonság. – Egy pillanatra

elhallgatott, összeszedte a gondolatait. – Kicsikét hasonlít a teljes körhöz. Az összegyűltek együttesen alkotják a külső kört, azután tizenegy boszorkány hozza létre a belsőt.

– Tizenegy?

Lauren még mindig értetlennek tűnt, pedig nyilvánvalóan hamar kapcsolt: belülre rendesen tizennégyen kellenek.

Nat szelíden mosolygott.

– Mi Jamie-vel meg a kisbabánkkal vagyunk a további három.

Lauren arca örömtelien ellágyult.

– Benne lesztek a körben?

Devin azon vette észre magát, hogy különös módon megragadja a kötődésük egyértelmű mélysége. Nagyon ritkán fordul elő, hogy egy nem boszorkány a varázslat középpontjába kerülhet. A szülés az ilyen alkalmak közé tartozik. Jamie nyilvánvalóan nem az egyetlen boszorkány volt, aki nagyra értékelte a lehetőséget, hogy megoszthatja a mágiát Nattel.

– A szülési kör gyakran inkább a szertartásról és a szeretetről szól, mint bármi másról – magyarázta Jamie, és megérintette a felesége pocakját. – A boszorkányközösség így üdvözli az újonnan érkezőt, és támogatja a bátor anyukákat meg a rémült apukákat.

Devon fölhorkant. Az emberemlékezet óta leglátványosabb boszorkánypalánta-születésnél a nem boszorkány Dániel, ez az igen bátor férfi tartotta össze a kört, ő gondoskodott Nell és Aervyn biztonságáról. Nem sok varázslat erősebb a gyermeke érkezésére váró apa szereteténél.

Lauren oldalra hajtotta a fejét.

– Ez, ugye, most nem csupán szertartás.

Nem kérdezte: kijelentette.

– Nem bizony – rázta a fejét Jamie. – A kör egyúttal mindannyiunk biztonságát is garantálja. Mivel a babuci máris varázserőáramokkal játszadozik, igencsak izgalmassá válhat a helyzet.

Lauren elgondolkozva bólogatott.

– Hallottam egyet-mást Aervyn születéséről.

Az eseményről keringő történetek meg sem közelítették Devin élete eddigi legtébolyítóbb néhány órájának emlékét. És azt a bizonyos kört nem is ő vezette.

Jamie széttárta a kezét.

– Mostanában eléggé csöndes a kisbabánk. – Megcsókolta a feleségét. – Ha az anyukája bármiféle befolyást tud gyakorolni rá, akkor talán szép nyugisan zajlik a belépője.

Nat nevetett.

– Ha meg nem, azt nem írhatjátok a számlámra.

Jamie tekintete ismét elkomolyodott.

– Ha nem, akkor szeretnénk, hogy két olyan ember dolgozzon a biztonsága érdekében, akiben a leginkább bízunk a világon. – Kettejükre nézett. – Egy kör áll majd mögöttetek, de történjék bármi, ti ketten fogjátok eldönteni, hogyan kezeljük a helyzetet.

Nat a kezükért nyúlt.

– Nagy dolgot kérünk tőletek. Nem kell azonnal felelnetek, alaposan megfontolhatjátok.

Devin most Laurenre nézett, és saját válaszát látta tükröződni a szemében. Mindketten halálra rémültek, és mindketten mégis vállalták. A szeretetük nem engedte, hogy másként tegyenek.

7. FEJEZET

Úgy érezte, királyság az új élete. Délelőtt varázsfortélyok, ebéd után frankó számítógépes játékok. Sierra megnyomott még néhány billentyűt, összeállította azt a bűbájkódot, amit Ginia mutatott neki. A Varázsvilág jócskán eltért attól, amit hat évvel ezelőtt játszott.

– Oké, azt hiszem, elkészültem ezzel a viharbűbájjal.

– Király! – vigyorgott Ginia. – Gandalf azt sem fogja tudni, mi

lelte.

A jelek szerint egy másik játékos, valami vén szivar megdézsmálta Ginia suttyomban bespájzolt bűbájkészletét, és a kislány bosszút esküdött. Sierra szíves-örömest segített, annál is inkább, mivel így bebocsátást nyert a Varázsvilág negyedik szintjére. Még három választotta el attól, hogy följusson a legfelső szintre, ahol az igazi hókamóka zajlott, de a könyvtárat egyedi bűbájokkal gyarapítva gyorsabban érhetett föl. Ezúttal egy beszédhanggal indítható, kettes erősségű szélvihart programozott. Ha ezt Ginia az eltűnt bűbájkockáit célba véve beindítja, bárki, aki az ellopott bűbájtól számított háromméteres sugarú körön belül tartózkodik, bőrig fog ázni.

Sierra fölnézett a bűntársára.

– A hangod fölerősítésére is kell valamilyen eszköz?

– Persze. Akkor nem kell játékpontokat elfecsérelnem rá.

– Ginia a bűbájkódra hunyorgott, azután elnevette magát. – Lila festék fog esni? Ez mekkora királyság! Mennyi idő alatt kopik le?

– Fogalmam sincs. De elég sokára ahhoz, hogy megtalálhasd a bűbájtolvajokat. Legalább néhány óra kell hozzá.

Sierra még egyszer ellenőrizte a kódját. Az elütéseket jó néhány játékpontja bánta volna, ő pedig egyelőre nem sokkal gazdálkodhatott.

Egy ikon kezdett villogni a képernyőjén.

– Átküldtem neked az egyik segédavatarom kezelési paramétereit – tájékoztatta Ginia. – Így elkísérhetsz a hetedik szintre.

Jesszumpepi. A segédek több pontot emésztettek föl, mint amennyit Sierra egy év alatt szerzett.

– Nincs szükséged rám, a bűbáj nagyon könnyen beindítható.

– Ne hülyéskedj! – vigyorgott Ginia. – Lila esőt zúdítunk a Varázsvilágra. Ezt muszáj belülről figyelned, Gandalf totál ki fog bukni.

Sierra bejelentkezett az avatar adataival. Egy teljes óra a

hetedik szinten. Tisztára karácsony.

– Mehetünk.

Egy kiugró sziklaormon helyezték el az avatarjukat. Ginia nem szívesen időzött a váraiban – a jelek szerint Gandalf káros szokásává vált, hogy tornyokba zárta őt. Noha Sierra rettentő jól szórakozott volna egy várkastélyban, a szikla csakugyan pazar panorámát nyújtott. Szinte az egész Varázsvilágot beláthatták onnan.

Ginia nagy rakás bűbájt pakolt ki a hátizsákjából. Ez komoly meccsnek ígérkezett. Amint azonosítják Gandalf martalócait, el kell bánniuk velük. Sierra nem tudta, pontosan mit jelent ez, elvégre Ginia hetedik szinti játékoshoz képest nemigen tudott hadsereget fölmutatni. Leginkább mágiára, lopakodásra és szövetségekre támaszkodhattak.

A kislány óvatosan mozgott, kirakosgatta a bűbájkockáit, azután előhúzta a bűbájalakzatot, amit Sierra kódolt. Fölcsillant a szeme, ahogy megragadta Sierra kezét.

– Háromra?

Naná! Sierra elővette a hangerősítő bűbájt, fölkészült, hogy az egész Varázsvilágot besugározza Ginia hangjával. Szokványos légköri továbbítású bűbájt alkalmazott, csak egy kicsit csavarintott rajta, hogy a falakon is áthatoljon. Azt akarták, hogy mindenki hallja.

Látta, hogy Ginia háromtól visszaszámlál az ujjain. A rajtjelzésre mindketten beindították a bűbájukat, azután a csúcsos sziklán egymás mellett állva, eszelősen vihogtak, ahogy a Harcoslány hangja bezengte a Varázsvilágot.

– GANDALF! Bűbájtolvaj és szánalmas harcospótlék, MUTASD MAGAD! Harcolj boszorkány módra! Tíz másodpercet kapsz, hogy rózsaszín zászlót tűzz ki a fő várad öregtornyára, máskülönben nincs más hátra, kénytelen leszek BOSSZÚÁLLÁSHOZ folyamodni. Tíz másodperc, Gandalf. FIGYELMEZTETTELEK!

Sierra biztosra vette: tíz másodperc éppen elegendő, hogy a

Varázsvilágban a többiek meghallják a közleményt, és jó helyet keressenek maguknak, ahonnét nézhetik a műsort. Remélhetőleg fedél alól, mert kissé csapadékos időjárás várható.

Pontosan tíz másodperccel a messze zengő bejelentés elhangzása után az egész Varázsvilág fölött viharfelhők gomolyogtak. Sierráék egyáltalán nem erre számítottak – hol az elcsaklizott bűbájkészlet?

Ginia szeme tágra nyílt, és számolni kezdett.

– A fenébe! Eldugdosta a bűbájaimat. Nem csoda, ha nem tudtam mindet megtalálni. – Résnyire húzta a szemét.

– Vajon hová rejtette őket?

Ezt a problémát egy hármas szintű bűbáj is megoldhatta. Sierra megnyitotta a bűbájmenüjét, és aktivált egy binokuláris varázsmesszelátót. A legnagyobb felhők alatti területekre fókuszált. Mindegyiknél egy-egy vár vagy lakóház hátoldalának támaszkodó, elején ajtóval fölszerelt kis építmény helyezkedett el. Valamiféle tárolókamra? A lány vigyorgott, miközben mennydörgés rengette meg az egész Varázsvilágot. Lassan eljött a lila eső ideje.

Eleredt az eső – és semmi sem történt. Illetve rengeteg lila víz hullott, de se őrök, se dühöngő Gandalf, se semmi. A fenébe. Talán valahogy kicselezték a bűbájt.

Ginia a homlokát ráncolta.

– Egyáltalán mik azok a hülye kis építmények? Ez talán valami szemfényvesztő bűbáj, és valójában betonbunkerek vagy ilyesmi.

Sierrának viszketett a tenyere legalább egy tisztességes levegős varázserőáram után.

– Kár, hogy valóságos varázslatot nem alkalmazhatunk. Csak egyetlen kicsi tornádó kéne, és fogadok, hogy néhány építményt eltüntetnénk az útból.

– Ez az! – táncikált egy helyben Ginia. – Gerjessz nekem egyet a való életben, és majd internetes varázserővel szippantom be a játékba. Csak tartsd hármas erősség alatt, mert a biztonsági berendezés másképp nem engedi be.

Sierra hátradőlt a székén, és egy jó ronda bébitornádóhoz elegendő varázserőt merített. Azután tíz részre bontotta a varázserőáramot, a részeket egy-egy ujjához csatlakoztatta. Óvatosan kavargatni kezdte őket. Azután ráeszmélt, hogy egy kis gondja akadt.

Kuncogva pillantott a képernyője fölött az asztal túloldalára, ahol Ginia ült.

– A tapilaphoz már nem maradt ujjam. Légy szíves, húzzál be ezekből! – emelte föl a két kezét.

Ginia kocsányon lógó szemmel meredt az örvénylő tornádócskákra.

– Hányat gyártottál?

– Tízet – vigyorgott Sierra. – És körülbelül fél perc múlva jóval nagyobbra nőnek.

– Micsoda? – hüledezett Ginia, és lehajolt a billentyűzetéhez. – A mama megnyuvaszt bennünket, ha rumlit csinálunk a konyhájában. Várj, mindjárt behúzom őket!

Amint Sierrának pár ujja fölszabadult, megérintette a tapilapját, és újra cselekvésbe lendült. Ismét fölkapta a messzelátóját, és végignézett a Varázsvilágon. A kis építmények nem dacolhattak a tornádóival.

De a-tya-úr-is-ten! Az iménti építmények helyén dühös lila emberek táncoltak bokáig letolt nadrágban. Ginia kétrét görnyedt, hahotaorkán hömpölygött a Varázsvilág fölött.

– Nem hiszem el! Budikba rejtette a bűbájaimat. Nem harcosok őrizték őket... csak árnyékszékek. Gandalf, hogy te mekkora GYÍK vagy!

A végét már a szélbe harsogta.

Sierra a nevetőgörcs minősített esetével küzdött. Hát *ez* zajlik a Varázsvilág előkelő legfelső szintjein?

– Most hogy szerezzük vissza a bűbájaidat? – A maga részéről tutira a pöcegödörben vájkálás előtt húzta meg a határt. Még mindig a fejleményeket szemlélve összerezzent, ahogy valamelyik tornádója ledöntötte egy vár oldalszárnyát. – Hoppá!

Ebben talán kicsit sok volt a kakaó.

Ginia kacagása elhalt mellette, a kislány tágra meredt szemmel figyelte a leomlott tornyot.

– Juj... És még négy maradt, amit még tennem kell valahova. A mama konyhájában nem hagyhatom őket.

Sierra kissé csalódottan tekergette a varázserőáramait.

– Semmi baj, azokat kikapcsoltam.

– Ki tudod kapcsolni a tornádót? – Ginia szeme még jobban elkerekedett. – És mit csináltál a visszacsapással? – Azután fölvisított, ahogy a varázsvilágbeli tornádók a kétszeresükre nőttek. – Hagyd, már látom!

Sierra odanyúlt, hogy megszelídítse a tornádót, de eszébe jutott, hogy a játékban nem működik a való életből vett varázslat. Eltakarta a szemét, miközben a legnagyobb szélvihar egyenesen a fővarázsló kastélya felé tartott – azután leeresztette a kezét, ahogy a Varázsvilág teljesen elcsöndesedett.

– A rendszergazda közbeavatkozott – huppant le a székére Ginia. Sziszegve szívta be a levegőt. – Húha, a tesóim kinyírnak, ha ezt mind nekik kell eltakarítaniuk.

Mindkettőjük képernyőjén a rendszergazda üzenete csilingelt. Aki lila anyagcseretermékkel mocskolta be az egész Varázsvilágot, AZ fogja eltakarítani. Szeretettel: Jamie bácsi. Ui.: Esetleg összeszedhetnéd a bűbájaidat, mivel a tornádók azokat is szerteszét szórták a Varázsvilágban.

Sierra egy utolsó, tétova nevetést hallatott.

– Majd segítek.

– Nem tudsz – sóhajtotta Ginia. – A segédavatarod már nem sokáig aktív.

Újabb üzenet ugrott föl. Jaj, dehogynem! Rendszergazdai közbeavatkozás az ürülékeltávolítás érdekében.

Ginia fölnézett Sierrára, és a szemét forgatta.

– Tudsz valami jó takarító bűbájt?

Sierra befejezte a nevetgélést. Most mégsem tűnt annyira káprázatosnak az új élete.

*

Lauren homlokráncolva figyelte Nat pocakját.

– Már megint kidobott a kis gézengúz. – Fölpillantott. – Most mihez kezdjek?

– Rám ne nézz! – Nat elvigyorodott. – Én csak magamban hordozom.

Szent igaz. Nat elméje a színkép ellenkező szélén helyezkedett el, mint a hasában tobzódó lényé.

– Valóban. Jamie pedig sehol, pedig valakit okolnom kellene.

– Hát okold a Sullivan-géneket! – nevetett Nell. – Alkalmasabb bűnbakot keresve sem találhatsz.

Moira vidáman kuncogott.

– A te ereidben ugyanaz a vér csörgedezik, kedvesem.

– Tény. – Nell egy almáért nyúlt. – De én anyura ütöttem.

– Natre vigyorgott. – Szerintem a kislányod meg Devinre.

– Devin és Jamie csakugyan ennyire különböznek egymástól?

Lauren gyöngéd gondolatkapcsolatot létesített, és kitapogatta a baba szellemi rugdalódzását. Micsoda méregzsák boszorkánypalánta!

– Mi az, hogy! – derült Nell. – Jamie az esetek felében előbb cselekszik, azután gondolkozik. Devinnél ez az alapállapot. Matt a legkevésbé hőbörödött hármuk közül, de ezzel nem mondtam sokat.

– Most aztán iszonyatosan megnyugtattatok! – Nat fészkelődött, próbált kényelmesebb pozíciót találni, és irigykedve sandított a kanapén alvó Sophie-ra. – Egytől egyig kinevezlek benneteket babacsősznek.

Lauren vigyorgott. Zabolátlan boszorkánypalánta ide vagy oda, tudta, hogy tolongani fognak a lehetőségért.

– A csőszködéssel boldogulok, csak pottyantsd ide, szem elé azt a babát. A közbeeső időben pedig ki tudna valami briliáns ötletet adni, hogyan tanítsuk meg a kislányt korlátot emelni? Próbálok rárétegződni a gondolatcsatornáira, mint Aervyn

szokta, hogy megmutassam, mi a teendő, de folyton kilökdös.

– Önfejű kis boszi, nem igaz? – Moira gyöngéden megsimogatta Sophie fejét. – A magam idejében ismertem egy-két ilyet.

Lauren még a világon sem volt, amikor Moira már boszorkánykiképzéssel foglalkozott.

– Szóval ha se elmagyarázni, se megmutatni nem tudom neki, milyen lehetőség marad?

Nat kedvesen elmosolyodott, és megsimogatta a pocakját.

– Az ösztökélés. – Megint fészkelődött. – Pillanatnyilag arra igyekszem ösztökélni, hogy tegye odébb a lábát a bordáim alól.

Lauren fölvonta fél szemöldökét.

– És ez mennyire eredményes?

Nat a fejét rázta.

– Szerintem mérges a kicsike.

Nell fölhorkant.

– Tipikus Sullivan. Kezdheted Jamie-t okolni, Nat. Kend rá! – Az üdítőjéért nyúlt, azután elővette a telefonját, mert csipogni kezdett. – Bocs, Jamie írt, és Aervyn most vele van.

– Pár SMS-sel később az asszony elnevette magát. – Mennem kell. A jelek szerint lila fekália borította el a Varázsvilágot.

A következő pillanatban kisuhant a boszorkánytanácsteremből.

Lauren fejcsóválva nézett Natre. íme, egy jellemző nap a boszorkánygócban!

*

Devin elismerően szimatolva ült le Moira konyhaasztalához.

– Nem kellett volna sütnöd a kedvemért.

– Nem is sütöttem, drágaságom. – Az asszony egy csésze erős teát tett le elé. – Aaron, Elorie férje rendszeresen küld nekem ínycsiklandó csemegéket, én csak kicsit megmelegítem.

A férfi végtelenül hálás volt. Bármennyire imádta is Costa Ricát, valahogy sikerült a Sullivan család mindazon tagjaival

összeköltöznie, akik nem is konyítottak a szakácsművészethez. A szülei fabatkát sem értek a konyhában, s miközben Nell meg Jamie önvédelemből kitűnő szakácsokká váltak, Devin és Matt gasztronómiai készségei leragadtak egy sajnálatosan kezdetleges szinten.

Moira befejezte a szöszmötölést, és leült Devinnel szemben.

– Nos, kedves fiam, áruld el, mi járatban vagy!

Devin elvigyorodott.

– Természetesen azért jöttem, hogy feleségül kérjelek. – Ez örökös poén volt. Hároméves korában sütötte el először.

Az asszony kuncogva veregette meg a kezét.

– Szilárd meggyőződésem, hogy fogytán az időm az ajánlat elfogadására. Azt hiszem, nemsokára valaki máshoz intézed majd ugyanezeket a szavakat.

Devin meghökkent.

– Már megint tealevelekből jósoltál?

– Egyáltalán nem. – Moira megkeverte a teáját, szemében huncut fény csillant. – De ha egy férfi eljut egy bizonyos életkorba, akkor itt az ideje, hogy megkeresse a lelke másik felét. Úgy vélem, a tiéd végre fölkészült erre a párválasztásra.

Devin nem így vélte. És egy pillanatig sem hitte el, hogy az asszony nem fürkészgette a jövőjét. De hát Moira mindig is pontosan tudta, hogyan piszkálhatja fel.

Éppen ezért jött hozzá látogatóba. Tisztában volt vele, hogy nincs a világon bölcsebb tanácsadó, mint Moira, akinél a legkevésbé valószínű, hogy tetszetős szamárságokkal intézze el a hozzá fordulót.

– E pillanatban kizárólag újabb unokahúgom születésére igyekszem fölkészülni.

Moira hátradőlt ültében, Devin arcát tanulmányozta.

– Hát igen. Nagyon érdekes, hogy téged és Laurent választották a kör vezetésére.

Devin tudta, hogy az asszony szereti őt, és mindenképpen igazat fog mondani neki.

– Vajon tévedtek?

Még egy elgondolkozó pillantás, azután a mosoly, amely több mint harminc évvel ezelőtt házassági ajánlatra indította.

– Nem, fiam. És az a körülmény, hogy fölteszed ezt a kérdést, még inkább megerősíti az álláspontomat. – Fölkelt, hogy megnézze a legújabb édességküldeményt, ami éppen a sütőben melegedett. – Csodálatos munkatársat kaptál.

– Rettentően új boszorkány.

– Valóban az. – Moira egy tepsi muffint húzott elő, tányérra pottyantott egy darabot, és gyöngéd hűtő bűbájt fújt rá. – De a lehető legkiegyensúlyozottabb, és testvéreként szereti Nataliát.

A férfi bólintott. Nagyjából ugyanezt látta a saját szemével is.

– Éppúgy nem ért a szüléshez, ahogy én sem.

Az öregasszony pont olyan hangon kacagott, ahogy Devin hármas iker unokahúgai szoktak.

– Nem azért esett rátok a választás, hogy segítsetek világra hozni a méhlepényt, kedvesem.

Még szerencse, mert Devin azt sem igazán tudta, mi az.

– Nekem az a dolgom, hogy a tüzet kezeljem, ha ez a tűzrőlpattant lányka túlzott hévvel találna előbújni.

– Nem – rázta a fejét Moria, és ismét elkomolyodott a tekintete. – Persze, megteszed, ha szükséges, méghozzá jól. De azért választottak téged, mert a baba Sullivan-géneket örökölt. És míg a tűzvarázsláshoz Jamie is ért, te az ereidben keringő vér teljes súlyát viseled.

A férfi elvigyorodott.

– Vagyis nyughatatlan vagyok?

– Enyhén szólva. – Moira újabb muffint adott neki. – És kicsit lassabban nősz fel, mint mások, de közben nagyon büszkévé teszel bennünket.

Moira mindig zseniálisan értette a módját, hogy elismerő megjegyzéseket és életvezetési tanácsokat sűrítsen egy mondatba.

– Tehát miként érjem el, hogy egy esetleg nyughatatlan baba

baj nélkül induljon közöttünk az útjára?

– Magadtól is tudod a választ, édes fiam. Hallgass arra az óriási nagy szívedre! – Előrehajolt, és megveregette Devin arcát. – Ösztökéld szeretetre. Mióta világ a világ, a szeretet óvja meg a nyughatatlan lelkeket a bajtól.

*

Sierra az ágyán feküdt, és a nyakláncára akasztott ronda narancssárga békát babrálta. Bárhol el tudott aludni – vonaton, idegen szobában, vagy akár anyu vállára hajtott fejjel. A nevelőszüleinél pedig egyszerűen azért szuggerálta álomba magát, hogy gyorsabban peregjenek a napok.

Itt azonban, ennyi klassz ember között csak egy-két órányi hánykolódás után jött álom a szemére.

Fura. Talán a sok linzer miatt, amit a buditornádós nagytakarítás közben faltak be.

Még egyszer a másik oldalára fordult – és határozottan vihogást hallott. Azután nyikorogva kinyílt az ajtaja, majd hangos trappolás és további vihogás következett.

Ezúttal bizonyára a hármas ikrek azok. Aervyn már több este belopakodott, de ő simán teleportált.

Sierra elvigyorodott, és nyálkabűbájt készített, szépen beterítette a paplanját. Amikor a betolakodók az ágyára szökkentek, olyan visítozást csaptak, hogy a halottakat is fölébresztették volna. Sierra pisszegett.

– Már rég aludnunk kellene, talán elfelejtettétek?

Meggyújtott egy kis lángocskát.

– Pfuj! – suttogott fennhangon Mia. – Mi a csuda ez a kulimász?

– Boszorkánytrutyi. Alvás közben melegen tart.

– Szmetyóban alszol? – Shay mérsékelt sikerrel próbált elfickándozni a nyálkától. – Ez gusztustalan!

– Tiszta dinkák vagytok! – Ginia egy marék nyálkát tartott Sierra lángocskájához. – Figyuzz, megmutatod, hogy kell ilyen

bigyulát csinálni? Szerintem jól jönne a gyógybalzsamaimhoz.

Mia elvigyorodott.

– Nekem meg arra kéne, ha Aervyn legközelebb kérés nélkül megpróbálja kölcsönvenni az iPodomat.

Sierra kuncogott, és eltüntette a katyvaszt.

– Irtó muris csúszkálni rajta. Anyu régen sokszor elvitt gyalogtúrázni, titkos vízeséseket kerestünk, meg minden, és azután trutyicsúszdát készített az egyik sziklán, hogy azon csúszhassunk a vízbe.

Attól mindig úgy érezte magát, mint valami nagyra nőtt vidra, ahogy hason fekve izgett-mozgott.

Shay közelebb fészkelődött hozzá.

– Most biztos nagyon hiányzik az anyukád.

– Igen, nagyon.

Sierra megtapogatta a békát.

– Igaz, hogy egyszerűen eltűnt? – Ginia a másik oldalához bújt. – Hallottunk ezt-azt.

Sierra fölhúzta a térdét a mellkasához, és próbálta kiokoskodni, hogyan mesélje el a történetet, amit ő maga még mindig nem igazán értett. Talán a rövid verzió a legjobb.

– A farsang végére New Orleansba utaztunk. Olyankor az egész város dáridózik. Anyu egyik este elment a szállodából, és többé nem jött vissza.

– Teljesen egyedül maradtál? – meresztgette a szemét Mia.

Sierra tudta, hogy sokan úgy gondolják, az anyja súlyos hibát követett el, amikor magára hagyta.

– Már tizenkét éves voltam, meg minden – próbálta megmagyarázni –, szóval nem volt olyan nagy ügy.

Mia a fejét rázta.

– Nathan, a bátyánk tizenkét éves, de a mama soha nem hagyná egyedül egy nagyvárosban.

Shay a könyökével oldalba lökte, és mindannyian elhallgattak.

Sierra próbálta elhessenteni a szorongató fájdalmat. Miért hibáztatja mindenki az anyukáját?

– Nekem *egyáltalán* nem esett bajom. Anyuval történt valami baj.

– Keresték?

– Igen. De nem nagy erőkkel.

A rendőrség biztosra vette, hogy az anyja egyszerűen lelépett New Orleansból, faképnél hagyva Sierrát.

Ginia vigasztalóan nyújtotta ki a kezét.

– Talán mi majd megtaláljuk. Sok embert ismerünk, aki segíthet keresni.

Sierra a fejét rázta. Valami megmagyarázhatatlan okból egész biztos volt benne, hogy az anyja nincs többé.

– Meghalt.

Ginia tekintete meghazudtolta kilencéves korát.

– Akkor talán kideríthetjük, mi történt. Hogy legalább megtudd.

Sierra szomorúan mosolygott. Aranyosak – de csak gyerekek.

– Velem aludnátok ma éjjel?

Társaságban sosem törtek rá a rémálmai. Mia a szemét forgatta.

– Még jó!

8. FEJEZET

– Két nap alatt két összeröffenés. – Moira megölelte Govint, és látta, hogy a férfi homlokát aggodalom barázdálja. – Nyomós ok kell hozzá, hogy ilyen hosszú időre otthagyd az adataidat.

Végignézett a Varázsvilág boszorkány tanács-termében összegyűlt csoporton. Mások is aggódó arcot vágtak. Valami súlyos dolognak kellett történnie, hogy reggeli előtt értekezletre hívják össze a boszorkányokat.

Govin még egyszer megszorította az öregasszony kezét, és

hellyel kínálta.

– Sok új értesüléshez jutottunk Sierráról, és úgy gondoltuk, talán nem ártana együtt megbeszélni.

A boszorkányok közössége akkor működött a legjobban, ha összefogták valamennyiük képességeit. Moira helyeslően bólintott.

– Na és mit tudtunk meg a mi kis időjárás-boszorkányunkról?

Sophie elvigyorodott.

– Aki csak illemhelyet épített magának a Varázsvilágban, az mind megbánta miatta ezt a döntését.

Ja, igen, a nagy kakikalamajka.

– Szegény kislánynak valószínűleg fogalma sincs, milyen sokáig fognak emlékezni erre a csínyre.

A boszorkányok nehezen felejtenek, és az ilyen különlegesen mulatságos kópéságokat még inkább megjegyzik.

Jamie fölhorkant.

– Minthogy még ma is emlegetnek olyan huncutságokat, amiket Devin, Matt meg én hároméves korunkban követtünk el, Sierrát alighanem élethossziglan elkíséri ez az ügy.

Ők hárman *valóban* emlékezetes gyerkőcök voltak. Moira odahajolt, és megpaskolta Jamie kezét.

– Nekem az az eset a kedvencem, amikor balerinákká változtatok.

Jamie felnyögött, s a tekintetével Govinnál keresett erkölcsi támogatást.

– Na, mit mondtam?

Moira kuncogott. Hét évtized alatt rengeteg féktelen boszorkánypalántát látott felelősségteljes polgárrá nőni. Sierra nemes hagyományt követett.

– Úgy érzem, hogy mindazok után, amiken ez a kislány zsenge éveiben keresztülment, jót tesz neki egy kis játék.

Nell elgondolkozó arcot vágott.

– Egyetértek veled, de azt hiszem, részben abból fakad a problémánk, hogy Sierra minden varázslást játéknak tekint.

– A vihartölcsérek nem közönséges játékszerek. Sierra akkora varázserővel rendelkezik, hogy sokkal komolyabban kellene vennie a mágiáját – jelentette ki nagyon nyomatékosan Govin. – Nem azt mondom, hogy szórakozásról szó sem lehet, de az a fajta mókázás, amit most művel, könnyen katasztrofális időjárási hatásokhoz vezethet. Ilyen varázserő birtokában hatványozott körültekintéssel kell eljárnia, ő azonban egyáltalán nem érti, miért.

Moira figyelte, amint komor légkör üli meg a tanácstermet. És tudta, milyen szerepet kell ma betöltenie. Az időjárási modellezés messze meghaladta az ismereteit – ám ha egy boszorkány kiképzésre szorult, Moira világosan látta, mi a teendő.

– Tehát tervet kell kidolgoznunk.

Govin bólintott; egyértelműen megkönnyebbült.

– Muszáj kiképeznünk Sierrát az ártalmatlan varázslásra. Azon a varázsvilágos virtuskodáson jót mulattunk ugyan, de csak azért, mert a kibertérben zajlott.

– Igen, a kiképzés okvetlenül szükséges. – Moira egyetértett, hogy ez sürgős, neki azonban nem csak ez számított.

– De a boszorkánnyal is törődnünk kell, nem csupán a mágiájával. Sierra még kislány. Nem valami kóbor boszorkány, egyszerűen hiányosak az ismeretei. – Föltartotta a tenyerét, ahogy Govin a szavába akart vágni. – Sierra varázslását nem szabályok, boszorkány-előírások tarthatják kordában, hanem a szeretet és az elkötelezettség. Ő most már közénk tartozik, és fontos, hogy ezt éreztessük is vele. – Nellre mosolygott. – A mi Aervynünk azért szabályozza a varázslását, mert erre kérjük. Sierrának egyelőre nincs sok oka, hogy bízzon bennünk. Hát adjunk neki rá okot!

– Már azon vagyok – jelentette ki szemlátomást önmagával elégedetten Nell. – A kislányaim szívesen segítenek neki kiválasztani a festékszíneket az új lakásához. Egy-két nap alatt elkészülünk a berendezéssel. Más esetben nemek közötti munkamegosztást javasolnék, de Sierrának most nővérekre és

nagynénikre van szüksége, hiszen nagyon hiányzik neki Amelia.

– Hát persze – bólogatott bölcsen Moira. – És nincs azzal semmi gond, ha ésszerű megfontolásból nők végzik el a munkát. így tehát a kiképzés a férfiakra és kisfiúkra marad.

Jamie a szemét forgatta.

– Én is tudok festeni.

Nell mosolygott.

– Mondanom sem kell, hogy lányos dekoráció lesz.

– Jó, értem – emelte föl megadóan a kezét az öccse.

– Majd segítek a kiképzésben. – Govinra nézett. – Azt hiszem, Aervynnek is hasznát vesszük, Sierra kedveli. Devint is javaslom, legalább ameddig itt tartózkodik.

Govin a homlokát ráncolta.

– A bátyád nem épp a körültekintő varázslás mintaképe.

Jamie vállat vont.

– Nem, tényleg nem az, de szerintem azok közé tartozik, akik a legnagyobb valószínűséggel megértik Sierrát.

Egy pillanatra csönd támadt. Moira türelmesen várt, és bízott benne, hogy Govin elemző elméje kikövetkezteti az összefüggéseket.

– Azt mondod, nem vagyok alkalmas mentor. – A férfi sóhajtott. – Alighanem igazad is van. Én csak a lány meggondolatlanságát érzékelem, Devin bizonyára teljesen más megvilágításban látja őt.

– Igen. – Moira előrehajolt, büszke volt a tanítványaira. – Éppen ezért fogsz Sierrával jó párt alkotni.

A varázslásban mindig a személyiség és a varázserő bonyolult egyensúlya érvényesül. Govin a lány varázserejével, Devin pedig a szívével teremthetett kapcsolatot. És bármit gondolt Nell, Sierrának tiszteletbeli fivérek meg nagybácsik is kellettek.

Nell elvigyorodott.

– Árulhatok jegyeket? Ez a kiképzés meglehetősen érdekesnek ígérkezik.

Az is lett.

*

Nell újabb adag gofrit tett az asztalra, megpúpozva banánnal és tejszínhabbal. Úgy vélte, a tizennyolc éves lányok nem is olyan nagyon különböznek a fiatalabbaktól.

– Tessék! Miután tegnap három órán át takarítottál, igazán megérdemled.

– Sokkal tovább tartott volna, ha nem jönnek annyian segíteni – felelte fülig érő szájjal Sierra. Lenyalt az ujjáról egy kis kipöttyent tejszínhabot, és halkabban folytatta: – Ez nagyon rendes volt tőlük.

– Na, persze. Senki sem akart lemaradni minden idők legnagyobb varázsvilágos rumlijának a látványáról. Giniával híresekké váltatok, Aervyn pedig talán napokig nem bírja abbahagyni a röhögcsélést. Az ilyesmivel való maszatolás különösen mulatságos annak, aki hímnemű és négyéves.

– A lila festékfoltokat bűbájjal elég nehéz kivenni – fintorgott Sierra. – És nem akartam ekkora tornádókat. A való életben kialakulás közben módosítani tudok a hevességükön, de előre gyártott bűbájjal képtelen voltam rá.

Nell többek között erről akart beszélni vele.

– Igen, a Boszizháló bűbájprogram könyvtárának összeállításával arra is rájöttünk, hogy nagyobb hibahatárt kell beépítenünk. A bűbájokat felhasználó boszorkányok gyakran szintén nem rendelkeznek a szabályozáshoz szükséges varázserővel.

– Eszembe jutott valami... Esetleg szabályozómechanizmust építhetnénk be a bűbájba. – Sierra három kortyra fölhajtotta a tejét. – Egyfajta fokozatkapcsolót, amivel apránként növelhető vagy csökkenthető a tölcsér sebessége. A bűbáj aktiválója beszédhanggal működtethetné a kapcsolót.

Nell úgy gondolta, ez ragyogó, baromi jó – egyáltalán nem effélére számított. Határozottan *nem* hebehurgya ötlet.

– Ez kitűnő elképzelés, érdemes Govinnal megvizsgálni. Az

azonban szerintem nem valószínű, hogy sok vihartölcséres bűbájt helyezünk el a könyvtárban. Nem igazán hiányzik, hogy egy nem időjárás-boszorkány effajta varázserőt kapjon a kezébe.

– Még játékból sem? Készíthetnénk igazán kicsi tölcsért, amiben a kisgyerekek táncolhatnának.

Nell sóhajtott. Úgy érezte magát, mint amikor Aervynnel kellett bajlódnia a kisfiú különösen fölajzott pillanataiban.

– Mit gondolsz, mekkora pusztítást vihetne véghez egy minitölcsér, ha valaki a nappalijában vagy egy szögekkel teli szerszámosláda közelében aktiválná?

Nyilvánvaló volt, hogy ezek a lehetőségek még soha meg sem fordultak Sierra fejében.

– Jaj, de hülye vagyok, ez eddig eszembe sem jutott.

– Nyugi – ébredt föl Nellben az anyai ösztön, és máris vigasztalni igyekezett a lányt. – Még mindannyiunknak új az elképzelés, hogy mások használatára bűbájokat készítsünk. Mint a Varázsvilágban láthattad, ez nagyon szórakoztató, ugyanakkor nem várt következményekkel is járhat. Szeretnénk, ha Govinnal dolgoznál, és segítenél olyan időjárási bűbájokat gyártani, amelyek valóban hasznosak, de a lehető legártalmatlanabbak.

Sierra lesütötte a szemét.

– Nem biztos, hogy Govin nagyon kedvel.

Nell egy pillanatig vívódott, azután a nehezebb megoldást választotta.

– Az egész életét azzal tölti, hogy igyekszik megóvni az embereket a földkerekség mostoha időjárási jelenségeitől. Veszélyesnek látja a képességeidet. – Megfogta Sierra kezét, ahogy lány elkámpicsorodott. – Mutasd meg neki, hogy tényleg tudsz segíteni, és tudsz veszélytelenül dolgozni.

Sierra egy szem linzert babrált.

– Azt hogy csináljam?

– Meséld el neki a bűbájszabályozó mechanizmussal kapcsolatos ötletedet.

Az asszony remélte, hogy Govin ennek képtelen lesz ellenállni.

– Szeretnék segíteni. – Sierra elpirult. – De talán a tölcsértánc mindjárt első nap nem volt a legjobb ötlet.

Nell nem értett egyet – csinos summát fizetett volna, hogy láthassa Govint fejjel lefelé pörögni.

– Azt hiszem, ti ketten tanulhattok egymástól. Govinnak nem ártana szem előtt tartania, hogy időnként lazítson, játsszon egy kicsit, te pedig értesz ehhez.

– Rendben – bólintott Sierra komolyan, és a gesztus rögtön a legkisebb fiára emlékeztette az asszonyt: készségességben nincs hiány, de a megértés még hibádzik.

Hát hiába, ha háromórás szutyoktakarítás nem gyakorolt elég mély benyomást, akkor a nassolás közben ejtett néhány szótól sem várható, hogy jelentős változást idézzen elő. De kezdetnek ez is valami. Nell remélte, hogy a következő, amit tervbe vett, könnyebben megy majd.

Fölkapta a pultról a retiküljét.

– Hoztam neked ezt-azt. – Kinyitott egy borítékot, és különböző holmikat szedegetett ki belőle. – Bankkártya, ahhoz a folyószámlához, ahová automatikusan kerül a javadalmazásod. Egyhavi fizetésnek megfelelő összeget előre rátettünk, ez elég az esetleg fölmerülő szükségleteid fedezésére. Elhelyezkedési támogatás, az alkalmazotti juttatáscsomag szokványos eleme. – *Legalábbis mostantól.*

Nell még egyszer a borítékba nyúlt. – Kulcs és térképvázlat az új lakásodhoz. Innen körülbelül hat háztömbnyire található, a vízparttól rövid séta, úgyhogy Lauren reméli, tetszeni fog. Szombaton nekiállhatsz berendezkedni. Úgy gondoltuk, beköltözés előtt szükséged lesz néhány napra, hogy kifess és elintézz ezt-azt.

Sierra sután bólintott, szemlátomást örült – és teljesen összezavarodott. Nell átérezte a helyzetét.

Mintegy végszóra három göndör csitri robogott be a konyhába.

– Ez pedig a festőbrigádod. Neked csak színt kell választanod. – Az asszony Sierra füléhez hajolt. – Ne hagyd, hogy

rábeszéljenek a rózsaszínre! – súgta.

– Mama! – harsant kórusban három tiltakozó hang.

Ginia vigyorgott.

– Sierra olyan színt választ, amilyet akar. Csak ne unalmas legyen. – Egy kis hátizsákból színmintalapocskákat borított az asztalra. – Reméljük, ezek közül tetszik valamelyik. Összegyűjtöttük minden kedvencünket.

– Még sosem választottam magamnak színt.

Sierra nevetős szipogása Nell szívébe mart.

Mia leült, és a kezébe vett két színkártyát.

– Én ezt a kettőt szeretem. Bikinirózsaszín és gyöngyházlila.

Nell a kirobbanó heves vita hallatán inkább palástolta a derültségét. Húsz dollárba mert volna fogadni, hogy a bikinirózsaszín a nyerő.

*

Lauren a lányra nézett, aki beszívta a sós párával telt reggeli levegőt, ahogy a parti fövenyen sétáltak. Érezte gondolatáramában a hálás feloldódást. Jógázás után Nat elméje szokott így működni.

Nat elmosolyodott, és utánozta Sierra lélegzését.

– Kellemes ez az illat. Sokszor eltűnődöm, honnét jön a levegő, és hová tart innen.

Sierra megtorpant, és fejét oldalra hajtva nézte a vizet.

– Északnyugatról fúj, vagyis... – Elmosolyodott. – Azt hiszem, amióta ez a levegő elhagyta Szibériát, csak a bálnák találkoztak vele.

Lauren nevetve húzta a szemébe a kalapját.

– Hát, ez megmagyarázza a hőmérsékletét.

– Fölmelegítsem egy kicsit? – Sierra megrebegtette az ujjait. – Mindjárt e fölött a köd fölött melegebb, úgyhogy nem sok kell hozzá. Csak egy kis tűzvarázs.

– Köszi, inkább ne! – rázta a fejét Nat. – A pocaklakóm végre elaludt, és a tüzes varázslat mindig fölébreszti a kis fruskát. –

Elmosolyodott. – Lauren pedig chicagói, szóval kibírja.

Lauren most inkább elpuhult kaliforniainak érezte magát, de persze nem akarta fölébreszteni a kisbabát. A zsebébe nyúlt, és újra ellenőrizte, nincs-e kikapcsolva a telefonja. A jó ingatlanosok tudják, hogy vészhelyzet mindig olyankor adódik, mikor az ember nincs fölkészülve rá. Ha Nat fájásai a tengerparton indulnak meg, haladéktalanul el kell érni egy teleportáló boszorkányt.

Sierra elbűvölve bámulta Nat domborodó hasát.

– Milyen érzés?

Nat kicsit közelebb lépett a hullámokhoz, provokálta a vizet, hogy próbálja a cipője orrát nyaldosni.

– Az utóbbi időben körülbelül olyan, mintha egy fogpiszkáló kezű-lábú tekegolyó lennék.

Sierra kuncogott.

– Anyu mindig azt mondta, borzasztóan örült, hogy előrehaladott várandós korában a bálnák odagyűltek köré, és együtt úsztak vele, mert olyankor újra karcsúnak érezte magát.

Lauren az óceánt fürkészte, és megpróbált elképzelni egy reggeli mártózást. Brrr!

– Gyakran úszkált az óceánban?

– Persze – bólintott Sierra elrévedezve, és a horizontra siklott a tekintete. – Nagyon sokszor mentünk ki a nyílt vízre. Itt még egyszer sem próbáltam, de Oregonban vigyáznom kellett a fürdőzéssel, nehogy megijesszem az embereket, ha észrevesznek a parttól távol.

Sierra egyedül a Csendes-óceánban? Lauren összenézett Nattel. Egyáltalán nem tűnt szerencsés ötletnek az ilyesmi, de egy tizennyolc évesnek nem lehet csak úgy dirigálni.

Nat megfogta Sierra kezét.

– Talán kereshetnénk itt valakit, aki elkísérne.

– Nem nagy ügy – vonta meg a vállát gondtalanul a lány.

– Egyszerűen olyan messzire beúszom, ahol nem láthatnak, és kész. – A homlokát ráncolta. – Ámbár az itt nehezebb.

Népesebbek a strandok. Oregonban telente meglehetősen kihalt a tengerpart.

Lauren a fejét csóválta, azt hitte, rosszul hallott.

– Telente is fürödni jársz?

– Aha. – Sierra még mindig a láthatárt bámulta. – Tűzvarázslattal tartom melegen magam.

Lauren mint viszonylag újdonsült boszorkány most rohamosan bővíthette a szakirányú ismereteit. Talán a vizes varázserővel rendelkezőknél normálisnak számít tél derekán az óceáni fürdőzés, de ő egyelőre szép csöndben kibukott ettől a gondolattól.

– Jönnek! – kezdett izgatottan toporogni Sierra. – A delfinek. Látjátok?

Nat nevetett, ahogy egy test tört a víz felszínére, és kecses ívet rajzolt a horizonton.

– Te hívtad őket?

– Nem – rázta a fejét Sierra. – Te. Rajonganak a hamarosan megszületendő babákért.

Lauren mosolyogva hallotta Sierra gondolathangjában az évődő árnyalatot. Legjobb barátnőjére grimaszolt.

– Talán mert most pont úgy nézel ki, mint egy strandlabda.

Néhány lépésnyit hátraszökkent, mert Nat azzal riogatta, hogy hideg vizet zúdít a dzsekije nyakába. Lauren úgy gondolta, ez valószínűleg üres fenyegetés. Most még.

*

Govin szórakozottan zongorázott ujjaival a billentyűzetén, és sóhajtott. Semmire sem jutott a boszihálós új időjárási bűbájkódok rendezgetésével. Részben azért, mert látta, hogy az eddig összegyűlt bűbájok együttese szedett-vedett zagyvalék, részben pedig azért, mert gondolatban még most is a mágikus óceánparton járt.

Megállapította, hogy Sierra bámulatos boszorkány – és ettől kilelte a hideg. Fogalma sem volt, mit tegyen az ügyben.

– Halljuk, mi nyomja a szívedet! – gurult hátra T. J. az íróasztalától. Előrelátóan magához vett egy zacskó chipset. T. J. csakis élelem jelenlétében bocsátkozott beszélgetésbe, lehetőleg olyan elemózsiával fölszerelkezve, ami zörgős stanicliból fogyasztható. Az ilyesfajta bosszantó szokásokat csak régi barátok szokták tolerálni.

Govin a hűtőhöz indult szőlőért meg sajtért. T. J. olykor hagyta magát rábeszélni, hogy egynél több tápanyagcsoportra terjessze ki az uzsonnáját.

– Valószínűleg nem nagy dolog.

A haverja felhördült.

– Azóta fortyogsz, hogy tegnap délelőtt visszajöttél a kiképzésből. Mi a helyzet? Semmire sem jó a lány?

Basszus. T. J. fülelt. Pedig az irodafal felé irányuló motyogás rendszerint elkerülte a figyelmét.

– Az új gyakornokunk? Nagyon tehetséges. Hosszú ideje nem láttam ilyen jó időjárás-boszorkányt.

T. J. jobban kihúzta magát ültében, azután visszafordult az íróasztalához.

– Elég erős, hogy befolyásolja a planetáriumokat?

– Ja. – Govin bekapott egy chipset. – De tegnap nem játszottunk akkorát, úgyhogy nem fogsz riasztójelzéseket észlelni.

Ámbár közel jártak hozzá. Nagyon, nagyon közel, noha Sierra messze nem hozta a csúcsteljesítményét. Govin tudta: kevés olyan boszorkány van, aki elég erős ahhoz, hogy a bolygó időjárásával szórakozzon. Letaglózta a gondolat, hogy eddig hiányzott egy név a listáról. Hogy kerülhette el a figyelmüket ez a lány?

– Jól tud irányítani?

– Igen. Nagyon jól. Ha akarja, pitizik neki egy vihartölcsér.

T. J. pislogott.

– Akkor meg mi a gond? Itt elkelne a segítség.

– Veszélyes a lány, T. J. – Egy nem boszorkánynak nem

könnyű elmagyarázni az ilyesmit. – Az édesanyja képezte ki, és átugrotta mindazt, amivel a nagyszabású bűbájokat biztonságossá tesszük. A lány hatalmas erőkkel játszik, olyasfajtákkal, ahol hibának nincs helye. Szerencsés, hogy még életben van.

T. J. chipset emelő keze megállt a levegőben.

– Másoknak valószínűleg nincs ekkora mázlijuk.

Govin érezte, hogy kimondhatatlan feszélyezettsége rettenetté alakul át. Hát ez az! T. J. mindig fején találja a szöget. Igen, Sierra még él, de ha időjárás-boszorkányok nagypályás varázslással szórakoznak, valaki más igen könnyen rajtaveszthet.

– Pontosan. És valószínűleg nem mindig tudott ennyire irányítani.

Szinte látta, ahogy T. J. roppant agyában csikorognak a fogaskerekek.

– Tudjuk, hol lakott eddig?

Mikor az embernek muszáj föltennie a rettenetes kérdéseket, igazán jólesik, ha egy barát lépked az oldalán.

– Összevissza utazgatott az anyukájával egészen hat évvel ezelőttig. Nem minden úti céljukat ismerem, de azt tudom, hogy 2002 nyarán Fidzsin jártak, a következő év márciusában Indonéziában, az édesanyja eltűnésekor pedig New Orleansban.

Govin ennyit csipegetett föl a lány Aervynnel folytatott fesztelen társalgásából.

T. J. visszafordult a számítógépéhez.

– Átnézném az anomália-nyilvántartásunkat. – Abban követték nyomon a megmagyarázhatatlan időjárási rendellenességeket, amelyeknek sajnálatos módon se szeri, se száma. – Ja, itt van Fidzsi, és 2003 tavaszán Indonézia déli partvidéke. – Fölnézett. – A fidzsi ügynél három hétig egyhuzamban esőztetnünk kellett, hogy tompítsuk a szökőár visszaverődéseit.

Valamit kezdeniük kellett az időjárási energiával, és az eső még mindig jobb, mint a gyilkos hullámzás.

Govin az ujjaival végigszántott a haján. Jól képzett matematikusként nem ragadtatta magát elhamarkodott következtetésekre.

– Szerinted ő a hunyó?

T. J. vállat vont.

– Nem tudom. Talán ő és az édesanyja együtt? Maguk az anomáliák meglehetősen csekélyek. Megpróbálhatnék rákérdezni, de az a gyanúm, a gyerek nem emlékszik, miféle varázstrükköket vetett be nyolc-tíz évvel ezelőtt.

Egy évtizeddel ezelőtt? Nem hát. Govin az anomálianyilvántartásra meredt. Hú, a francba! Fölkapta a telefonját.

– Szia, Nell! Nem tudod, hol lakott Sierra az elmúlt hat évben?

Várt egy kicsit, mialatt Nell papírok között keresgélt, majd leírta az asszonytól kapott választ.

Azután letette, és T. J.-re nézett.

– Hat éve megfordult New Orleansban. Néhány hónapig Louisianában maradt, majd egy darabig az ország belsejében élt. – A szárazföld belseje nem számított, mert óceán kell ahhoz, hogy valaki a bolygó időjárási rendszereivel szórakozzon. – A legutóbbi két évet az oregoni partvidéken töltötte. Florence közelében.

T. J. pislogott.

– Ő az oregoni anomáliánk? – Gyorsan utánanézett az anyagában. – Igen. Az első észlelés huszonhárom hónappal ezelőtti, aztán a legutolsó hatban sokkal nagyobb a gyakoriság. – Fölpillantott. – Erősödik a lány.

– Bizony.

A legtöbb időjárás-boszorkány képességei felnőttkorban tetőznek. Sierra pedig máris jelentős erőt képviselt, amivel számolni kellett. Örömre csupán az adott okot, hogy nem nagyon sokáig állt módjában világméretű időjárási pusztítást előidézni. Aggodalomra viszont annyiféle ok kínálkozott, hogy Govin agya a puszta gondolatba is belefájdult.

– Tényleg kóbor boszorkány. A fenébe! Mérget vettem volna rá, hogy marslakók. – T. J. újabb félelmetes adag chipset markolt föl. – Ráncba kell szedni a lányt, mielőtt valami komollyal kezd el szórakozni. – Megint töprengve nézte az adatait. – Feltéve, hogy nem kezdte el máris. Hogy az istenbe tud Hawaiitól egészen idáig meleg áramlatokat elhúzni?

Govin a fejét csóválta. Pillanatnyilag csak annyit tudott, hogy két komputerbűvölő agglegény külső segítség nélkül nem tudja orvosolni ezt a problémát. Eljött az újabb tanácskozás ideje. Sierra az a fajta súlyos veszedelem, amivel azonnal foglalkozni kell. A lakáskipingálás meg a szeretetdemonstráció ráér.

A telefonjáért nyúlt, hogy ismét fölhívja Nellt. És megdermedt, amint T. J. íróasztalán elektromos riasztócsengők szólaltak meg. Ez azt jelentette, hogy igen nagy a baj – méghozzá helyben.

– Hatméteres hullámok tartanak északról a Csatornaszigetek felé. – T. J. már térképeket rakosgatott föl a képernyőkre. – Ez a kiindulópontjuk. Kevesebb mint egy óra múlva érnek célba. El fogják önteni a partokat.

Govin a mobiljához kapott.

– Riasztom a parti őrséget, hogy vigyék a turistákat magasabb helyekre.

A közvetlenül a dél-kaliforniai partok előtt sorakozó Csatornaszigeteken szerencsére bőven akadnak magasan fekvő részek. Az emberek tehát valószínűleg kitérhetnek a vész útjából. Ami a madarakat és általában az állatvilágot illeti, az évnek ez a szaka nem fészkelőidőszak, mégsem festett rózsásan a helyzet.

T. J. karon ragadta a barátját.

– Én intézem a riasztásokat, te eredj, keresd meg a boszorkányunkat!

– Szerinted ő okozta ezt? – kérdezte Govin már az ajtóhoz menet.

– Nem tudom. – T. J. fél kézzel a billentyűket püfölte, a másikban a mobiltelefonját tartotta. – De tuti, hogy tud segíteni neked az elhárításban.

Govin félúton kifelé megtorpant. Vízboszorkányok. A tengerpart. Logikus. Ez miért nem jutott még eszébe?

Visszahuppant a székére, SMS-ezett Jamie-nek, és nagy örömmel látta, mikor a barátja arca ugrott föl a képernyőjén.

– Mizújs?

– Amilyen gyorsan csak tudsz, trombitálj össze minden vízboszorkányt a tengerpartra! Nem tudod véletlenül, hol találom Sierrát?

Jamie elsápadt.

– A tengerparton sétál Nattel és Laurennel. Veszélyben vannak?

Govin most T. J.-hez fordult megerősítésért.

– Nem, nincsenek, de talán összefüggésben lehetnek azzal a súlyos gonddal, ami egy másik területet fenyeget. Oda tudnál teleportálni hozzájuk?

Jamie bólintott.

– Átszippantalak a Varázsvilágon. Úgy könnyebb, és azután Lauren tartózkodási helyén teszlek le, látom, be van kapcsolva a telefonja. Az új boszihálós szabályrendszernek megfelelően. – Lenézett a saját telefonjára. – Dev éppen Aervynnel van, és a szuperfiú mindkettejüket a tengerpartra teleportálja. – Ismét fölpillantott. – Összeszedjük a csapatot. Igyekezzünk!

– Én a kávédarálóval megyek, hátha jobban meg kell közelíteni a helyszínt – szólt T. J., majd fölkapta a táskáját meg a táblagépét, és az ajtóhoz rohant.

Govin a képernyőjén villogó varázsvilágos szállító bűbájhoz nyúlt, és aktiválta.

9. FEJEZET

Sierra megdermedt, ahogy a varázserő fodrozódni kezdett, és négy boszorkány termett mellette a tengerparton. Négy rettentő komoly pasas. Te jó ég, ez meg miféle boszorkánykommandó?

Jamie elkapta a feleségét.

– Nem esett bajod?

Govin meg Sierrát kapta el.

– Mit művelsz? Miféle varázslatot?

Jesszus.

– Csak egy kis bűbájt, hogy játszhassak a delfinekkel – felelte a lány. A vízre mutatott. – Velünk úszkálnak, és odaköszönök nekik. Létesítettem földvezetéket!

A férfi erélyesen megrázta Sierra vállát.

– De *hogyan* köszönsz oda?

Govin! – hasított mindannyiuk agyába Lauren gondolathangja. Hamarabb választ kapsz a kérdéseidre, ha elmagyarázod, mi a baj.

– Elnézést! – engedte el a lány vállát Govin. – Elnézést, nem akartalak megijeszteni, de innen délre hatméteres hullámok tartanak a Csatorna-szigetek felé, és lehetséges, hogy a varázslásod keltette őket.

Hullámok?

– Nem keltek hullámokat. Csak kavargatok egy kis meleg vizet, hogy a delfinek játszhassanak benne.

Ebben az évszakban lehűl az óceán, és a kicsinyek szeretik a meleg áramlatokat.

A férfi a homlokát ráncolta.

– Hogyan hevíted föl a vizet?

Hát ez az.

– Sehogyan. Egyszerűen Hawaiiból idehúzom.

Govin elsápadt.

– Ez neked „egy kis bűbáj", Sierra? Teljesen összezavarhatod a helyi áramlatokat. Elég, ha két örvény szerencsétlenül csapódik egymáshoz, és máris jókora hullámokat kapunk.

Ezt a lány is belátta. De miért kell mindjárt pánikolni?

– Hát akkor majd elrendezem a hullámokat.

Varázserőt merített, kereste, hol fokozódott föl a hullámzás, hogy ennek segítségével azonosítsa a problémás területet.

Govin megragadta a kezét.

– Annyira messze vannak, hogy innen nem férhetsz hozzájuk, és nem tudod csak úgy elsimítani őket. Az óceán olyan, mint egy gumimatrac: ha valahol lelapítasz egy hullámot, másutt dagad föl. A dél-kaliforniai partokon még télen is sok az ember. Hihetetlenül óvatosan kell eljárni az ilyesmiben.

Sierra bosszúsan ingatta a fejét. Az anyjával régen nemegyszer játszották azt, hogy lenyomták a hullámokat, mire máshol még nagyobbak bukkantak föl. Tudott ő vigyázni.

– Az nem probléma, egyszerűen a nyílt tenger felé hajtom a nagy hullámokat.

A nyílt óceánon játszottak a bálnákkal. A bálnák kedvelik az erős hullámzást.

Govin komoran nézte.

– Így lehet gyilkos szökőárt kelteni, Sierra.

Szinte suttogott, a hangja mégis szíven ütötte a lányt. Sierra érezte, hogy őt is hatalmába keríti a rettegés, bár nem egészen értette az okát.

– Miről beszélsz?

– Ha nem pontosan a kellő módon járunk el, az emberéletekbe kerülhet. És talán egyedül a te varázserőd elegendő, hogy rendbe hozd ezt a helyzetet. – Govin a tenyerét föltartva hallgattatta el a kórusban tiltakozni kezdőket. – Föl kell világosítanunk. Tudnia kell, milyen a varázsereje.

– A hintód előállt – érintette meg a karját Devin. Látták a távolban feltűnő helikoptert.

Govin a fejét rázta.

– Azzal nem jutunk elég gyorsan oda. Egyébként is csak négy személyt tud szállítani. Most pedig minél több a boszorkány, annál jobb.

Jamie a leszálló helikopter felé terelgette a társaságot.

– Mindannyian megyünk. Három légboszorkány áll rendelkezésedre. És Aervyn meg Sierra nem sokat nyomnak. Elég gyorsan odajutunk. Sierrának könnyebb a dolga, ha látja a hullámokat.

Sierra alig kapott levegőt, a temérdek elvárás nyomasztó teherként nehezedett rá.

– Meg engem – fogta kézen a lányt Devin. – Két vízboszorkány jobb, mint egy. – Megszorította Sierra ujjait, és szelíden folytatta. – Aki egy ujjal tölcsért képes kavarni, az ezzel is megbirkózik. Gyerünk!

Ettől valamelyest lazult a Sierra mellkasát szorító abroncs.

Két perc múlva már a helikopter hátsó ülésén becsatolva tartott a tenger felé. Kinézett az ablakon, figyelte, hogy a kisdelfinek tovább hancúroznak, pedig már nem meleg a víz.

Azután Aervyn és Jamie bekapcsolták a varázsturbót.

– Atya világ! – rikkantotta T. J. görcsösen a botkormányba kapaszkodva. – Ezt meddig bírjátok erővel?

Jamie vigyorogva emelt föl egy zacskó linzert.

– Legalább pár óráig.

Govin arca komor maradt.

– Annyira nincs szükség. Bárhogy alakul, ennek egy órán belül vége.

Sierra némán kapaszkodott, és igyekezett nem hányni.

*

Devin imádta a száguldást. Vészhelyzetben pontosan ilyen fickó kell, aki nyomás alatt nem veszti el a fejét, meg minden. Rendes körülmények között egy boszorkányos sebességgel mentőakcióra induló helikopter lett volna álmai netovábbja. Ebben a mostani esetben azonban nem lelte örömét. Már húsz perce testközelből szemlélhette Sierra holtsápadt arcát.

– Még mennyi? – bökte oldalba Govint, aki különcsatornára váltotta a sisakja fejhallgatós mikrofonját.

– Honnét tudjam? Te vagy a vízboszorkány, valószínűleg előbb

fogod érezni, mint ahogy meglátnánk. – Sierrára sandított. – Lehet, hogy ezt ő csinálja?

Devinnek sejtelme sem volt.

– Hamarosan kiderítjük.

Látta Govin szemében a makacs rosszallást. Ettől valamiért elkapta a gyámolító ösztön.

– Ő még gyerek, Gov. És az imént halálra rémítetted.

– Emberek lehetnek azokon a partokon.

Ezzel Devin is tisztában volt, a helikopteren lévő többi felnőttel együtt. Sierra varázsmunkájának hatékonyságát azonban nem növeli, ha folyton azt hajtogatják, mekkora baj lehet ebből.

– Neki játék a varázslás. Ha megbénítod a félelemmel, egyszerűbb lett volna Nattel és Laurennel a parton hagyni.

Govin szeme most megértően csillogott.

– Világos. Megpróbálom egy kicsit mérsékelni magamat.

Devin elvigyorodott, a saját módszerével ugyanerre törekedett.

– Próbálkozz matematikai képletekkel, vagy ilyesmi.

Govin erre csak a szemét forgatta, de érezte, hogy kissé enyhül benne a feszültség. Helyes. Küldetés teljesítve.

Ahelyett, hogy újra kinézett volna az ablakon, Devin finom varázserőcsápot nyújtott ki, és mintha valaminek a szélére tapintott volna.

– Érzed? – bökte meg Sierrát.

A lány a homlokát ráncolta, azután Devin érezte, hogy földuzzad Sierra ereje. Apám, micsoda boszorkány!

– Igen – bólintott egy-két másodperc múlva a lány. – Három nagy hullám, és valószínűleg pár további is képződik a háttérben.

Govin előrehajolt.

– Milyen közel a szigetekhez?

Sierra ismét behunyta a szemét – azután még jobban elsápadt.

– Nagyon közel. Talán... hárompercnyire.

Mindjárt bepánikol, Dev! – hallatszott Jamie figyelmeztető hangja a férfi fejében.

Devin megragadta Sierra kezét, és erélyesen odahúzta magához a lányt, hogy majdnem összeért az orruk.

– Ne törődj a szigetekkel, Sierra, csak a vízzel! Gyere oda velem! Muszáj kiokoskodnunk, hogyan csillapítsuk valamelyest azokat a hullámokat. Te vezetsz, én segédkezem.

Vegyétek igénybe Aervynt is, én addig egyedül elboldogulok a helikopterrel – mondta Jamie. Fáradtnak tűnt, de ezzel most nem tudtak foglalkozni.

Érezte, hogy unokaöccsének a varázserőárama elsiklik mellette, megböki Sierrát. A lány mély lélegzetet vett, és munkához látott.

Devin egy pillanatig nézte a bűbájszövését, alig tudta követni az energiák bonyolult táncát. Azután Aervyn gondolatképe robbant az agyába. A jelek szerint a négyéves kisfiú szépen megértette Sierra tervét. Devin elfoglalta a számára kijelölt helyet, és igyekezett minden erejét összeszedni.

Borzongó ámulattal figyelte, amint Sierra az egészet kezeli, és további segítséget kér Aervyntől. Basszus! Még a csodafiú ereje sem korlátlan.

Vele egyelőre nincs gond – jelezte Jamie. De a lány tényleg feszegeti a határokat. Gondosan földeld mindhármatokat!

Devin egy cseppet hátrált, és tőle telhetőleg szilárdan megvetette varázslábát a bal kéz felé elsuhanó szárazföldön, érezte az éppen bűbáj alá vont óceáni víztömeg kétségbeesett sodrását-örvénylését. Azután lélekben fölkészült, mert ráeszmélt, mi következik.

Megcsapta az erő, energiaáradat söpört át rajta keresztül a földvezetékekbe. Érezte, hogy Govin és Jamie beugranak a túlcsordulás kezelésére. Azt a hétszázát! A csatornák recsegése-ropogása közepette levett Sierráról annyi terhet, amennyit csak bírt, tudván, hogy a lány fogja a tűzoltófecskendő végét.

Kapaszkodjatok! – biztatta őket komoran Jamie. Ez csak az első volt.

Nem maradt idejük félni.

Még kétszer akkora energiahullám borította el mindannyiukat, amihez foghatóval Devinnek még sosem akadt dolga. Még kétszer tébolyult igyekezettel takarították el a túlcsordulást. Devin az erejét megfeszítve tartotta magát.

Azután mintegy varázsütésre minden elcsitult.

A férfi kinyitotta a szemét – és éppen láthatta, amint Sierra arca diadalmasan fölragyog. Azután a lány feje oldalra billent, ahogy a csatornasokktól elveszítette az eszméletét.

Devin odakapott – és kis híján összekoccant a feje az öccséével. A holtsápadt öccséével. Basszus! A helikopteren tartózkodó boszorkányok mind igencsak rossz színben voltak.

– T. J.! Le tudod tenni ezt a kávédarálót?

– Le! – ordította T. J. – A szigeteken szállunk le. Másfél perc múlva érünk oda. – Lenézett a táblagépére. – Lauren azt mondta, küld erősítést.

Hál' istennek. Most rájuk is fért a nehéztüzérségi támogatás.

*

Lauren igyekezett nem bukdácsolni, ahogy egy vízzel elárasztott partszakaszon ért földet. Még mindig rendkívül különös élményként hatott rá, hogy bepattan a telefonjába, és valahol másutt szökken ki belőle. Nem volt biztos benne, hogy egy gondolatboszorkány sokat enyhíthet a varázskimerültségen, de Nat rettentően aggódott Jamie miatt, és egy kilencedik hónapban járó terhes asszonyt semmi szín alatt nem küldhették a kiürítési zónába.

Betapasztotta a fülét, ahogy a helikopter leszállt. *Hú,* piszok hangos volt. Azután hálás mosollyal nyugtázta, hogy Nell és Sophie is testet öltött mellette. Ezek szerint várandós *gyógyítókat* minden további nélkül küldhették a zónába. Nell tekintete a helikopterre szegeződött.

– Érzem a férjed gondolatait – szólalt meg Lauren. – Nem esett baja. Mindannyian egy darabban vannak.

Nell elméje tündökölt a hálától.

– Ginia pillanatokon belül érkezik a kalória-utánpótlással. – Sophie a szemét a gépből kiszállókon tartotta, gondolatai lázasan kavarogtak. – És szükség esetére készenlétben áll egy népesebb csapat.

Lauren sietve SMS-ezett Natnek, amint meglátta, hogy Jamie lép le a helikopterről, és fölnyúl Aervynért, majd követte Sophie-t. Hálásan fogadta, hogy mielőtt szétpattant volna az agya, T. J. leállította a hajtóművet. Azután megdöbbentette a kimerültség hulláma, amely a helikopter utasai felől hömpölygött. Leszállás közben még csak töredékét érzékelte.

Atyaúristen. Amikor Aervyn bűbáj vetésével teljes körökben dolgozott, közel sem merültek ki ennyire a résztvevők. Most még a csodafiú agya is furcsán kábának tetszett.

Lauren odalépett Sophie mellé, miközben Nell fölnyalábolta a kisfiát.

– Miben segíthetek?

Sophie már épp lehajolt Devinhez, és Jamie felé intett.

– Létesíts vele gondolatkapcsolatot, és tudd meg, mi történt. A csatornatisztítás első körét anélkül is megcsinálom, de nem árt tisztázni, hogy mindent észlelünk-e. – Nellre pillantott. – Aervynnel nincs gond, ránézésre ijesztően fest ugyan, de a csatornasokkja a többiekéhez képest csekély. Csak tej meg nutellás süti kell neki.

– A felnőttek megóvták – vetett még egy aggódó pillantást a többiekre Nell, majd az aggasztóan elesett kisfiúval a karjában kissé félrevonult.

– A süti majd rendbe hozza – jelentette ki az ebben a pillanatban érkezett Ginia, és megérintette Lauren karját. – Egész bizti.

Lauren a fejét csóválta. Csakis boszorkányok képesek gyógyításra aprósüteményt javallani, ámbár el kellett ismernie, hogy Nell nutellás korongja nem akármilyen. Megfogta Jamie kezét, és gyöngéd gondolatkapcsolatot létesített. A férfi kimerültsége szinte elárasztotta.

Sütit… Légyszi…

Ginia odahajolt egy süteménnyel, meg valami visszataszító zöld kotyvalékkal.

– Előbb az energiaital, azután kapsz egy szem sütit.

Jamie a homlokát ráncolta.

Ez nem energiaital, hanem Moira egyik főzete.

– Neeem – rázta kuncogva a fejét a kislány. – Az enyém.

A férfi gyanakodva kortyintott, és elfintorodott. *Még annál is förtelmesebb.*

Ginia szúrós tekintete a sokkal idősebb gyógyítókéval is fölvette volna a versenyt. Jamie megemberelte magát, és fölhajtotta a pohár tartalmát. *Abszolút gyomorforgató, kicsim. Okvetlenül adj egy-egy pohárral Devnek és Govinnak is!*

A kislány fontos küldetésének teljes tudatában fordult el, miközben Jamie beleharapott az első süteménybe.

Lauren nem tudta, hogy az évődés vagy a zöld lötty hatására, de az elméjébe szivárgó kimerültség kezdett eltűnni.

– Elmesélnéd, mi történt? Sophie szeretné tudni. Még sosem láttalak benneteket Aervynnel így fejbe kólintva.

A férfi Sophie-ra pillantott, aki továbbra is Devin fölé hajolt, amaz pedig a csak most éledező Sierrát tartotta az ölében.

– Kettejükre zúdult a java. Mondd meg a lánynak, hogy ez nem pusztán túlerőltetés, valószínűleg némi visszacsapás is. Sierra ötünkön keresztül valósággal kiszívta a hullámokból az energiát.

Lauren a homlokát ráncolta. A férfi hangja gondtalannak tetszett, az elméje azonban a legkevésbé sem.

– Az kockázatos.

Jamie bólintott.

– Igen – felelte nagyon komoly tekintettel. – A zömét magába fogadta. Mi Govinnal valamennyire megóvtuk Aervynt, de… – Sóhajtott. – Dev pedig a kelleténél többet kapott, miközben a lányt igyekezett védeni. Iszonyatos fejfájás vár rá, bármilyen tehetséges is Sophie.

Lauren érezte, hogy a férfi dühe fortyog a felszín alatt, de nem világos, mire irányul.

– A lányra haragszol?

Jamie pislogott.

– Nem, hiszen még gyerek. Minden tőle telhetőt elkövetett, és nagyszerűen varázsolt, senkit sem ismerek, aki többet tehetett volna. Talán nem lett volna szabad ehhez folyamodnunk, de...

Veszélyes boszorkányt alkalmaztunk. Igaz, hogy katasztrófát hárított el, mégis...

A férfi összerezzent, ahogy Aervyn futásának zaja szállt feléjük a parti föveny fölött, és Lauren végre megértette a gondolatsor végét. *A kisfiúnak kutya baja, Jamie.*

A férfi csüggedten meredt maga elé. Persze, de minden eddiginél közelebb került ahhoz, hogy baja essen. Ma nem tettünk eleget a védelméért. Sierrára nézett. És a lányéért sem.

Devin odamászott, és elcsente Jamie kezéből a fél süteményt.

– Az öcsém minden felelősséget magára óhajt vállalni?

– Nagyjából – felelte könnyed hangon a kérdezett, de Lauren fölfigyelt rá, hogy az elméje nagyon is fagyos. A férfit teljesen maga alá gyűrte az önvád.

– Vigyáztál Aervynre, tesó – vált komolyra Devin arca.

– Ahogy a születése napján ígérted Nellnek. A kölyök mindenkinél jobb bőrben van.

– Téged meg sorsodra hagytalak.

– Igen – szegezte az öccsére a tekintetét Devin. – És ha valaha is újra ilyen választás elé kerülsz, pontosan ezt fogod tenni, különben az összes többi boszorkányt megelőzve billentelek tunikán.

A testvérek szóváltása két tényt tudatosított Laurenben. Egyrészt Devin ugyanúgy imádta Aervynt, ahogy Jamie. Másrészt bármit tett is az elmúlt percekben Sierra, halálra rémítette a Sullivan fivéreket.

Pedig egyikük sem ijedt meg a saját árnyékától. Sőt, amennyire Lauren eddig tapasztalta, ezek semmitől sem szoktak

megijedni.

Ekkor Aervyn keserves sírása zaklatta föl mindannyiuk elméjét, és Lauren megérezte, milyen az igazi félelem. A parton tartózkodó összes boszorkány a kisfiúhoz rohant, és egy szűk, vizes sziklahasadékban kuporogva találták. Egy gyanúsan mozdulatlan madárfiókát tartott a tenyerén.

– Jaj, szegénykém! – mondta Nell száraz arccal, de könnyáztatta lélekkel, és próbálta magához ölelni a csemetéjét. – Borzasztóan sajnálom.

A kisfiú vigasztalhatatlanul ringatózott előre-hátra, artikulátlan jajongását fölkapta a szél.

Lauren érezte, hogy vérzik a szíve – azután ráeszmélt, hogy a fájdalma csak halvány árnyéka a mellette álló lányának.

Sierra kinyújtotta az ujját, és végtelenül gyöngéden megérintette az élettelen kismadár ázott tollazatát.

– Nem tudtuk, hogy itt van. – Fölnézett, fájdalomtól eltorzult arcát könnyek szántották. – Talán megmenthettem volna. Talán ha egy kicsit jobban erőlködtem volna. Azt hittem, egy kis hullám nem okoz gondot.

Aervyn a mellkasához szorította a madárkát, és ráripakodott a lányra:

– Te csináltad a hullámzást, Sierra! Megölted a madaramat. – A zokogástól akadozva lélegzett. – Megölted a madaramat!

– Igen, tudom – rebegte elgyötörtén Sierra.

Ahogy futásnak eredt, Lauren odafordult, de Devin érte utol hamarabb a menekülőt.

És magához ölelte, miközben a lánynak majd' megszakadt a szíve.

*

Nell megsimogatta alvó kisfia buksiját, és megint érezte, hogy elszorul a torka.

– Gyere! – hívta gyöngéd hangon Sophie. – Az álombűbáj pár óráig nyugton tartja. Addig egyél valamit, azt hiszem, Caro

lasagnét hozott.

Hát igen, a boszorkánygóc szállítólánca most is működött. Biztosította az egyenletes élelem-utánpótlást, ameddig csak kellett. Nell kilépett a folyosóra, és megfogta Sophie karját.

– Köszönöm, hogy eljöttél! Giniának nagy feladattal kellett egyedül megbirkóznia, különösen az öccsét figyelembe véve.

Sophie elmosolyodott.

– Ha tudnád, milyen csodálatos érzés, hogy *lehetőségem nyílt* eljönni. Hogy nem kellett távolról figyelnem és drukkolnom. Úgyhogy köszönet illeti a lányaidat, amiért kiépítették a Varázsvilág ingajáratát. – Fejével a lépcső felé intett.

– És ha elérkezik a nap, amikor nem tudok idejönni, a te lányod majd akkor is boldogul. Bámulatos teremtés, akárcsak az anyukája.

A kijelentés mosolyt csalt Nell arcára. Egy igazi gyógyító mindig ügyel a járulékos károkra is, és Sophie a legjobbak közé tartozott.

– Miattam ne izgasd magad. Aervynre most két bácsikája is vigyáz, és ez csak csatornasokk.

– Mondhatnék vigasztaló szavakat, de legyek őszinte?

– Sophie megsimogatta a pocakját. – Nem tudom, hogy bírod. Tényleg. Néha azon kapom magam, hogy azt remélem, őpicuriságának csak minimális növényi varázserő jut, vagy ilyesmi. Semmi komoly.

Két jelentős gyógyító földboszorkányszülővel? Aligha. Nell kuncogott.

– Mondhatnék vigasztaló szavakat, de...

Sophie derűs arccal emelte égnek a tekintetét, és a földszintre indult. Nell követte, és a fejét csóválta, mikor az öccseit meg Natet a nappaliban ülve találta.

– Fiúk! Sophie nem azt mondta, hogy ejtőzzetek egy kicsit?

Devin fölemelt egy szem teasüteményt.

– A csatornasokk többféleképpen is kezelhető. Miattam nem kell aggódni. Govint viszont fektessétek le.

Nell hümmögött. Arra gondolt, hogy Govin az egyetlen olyan felnőtt férfi a környezetében, aki rendszerint megfogadja a józan tanácsokat.

Jamie vigyorogva ölelte fél kézzel magához a feleségét.

– Én pedig majd akkor ejtőzöm, ha te is velem tartasz.

– Nem olyan ejtőzésre céloztam – kuncogott Sophie. Devinre nézett. – Sierra megnyugodott, mire otthagytad?

A férfi bólintott.

– Én csak a cipelést végeztem, és ágyba dugtam. A többit Lauren intézte.

– Megnyugodott – bólintott Lauren, aki éppen belépett az előszobából. – És Caro azt mondta, amint kész a lasagne, máris hozza.

Nell a behemót tévéfoteljába telepedett, és a bútordarab ronda narancssárga huzatára hajtotta a fejét. A válsághelyzet elmúlt. Két fivérére nézett.

– Megvédtétek a fiamat. Örök hálám üldözni fog.

Devin a homlokát ráncolta.

– Jamie-t üldözze! Én csak az időjárás-boszorkányunkat igyekeztem megóvni attól, hogy szétrobbanjon. Aervyn nem sok hasznomat látta.

Még Nell gyönge gondolatolvasó képessége is érzékelte az öccse lelkiismeret-furdalását.

– A csemetém mindegyikőtöknél jobb állapotban vészelte át a mai napot. Inkább az a szegény madárfióka viselte meg, mint az egész varázslásotok. – Anyáskodó tekintettel meredt Devinre. – És a kósza időjárás-boszorkányok védelméről is gondoskodnia kellett valakinek.

A férfi egy pillanatig némán fürkészte a nővérét, azután megcsóválta a fejét.

– Öregem, te aztán érted a dolgodat!

Bizony, az asszony valóban értette a dolgát. Jamie-re nézett, próbálta kiokoskodni, vajon a kisebbik öccse is ugyanolyan bánásmódot igényel-e.

Jamie elvigyorodott, és színlelt megadással emelte föl a kezét.

– Bármelyik nap megérkezhet a sivalkodó kis tűzboszorkányunk. Akkor aztán kedvére üldözhet a hálád, mert biztosra veszem, hogy rövidesen segítségre szorulunk.

Igaz. Az asszony Laurenre nézett.

– Sierra hogy van? A fiam azon a szigeten összetörte a szívét.

És valamennyi jelen lévő gondolatboszorkány érzékelte az utórezgéseket.

Lauren széttárta a kezét.

– Tényleg nehéz megállapítani. Még az álombűbájjal együtt is meglehetősen izgatott. Felelősnek érzi magát, és minden agysejtjébe belevésődött annak az Aervyn tenyerén fekvő madárnak a képe.

– Ez még nem is a legrosszabb azok közül – sóhajtott Jamie ami odakint történt.

– Nem hiszem, hogy Sierra *azt* mind megérti – vetette magát a kanapéra Lauren, azután meglepetten nézett föl, mert Devin átkarolta a vállát, és magához húzta.

– Fázom – vigyorgott a férfi. – Igazán a kedvemben járhatnál. Mi, vízboszorkányok kedveljük a jó meleg testekkel teli kanapékat.

Nell pislogott. Devin mindig barátságosan viselkedett, de most közvetlenül mellette hevert egy pléd.

– Holnap hogyan kezeljük a helyzetet? – vonta el az asszony figyelmét Jamie aggódó hangja. – Pillanatnyilag két igencsak letört boszorkány tartózkodik egyazon fedél alatt.

Hát igen. És amikor Nell kisfia búslakodott, félelmetes fegyverekkel tudta az összes többiek életét megkeseríteni, még ha nagyrészt véletlenül is. Most azonban az asszony egy elcsigázott boszorkányokkal teli helyiségben ült. Mély lélegzetet vett, fölkészülve rá, hogy anyai eréllyel szétzavarja a társaságot.

– Mindenkinek irány haza, aludjátok ki magatokat! Reggel megcsipogtatlak benneteket, amint szükség lesz rátok.

Jamie bólintott, és fölállt, a feleségét is fölsegítve a kanapéról.

– Ez az ejtőzés kezd kimondottan jó ötletnek tűnni – jegyezte meg.

Lauren halkan kuncogott, erre mindannyian odafordultak.

– A jelek szerint valaki más is így vélekedik.

Devin odafészkelte magát Lauren vállához, és aludt, mint a bunda.

Jamie már az ajtóban állva horkant föl.

– Ez a pasi bárhol képes bedobni a szundit – Laurenre vigyorgott. – Lökd le nyugodtan! Észre sem fogja venni.

Nell merőn nézett éber öccsére, elgondolkodott, hogy vajon egyedül figyelt-e föl a nyilvánvalóra. Azután elkapta Nat tekintetét. Nem. Márpedig Nat vajmi ritkán tévedett.

10. FEJEZET

Sierra a még sötét berkeley-i utcákon száguldott a Jamie-től kölcsönzött robogóval, a szél belekapott a hajába. Utálta a hülye bukósisakokat – az ember nem érezte tőlük az arcán a levegőt. Anyu soha nem vetetett volna föl vele sisakot.

Ma az ágy alatt ébredt, sírt a lidérces álomtól, bár nem emlékezett rá, és egy elpusztult madárfióka képe meg egy kisfiú rettentően fájdalmas tekintetének az emléke kísértette.

Jogosan mondta Aervyn, hogy ő tehet mindenről.

Nem veszélytelen a varázslása. Még a delfinekkel lubickolás sem ártalmatlan, pedig azzal pici kora óta szórakozik. Vajon hány másik kismadár vesztét okozta úgy, hogy még csak nem is tudott róla?

És anyu miért engedte meg neki? Miért nem tudta, hogyan kell rendesen varázsolni?

Befordult egy sarkon, egyenesen az óceán felé tartott. A vízhez

vágyott. El innét. Bárhová, csak minél messzebb Aervyntől és a kisfiú szemében tükröződő szörnyű igazságtól.

Ahogy megcsapta az orrát a sósabb levegő aromája, még egy kicsit több gázt adott – azután fölsikoltott, mert minden elsötétült a szeme előtt.

Erős karok fonódtak köré, magukhoz vonták.

– Bocs! Csitt, édes kicsi lány, nincs semmi baj. Megtaláltunk.

Nell. Sierra kétségbeesetten próbálta teleszívni a tüdejét, de a sajgó fájdalomra rétegződött rettenet elzárta az oxigéntől. Nell átölelve tartotta, és a hátát dörzsölgette.

– Ne haragudj! – Újabb kéz, újabb hang: Jamie-é. – Nagy sebesség mellett kissé zűrös a teleportálás. Nem akartalak megijeszteni.

Sierra agya próbált bekapcsolni – de nem jött elő más, csak gyötrelemáradat.

– Csitt! – nyugtatgatta gyöngéd, lágy hangon Nell, és úgy szorította magához, ahogy hajdan anyu. – Pihenned kell, kicsi lány. Majd alkalmazok egy kis bűbájt, ami segít elaludni. A többit reggel kiokoskodjuk.

Ő úgy tervezte, hogy reggel már nem lesz itt. Úristen, ezek még elszökni sem hagyják.

Persze, hogy nem. Most már a miénk vagy.

A szavak visszhangzottak a fejében, mialatt ráborult az álombűbáj köde. *Most már a miénk vagy.*

*

Devin a motorjával Nellék háza elé kanyarodott. Az asszony telefonon hívta segítségül – olyan hangon, hogy a földgolyó bármely pontjáról lélekszakadva rohant volna hozzá.

Mivel Aervyn és Sierra egyaránt a házban voltak, könnyen elképzelhette, miért igényel Nell segítséget. Ámbár fogalma sem volt, hogy méltán világhíres gofrija sütésén kívül mit tehet az ügyben.

Ahogy belépett az ajtón, máris beleütközött az első

problémába. Aervyn közvetlenül a bejáratnál ült, sapkája a fülére húzva, gyászos kinézetű szundiplédje a kezében. Devin esküdni mert volna, hogy azt a babatakarót több mint egy éve nem vették elő a dobozból.

– Szia, pajti! – guggolt le unokaöccse mellé. – Zűrösen indult a nap?

– Rád vártam. A mama mondta, hogy várhatlak itt, és te talán majd segítesz, hogy jobban érezzem magam.

Hát persze. Ide nekem a könnyű feladatokat!

– Megpróbálhatom. Még mindig szomorkodsz a kismadár miatt?

Aervyn odabújt hozzá, és bólintott.

– Fogadok, hogy az anyukája is szomorú.

A tenyészidőszakon kívül kikelt fiókákat nemegyszer magukra hagyja az anyjuk, de most nem tűnt alkalmasnak a pillanat, hogy Devin természetismeretet oktasson.

– Olykor előfordulnak nagyon rossz dolgok. Érthető, ha ettől elszomorodsz.

Aervyn továbbra is a bácsikájához bújva töprengett.

– Sierra rossz boszorkány?

Olyan boszorkány, aki nagyon is jól tudja, hogyan érezheti magát egy elhagyott madárfióka – gondolta Devin, de ezt sem mondta ki.

– Nem. Igazán erős boszorkány, mint te. De tudod, hogy Jamie bácsi mindenfélét szokott tanítani a körültekintő és ártalmatlan varázslásról?

Aervyn bólintott, a szeme még mindig csupa bánat volt.

– Hát Sierrát senki sem tanította meg ezekre a dolgokra. Úgyhogy tegnap varázsolt, és valami baj történt, de nem akarattal okozta.

Hosszú, hosszú csönd következett. Azután mély sóhaj.

– Akkor most valószínűleg ő is rettentően szomorú.

Ez elképesztően felnőttesen hangzott egy négyéves gyerek szájából.

– Igen, ő is rettentően szomorú. Meg kell tanítanunk neki, hogyan kell biztonságosabban varázsolni, de talán előbb segíthetünk neki, hogy kicsit jobban érezze magát. Az ember nem képes varázslást tanulni, ha belül csupa szomorúság.

Aervyn még egy kicsit törte a fejét, azután levette a sapkáját.

– Jó.

Megfordult, és céltudatosan végigment az előszobán. Devin követte, és reménykedett, hogy komoly felnőtt létére nem követett el súlyos hibát.

Sierra a konyhában ült Nell-lel, előtte egy tányér érintetlen gofri. Ennyit a gofrisütésről. A lány arcát könnyek szántották, üres tekintettel meredt maga elé, és amikor meglátta Aervynt, elállt a lélegzete.

Nell már indult volna, meg akarta fogni a kisfiát, de Devin fölemelte a kezét, hogy várjon. Kimondatlanul fogadást ajánlott, márpedig nem szokott ész nélkül hazardírozni.

Aervyn most Sierrához lépett. Oldalra hajtotta a fejét, várt, amíg a lány föl nem nézett.

– Az öledbe ülhetek?

Sierra tovább bámult, úgyhogy a kisfiú szépen fölmászott rá, és egyenesen a szemébe nézett.

– Én is szomorú vagyok. – Odanyújtotta az elrongyolódott régi szundiplédjét. – Ha ezt babusgatom, jobban szoktam érezni magam. Esetleg foghatnánk ketten is.

A lány másodpercekig dermedten ült, azután takaróstul átölelte a boszorkánypalántát, és ringatózni kezdtek, bánatukat halk hümmögésben juttatva kifejezésre.

Nell elfordult, könnyek szöktek a szemébe. Köszönöm! – formálta ajkával hangtalanul a szót.

Devin fél kézzel átfogta a vállát, úgy álltak együtt, figyelték, amint két szív közösen gyászolva gyógyítgatja egymást.

*

Jamie villáskulcsért nyúlt, hogy visszaszerelje a robogójára a

sárhányót. Sierrát olyan finoman teleportálta Nellék családi házának kertjébe, ahogyan csak négyórai alvás után meg tudta oldani. A moped kevésbé szerencsésen járt. Nem mintha eddig nem szokta volna meg a koccanásokat és horzsolásokat.

Ámbár a férfi legjobb emlékezete szerint szökési kísérlethez még senki sem használta a járművét. Elhatározta, hogy kifaggatja anyut. Azután megkéri, hogy tartson Sierrának ugyanolyan dörgedelmes előadást, amilyet egyszer Devinnek adott elő. („Tessék bukósisakot fölvenni, különben a lábamhoz láncollak, és úgy maradsz, amíg csak élsz!") Ez a bátyjánál annak idején rendkívül eredményesnek bizonyult.

Az édesanyjuk még eseménydús kamaszkorukban is tudta, miként tartsa Devet az épelméjűség határán belül.

Jamie kezdte úgy vélni, le kéne ülnie anyuval, meséltetnie, és jegyzetelni a hallottakat. A Nat hasában rejtőző kislány máris mutogatta jellegzetesen sullivanes varázserejét, úgyhogy mindjárt a legelső naptól érdekes kalandokra számíthattak.

Hirtelen megérezte a felesége jelenlétét, mielőtt a hangját hallotta volna. Nat elméje lágy szellőként cirógatta meg az arcát – ilyenkor Jamie mindig odafordult, még többet kívánt.

– Bocs, fölébresztettelek?

Valószínűleg nem a legszerencsésebb ötlet volt kikalapálnia a horpadást a sárhányóból, miközben a neje még aludt.

– Délelőtt tíz óra. Az éhség ébresztett föl. – Az asszony lehuppant mellé a fűre, és odaadta neki a bucija felét. – Reggelizhettem volna valamit, mielőtt visszafeküdtem.

Virradat előtt Nell „eltűnt boszorkány" riasztójelzése ébresztette őket. A férfi a mentőakció után annyi időre mászott vissza az ágyba, amíg Nat újra elaludt, azután összeütött magának valami reggelit. A szökevény boszorkány felkutatása és teleportálása temérdek energiát emésztett föl, ő pedig nem bírt úgy aludni, hogy az üzemanyagtartálya kong az ürességtől.

Nat kinyújtotta a kezét, és megsimogatta a férje arcát.

– Sierra hogy van?

– Még mindig Berkeley-ben, és a gofriját eszegeti. – Jamie és Nell rengeteget őrlődtek, amiért az után a megrázó nap után éjszakára egyedül hagyták a lányt, de most már csak a bekövetkezett kár enyhítésével próbálkozhattak. – Nell azt mondja, Dev bedobta a szokásos varázsát.

– A bátyád meg tudja érteni a lányt.

Nat harapott egyet a bucijából. A kisbabájuk bizonyára megéhezett.

– Ühüm. Eredetileg ő a nyughatatlan boszorkány. – Jamie visszaadta a maradék buciját. – Vagy talán Sierra anyukáját illette ez a dicsőség.

Nat nevetett.

– Ha jól sejtem, Moira hosszú történelmi listát tudna adni neked. Kétlem, hogy a nyughatatlanság génje a legutóbbi nemzedékből ered.

Ebben alighanem volt igazság. Jamie a felesége pocakjára tette a tenyerét, és fáradozását egy jókora, fürge rúgás jutalmazta.

– Mit gondolsz, vajon itt a következő nyughatatlan generáció?

Az asszony vállat vont.

– Meglehet. Furcsállanám, ha beskatulyáznánk, mielőtt egyáltalán a szemébe nézünk.

Ez jogosnak tűnt, de nem Nat érezte, amint a kislányuk keze varázserőért nyúl.

– Mi készen állunk, ha az a helyzet?

– Nem – mosolygott szelíden az asszony. – De legalább még néhány évig nem tud robogót vezetni.

Jamie-ben fölidéződött az édesanyja arca aznap, amikor Devin először pattant a robogójára. És most végre megértette az akkori rettenetet az anyai szempárban. Nagyot nyelt.

– Talán jobban szeret majd gyalogolni.

Nat nevetése még jóval azután is a fülébe csengett, hogy az asszony visszament a házba egy újabb buciért.

*

Egy tenyér csapódott Govin íróasztalára.

– Még öt perc duzzogás, azután sürgősen fejezd be! – T. J. visszaindult a konyha felé. – Még meleg reggelit is készítek magunknak.

Ez megmozdította Govint. T. J. pocsékul főzött.

– Majd én. Mit ennél?

– Van a frigóban abból a kolbászból, amit szeretsz, meg friss tojás, meg zsömle Carótól.

Govin meghökkent.

– Meglátogattad Carót?

Amikor azok ketten legutóbb egyazon helyiségben tartózkodtak, szó szerint szikrák pattogtak – és nem a boldogság szikrái.

T. J. közben bedugta a fejét a hűtőszekrénybe.

– Finom zsömlét süt.

Ezt a kijelentést az a srác tette, aki burgonyaszirmon élt, az sem zavarta, ha a chips egy hete a tálba szórva állt. Govin meghatottan nyúlt a tojásért.

– Köszi! A tegnapi sok varázslat után farkaséhes vagyok.

– Apropó, mi a fityfene történt tegnap? Olyan adatokat észleltem, amik egy évig össze fogják zavarni a modelljeimet.

Egy kérlelhetetlen logikájú matematikusnak sokrétűen összetett varázslást magyarázni sosem egyszerű. Govin a rövidített változattal próbálkozott.

– Sierra elszívta a veszedelmes hullámok energiáját. Magába fogadta, majd rajtunk keresztül a földvezetékbe juttatta.

Látta, hogy T. J. agya lázasan számítgat, azután riadtan tágra nyílik a szeme.

– Ez őrület.

Govin bólintott.

– Ja.

– Haver... – ráncolta a homlokát T. J., azután elvigyorodott. – Ha ezt tudom, több kolbászról gondoskodtam volna neked.

Govin derűsen horkantott. T. J. mindig humorral igyekezett

oldani a munkájuk gyakran életre-halálra szóló feszültségét. És majdnem mindig sikerült is neki.

– Annyit mondhatok, nem állok sorba egyhamar, hogy újra végigcsináljam.

– Akkor jobban jársz, ha alaposan kiképzed a lányt.

– Az biztos. – Még egy kérdés, amin sokat rágódott. Néha fölöttébb kellemetlen, ha igazolódik az ember feltételezése. – Van hozzá valami ötleted?

T. J. akkora tál burgonyaszirommal ült le, ami bárki más reggelijét tönkretette volna.

– Te vagy a boszorkány, haver. Én meg az adatbúvár. A lány kedveli az adatokat?

Mivel az egész földkerekségen kábé hárman vonzódtak úgy az adatokhoz, mint T. J., erre nem sok esély mutatkozott. És Govin tizennyolc éves lányokat illetően korlátozott tapasztalatai alapján a nyüzsgő, társaságkedvelő Sierra nem olyannak tűnt, mint akiben kocka személyiség rejtőzik. Az agyafúrt matematikusok azonban a csekély valószínűségekre szoktak játszani.

Govin a serpenyőbe öntötte a fölvert tojást, és élvezettel szimatolgatta a forrón sistergő vaj illatát.

– Nyugodtan mutasd meg neki a modelljeidet! Hátha beléjük szeret.

– Mit ne szeretne rajtuk? – T. J. vigyorogva hátradőlt. – Megmutathatom neki a marslakós anyagomat?

Govin nevetett.

– Azt hiszem, csavarnod kell valamicskét a marslakós modelleden, hogy a mi kóbor boszorkányunkat kiiktasd a képből.

Valószínűleg Sierrától eredt számos olyan időjárási anomália, amelyet T. J. az évek során „földönkívüli eredetű" kategóriába sorolt.

– Ez a lány nem veszélyforrás, Gov – vált hirtelen halálosan komolyra T. J. arca. – Veszedelmesen tudatlan, de gondold meg, mit vitt véghez tegnap.

A másik férfi ingerülten vállat vont.

– Mit? Totálisan lenullázta a helikopteren tartózkodó összes boszorkányt?

– Nem, nem arra céloztam. Fölhasználta a földvezetékeidet – ütögette meg ujjával az asztalt T. J. – Átirányította az energiát.

– Hát... igen.

Govin érzékelte, hogy valami elkerülte a figyelmét.

T. J. a szemét forgatta.

– Nem alig két nappal ezelőtt hallott először a földelésről?

Govin lapátot tartó keze megállt a levegőben.

T. J. bólogatott, nyilvánvalóan szokás szerint hat lépéssel a másik előtt járt.

– Komoly nyomás alatt irdatlan nagyot varázsolt, és nemcsak eszébe jutott a földelés, hanem egy óriási probléma megoldására is hasznosította.

– Neki nem sok dolga volt vele. – Govin maga sem értette, miért akadékoskodik. – Kiderült, hogy a strandok néptelenek, tehát öt boszorkányt sodort veszélybe néhány madárért.

T. J. szigorúan nézett rá.

– Mikor is dolgozott legutóbb négy másik boszorkánnyal?

Basszus. Soha! Govin a fejét csóválta, ráeszmélt, miféle feladattal került szembe Sierra. Ő pedig mindeddig milyen kevéssé ismerte el azt, amit a lány *ténylegesen* tett.

– Ne spekulálj annyit! – Egy banán puffant a mellkasán.

– Képezd ki a lányt! Talán nem is olyan súlyos eset, amilyennek hiszed. És leszel szíves nem szénné égetni a reggelimet. Hajnali hatkor álltam sorba az őstermelői piacon a tojásért.

*

Nell körülnézett a boszorkánytársalgóban, és mély lélegzetet vett. Még a maga gyöngécske gondolatolvasó képességével is érzékelte a helyiségben tobzódó elégedetlenséget, bizonytalanságot és félelmet.

Nagyon durva huszonnégy órát hagytak maguk mögött. És bár

sikerült mindenkit talpra állítani a vészes kimerültségből, az asszony nem sok olyan napra emlékezett, amikor a boszorkánygóc ilyen felfordulást élt át. Szinte biztosra vette, hogy most még tovább súlyosbodik a helyzet, mielőtt javulni kezdene.

Amint fölmérte a jelenlévőket, látta, hogy Moira állhatatosan figyelte őt, és sóhajtott. Ismerte ezt a tekintetet. Az értekezlet nem folyhat nyugodt mederben, de legalább úgy kezdhetik.

– Egy kis figyelmet kérek! – emelte föl a kezét. – Nem mindennapi helyzettel kerültünk szembe. Tudom, hogy mindannyian érintettük a tegnapi dráma különböző részeit, tehát talán végighallgathatnánk egymást, mielőtt megpróbálunk bármit is rendbe hozni.

Jamie a szemét forgatta, mivel az asszony most az édesanyjuk családi értekezleti kézikönyvéből kölcsönzött egy eszközt – határozathozatal előtt hadd jusson mindenki szóhoz. Nell nem bánta volna, ha most valaki besétál, és elrendezi ezt az ügyet. Annak is megvannak az előnyei, ha az ember még gyerek.

A jelenlévők közül az egyik higgadtabb elmével igyekezett kezdeni, és Sophie felé biccentett.

– Vállalod az elsőséget?

Sophie tipikus földboszorkányként tűnődött egy-két másodpercig, mielőtt válaszolt.

– Egész csomó boszorkányt láttam a saját testi épségét kockáztatni. Aervyn teljesen kikészült érzelmileg. A többiek pedig a végsőkig kimerültek.

– Nemigen maradt más választásunk – jegyezte meg halkan Devin. – Ha nem ez, akkor ropogósra sül egy boszorkány. Egy ilyen bűbájt nem lehet mellőzni.

Sophie megadóan tartotta föl a kezét.

– Ezt nem is vitatom. De ritkán látunk ennyi kitikkadt boszorkányt.

Jamie elgondolkodva bólogatott.

– Vészhelyzetekben jó érzékkel szoktuk összekeverni minden

erőforrásunkat. Most annak tudatában vetettük be Sierrát, hogy tekintélyes varázserővel rendelkezik, ugyanakkor súlyos kiképzési hiányosságoktól szenved. – Sóhajtott. – Ami ezek után történt, az bizonyos szempontból a mi felelősségünk.

– Mi az, csak nem T. J.-t közvetíted? – Govin a fejét csóválta. – Ma reggel ő is ugyanezt mondta. Mi megszoktuk a csapatmunkát. Sierra nem. Szerencsénk, hogy nem sütötte ki valamelyikünk csatornáit.

Nell érezte, hogy megint szétterpeszkedik a szívében a rettegés. A „valamelyikünk" körébe az ő pici fiacskája is beletartozott.

– A Varázsvilág jócskán megkönnyíti a csapat összefogását. Ezt most néhány gondolati lépéssel kell kiegészítenünk.

Jamie bűn tudatos képet vágott.

– Például azzal, hogy nem vonunk be négyéves gyerekeket a válságkezelő akciócsoportba?

Bármennyire szeretett volna Nell igenlő választ adni, tudta, hogy nem tarthatja Aervynt örökké a világtól elzárva. Fanyarul az öccsére mosolygott.

– Nem feltétlenül azzal. De esetleg megfontolhatod, hogy a helikopter szuperszonikusra varázslását legközelebb hagyd ki. – A helyiségben lévő férfiak mind teljesen értetlen képet vágtak. Nell sóhajtott. – Dél-Kaliforniában bőséges internet-hozzáférés, és nem is egy boszorkány található. A helyszín megközelítéséhez átlőhettétek volna magatokat a Varázsvilágon.

Ha nem annyira súlyos a helyzet, Jamie ábrázata rendkívül mulatságosan hatott volna, legalábbis addig a két másodpercig, amíg elszörnyedtre nem változott.

– Basszus. Ez meg sem fordult a fejemben.

– Nekem sem – enyhült meg Nell. – Csak tegnap este hat körül jutott eszembe.

Mintegy nyolc órával elkésve.

Govin keze mintha valami összetörnivalót keresgélt volna.

– Ezek részletkérdések. Fontosak ugyan, de térjünk vissza

rájuk később. Sierra kiszámíthatatlan tényező. Veszélyes. Tegnap strandolok is lehettek volna a parton.

– Az ő veszélyességéhez a mi ostobaságunk társult – nézett bűntudattól komor arccal a nővérére Jamie. – Tegnap több rossz döntés is született, és nem mindegyiket Sierra hozta.

Nell egy másodpercre komolyan megbánta, hogy kitalálta azt a nyavalyás bevonó bűbájt.

– Ti okos boszorkányok vagytok. – Moira hangja szinte balzsamot hozott a feszültségterhes légkörbe. – Majd mindent kieszelünk. Igaza van Govinnak. Lépésről lépésre haladjunk! Ma azt kell kiagyalnunk, hogyan segítsünk a kiszámíthatatlan tényezőnknek a varázsereje veszélytelenebb használatában. A lány kiképzésre szorul, méghozzá sürgősen.

– Nem hiszem, hogy ez gyorsan megy. – Govin föl-alá járkált. – Megtaníthatjuk az alapvető óvintézkedésekre, és a tegnapi tapasztalatok alapján esetleg meg is érti a szükségességüket. De a varázslói helyzetfelismerő képessége csapnivaló. – Tekintetével a csoportot fürkészte. – Pedig a sok gyakorlással, bűvészmutatvánnyal meg mindenféle játékkal valójában éppen erre tanítjuk a boszorkánypalántáinkat. Azt plántáljuk beléjük, hogy bölcsen használják a varázslást. Amelia a játékokra megtanította Sierrát, de a helyzetfelismerésre nem.

– Mert az Ameliából teljesen hiányzott. – Moira most olyan elkeseredettnek tűnt, amilyennek Nell még sosem látta. – Hiába próbálkoztunk évekig. Ha Sierra olyan nyakas, mint az anyja...

Jamie idegesen fészkelődött a foteljában, és bólintott.

– Alkalmazott földvezetékeket, amikor arra kértük, de nem értette, miért kellenek. És tegnap kis híján mindannyiunkat végleg kiütött, bár észre sem vette. Még ha kevésbé is szegül ellen, mint Amelia, az a feladat vár ránk, hogy a varázslás általa évek óta művelt módjától térítsük el.

Nell vívódott, majd saját legsúlyosabb aggodalmával tetézte az eddig elhangzottakat.

– Ennél sokkal többről van szó. A varázslás Sierra legerősebb

kapcsolata az édesanyjával. Ahogyan most varázsol, az az anyai öröksége, féltve őrzött kincse.

– Egy halott asszony emlékei ellen kell harcolnunk?

Govin egy pillanatra a falhoz támasztotta a homlokát. Nell érezte a férfi félelmét és tehetetlen dühét. Ha nem tudnak hamarosan változtatni Sierra varázsmódszerein, akkor jórészt Govinra nehezedik az ebből fakadó károk mérséklésének terhe.

Nellnek pedig még a saját félelmét is le kellett gyűrnie. Tudta, hogy igazán súlyos zűrzavar esetén egyetlen boszorkány képes leállítani a lányt. Az pedig most épp a régi babatakaróját szorongatva alszik az ágyában.

*

Lauren nagyszabású ingatlan-adásvételi tárgyalásoknál tapasztalt ilyet. Valamelyik zugba félelem szivárog, és beszennyezi az egész helyiséget, mint valami undok olajfolyás. Csak a boszorkánygócban nem tapasztalt még ilyesmit. Soha életében nem találkozott ilyen életrevaló emberekkel, és lám, most belehergelik magukat egy vesztes csatározásba, amelynek egy tizennyolc éves lány fog áldozatául esni.

Valakinek rendet kellett itt tennie. Két valakinek. Rajta kívül egyetlen boszorkány tartózkodott a társalgóban, akin nem vett erőt a félelem. És miután Lauren látta, hogyan duruzsolt az illető egy végsőkig kétségbeesett lánynak, mérget mert volna venni rá, hogy Sierra keresve sem találhat jobb védelmezőt.

Egy igazán dörzsölt tárgyalófél tudja, mikor kell lépni – és mikor kell a színfalak mögött cselekedni. Lauren fürgén Devin elméje felé nyúlt, gyöngéden kopogtatott. *Egyedül te nem gyulladtál be.*

A férfinak a szeme sem rebbent a gondolatkapcsolattól. *ja. Akarod kezdeni, vagy én kezdjem?*

Bakker. Hogy a manóba találta ki az érzéseit ez a pasi? *Mi az, máris csődöt mondott a pókerarcom?*

Aha. A férfi gondolathangjában árnyalatnyi humor rezgett,

és nem kevés tisztelet is. Úgy festesz, mint Elektra Natchios, aki alig várja, hogy lecsapjon néhány fejet.

Miután kilenc hónapja élvezte a csodafiú társaságát, Lauren megszokta a szuperhősös utalásokat. *Ezt nem minden nő tekintené bóknak.*

De nem is minden nő olyan, mint te. Devin körülnézett a helyiségben. Közvetítenél nekem gondolatbetáplálást? Sokkal könnyebben boldogulok, ha nem kell találgatnom a többiek érzéseit.

Lauren tudta, hogy ez nem egészen etikus, de az adott helyzetben indokolt. Létrehozta a betáplálást, és háttérbe húzódott. Biztosra vette, hogy lenyűgöző előadást fog látni.

Devin fölállt – és abban a pillanatban uralta a termet. Körülnézett, sorra mindenkinek a szemébe nézett.

– Ez egy tizennyolc éves lány. Árva. Mióta szokott a boszorkánygóc ennyitől halálra rémülni?

Helyesen döntöttek Laurennel, hogy ő szóljon először. Csakis a köreikben nevelkedett egyéniség fogalmazhatott ilyen keményen, és vonhatta ezzel magára mindannyiuk figyelmét.

Lauren érezte, hogy a férfi rápillant a betáplálásra, azután emeli a tétet.

– Félünk a varázserejétől. – Devin fölemelte a kezét, ahogy Govin tiltakozni akart. – Értem, haver. Tényleg értem. Az elmúlt évben két hurrikán sújtotta Costa Ricát. Én szállítottam el a holttesteket.

Govin fölszisszent.

– Az elsőt egy kicsit csillapítottuk. A másodikhoz hozzá sem nyúlhattunk.

– Tudom. – Devin régi barátjára szegezte a tekintetét.

– És tudom, mennyire fáj neked minden élet, amit nem bírunk megmenteni. Ugyanakkor fogtam a kislány kezét, aki az első vihar után az anyukáját kereste, és az elárasztott térség szélén meg is találtuk az asszonyt. – Egy pillanatra elhallgatott. – Élve, Gov. Azok az életek is jelentenek valamit, amiket megmentünk.

Govin ujjaival a hajába szántott.

– Szóval hogyan viselkedjünk egy boszorkánnyal, aki újabb arcokkal bővítheti a gondolatbeli gyászlistámat?

Devin elméjén a barát és a bosszúálló angyal osztozott. Moirára nézett.

– Kövessük az általam ismert egyik legbölcsebb boszorkány tanácsát! Szeressük azt a lányt! A szeretet szavatolja a nyughatatlan lélek veszélytelenségét.

Lauren ekkor döbbent rá, milyen súlyosan alábecsülte Devin Sullivant. A férfi három mondattal kiszippantotta a helyiségből a félelem felét.

Moira egyetértően bólogatott.

– A legutóbbi értekezletünkön beszéltünk erről. Ha valami, hát ez még inkább kiemeli az üdvözlőtakarók és lakásfestő brigádok fontosságát.

Csakis boszorkányok képesek színmintalapocskákkal harcba indulni.

– Így vagy úgy, mindannyiunknak idő kell a talpra álláshoz – jelentette ki Sophie a gyógyító szigorú tekintetével.

– Most egy-két napig senkinek nem hiányzik a varázslás, Sierrának sem.

Lauren érezte Govin türelmetlenségét – és rettegését. Mindkettőt tolmácsolta Devinnek. *Nincs meggyőzve.*

Devin odalépett Govinhoz. Tudom. És nem hibáztatom. Ha tévedtünk, ő veszítheti a legtöbbet. Olykor azonban muszáj a vihar középpontjában kifújnunk magunkat, különben nem jutunk ki a túloldalon.

Ez nem kifejezetten vigasztalta Laurent.

11. FEJEZET

– Hogy van a mi Sierránk?

Nell a kötőtűit tovább zizegtetve nézett az őt kérdező Moirára, és igyekezett nem a pokolba kívánni a saját kötéskockáját. Azon tűzboszorkányok ritka fajtájához tartozott, akik kimondottan rühellik a kötést. Meghökkentő, de igaz

– és itt, Caro házában eretnekségnek számított.

– Azt hiszem, kezd megnyugodni. Meglehetősen csöndes. Ma reggel kiment a tengerpartra sétálni.

A Moira mellett kötögető Sophie a homlokát ráncolta.

– Jó ötlet egyedül kiengedni oda?

Nell vállat vont. Pontosan ez a kérdés fogalmazódott meg benne is, mikor az ajtón kilépő Sierrát figyelte.

– Nem kisgyerek.

– Némi anyai törődést akkor is igényel. – Moira elmosolyodott. – Nem lesz semmi baja. A tengerparti séta lecsitítja a lelkét. Nekünk, vízboszorkányoknak belső szükségletünk a tengerrel való meghitt együttlét. Magam is gyakran folyamodom ehhez, ha valami földúlja a lelkemet.

Többek között ez aggasztotta Nellt.

– Szerintem Sierra most inkább levert, mint feldúlt.

Sophie előrehajolt, kibújt belőle a gyógyító.

– Vajon földolgozza a megrázkódtatást, vagy inkább magába fojtja?

– Nem tudom biztosan. Megkértem őt – intett Lauren felé –, hogy ma este nézzen be hozzánk. Az én gondolatolvasó képességem nem elégséges a feladathoz. Talán adhatnál neki némi útmutatást, hogy mire figyeljen, mert eddig nem sok zaklatott boszorkánnyal akadt dolga.

– Kicsit később – mosolyodott el Sophie. – Azt hiszem, pillanatnyilag eléggé elfoglalt.

Nell együttérzően tekintett Lauren bosszús arcára. Egy harmincszor harminc centiméteres négyzet megkötése egyeseknek néhány percnyi munka. A kevésbé gyakorlottaknak

néhány óra kell hozzá. Szegény Laurennek, aki még soha életében nem kötött, előreláthatólag napokba telhet.

Hát igen. Moira kinyilatkoztatta, hogy Sierrának közös üdvözlőtakaróra van szüksége tőlük, tehát üdvözlőtakarót kell kapnia. Nell a kisfiára pillantott, aki a vendéglátójuk mellett ült, Caro segített kijavítani a kockájába becsúszott hibákat, és eközben becsempészett egy-két sort. Bizonyos előnyökkel is jár, ha az ember négyéves. Vagy majdnem öt.

– Jöttök Aervyn szülinapjára?

– Persze – mosolygott Moira. – Ott a helyünk! Hol másutt?

Nell szája fülig szaladt.

– Nem is tudom. Azt hittem, egyéb programotok van a téli napfordulóra.

– Vanni van. De elintézzük, és még idejében odaérünk a fiacskád zsúrjára, sőt talán egy születésre is.

Nat eddig csöndben ült velük szemben Jamie-vel, szorgosan kötögette a pocakján nyugvó négyzetet.

– Gondolod, hogy a kislány hívatlanul betolakodik Aervyn zsúrjára?

Ez beleillett a képbe. A kisbabák időzítése csalhatatlan. Nem mintha Jamie-t ez zavarta volna.

– Úgy bizony – válaszolta Moira azon a kísérteties, túlvilági hangon, amit időnként elővett. – Tízszer tíz nemzedék boszorkányainak vére csörgedezik az ereiben, és a varázserő máris sugárzik az ujjaiból. A sors a mostani napfordulón szólítani fogja.

Nell megborzongott. Ki ne hitt volna sorsban és előjelekben, ha Moira ilyen hangot használt?

– Még egy születésnapi tortát sütök.

Sophie elmosolyodott, és színpadias suttogásra váltott:

– Vérfagyasztó, amikor így beszél, nem?

Ezen együtt vihorásztak. Azaz csak ő és Sophie, mert Moira kifejezetten kacagott.

*

Lauren homlokráncolva nézte Devint, aki a szükséghelyzetre való tekintettel csapott föl kötésoktatónak. Nyilvánvalóan hiányzott belőle a boszorkányélet egy kulcsfontosságú készsége – Caro nappalijában a többiek szemlátomást értették a dolgukat.

– Mekkorára kell kötnöm?

A kötőtűin csüngő munkadarab nem valami gyorsan növekedett.

A férfi vigyorogva pillantott Aervynre, aki Caro mellé fészkelte be magát.

– Nem tudom, de valószínűleg legalább olyan nagyra, mint az övé. És lehetőleg egy kicsit kevesebb lyukkal.

Igencsak kínos, ha egy négyéves lepipálja az embert kötésben.

– Minden boszorkány tanul kötni?

– Az itteniek igen. – Devin odanyúlt, és megigazította a szálat. – A tűzboszorkányoknál ez a varázserejük csatornába terelésére szolgáló módszer. Mivel pedig Jamie tűzboszorkány, Caro úgy döntött, hogy Matt meg én is vegyünk leckéket.

Lauren az asszony szaporán villogó tűire sandított. Komoly tiszteletet érdemel, ha egy asszony három ikerfiút tanítgat kötni.

– És mikor vettél utoljára gombolyagot a kezedbe?

A férfi nevetett.

– Valószínűleg akkor, amikor a legutóbbi üdvözlőtakaróhoz kívántak tőlem egy négyzetet, de ez olyan, mint a kerékpározás. Nem felejti el az ember.

Devin keze gyorsan és szakavatottan mozgott, s fura, de Lauren rádöbbent, hogy irtó szexi, ha egy férfi köt. Ellenőrizte a gondolatkorlátait, mert bizonyos dolgokat egyáltalán nem óhajt kiszivárogtatni az ember.

– Elképesztő, milyen laza és oldott itt mindenki.

– Vihar előtti csönd. – Devin elkapta az Aervyn öléből legurult pamutgombolyagot, és visszadobta a kanapéra, ahol a kisfiú ült. – Sierra nem az első boszorkány, aki érdekessé teszi az életet.

Ha nem lazítunk, amikor csak tudunk, akkor fölgyülemlik a feszültség, az pedig senkinek sem használ.

A földgolyó talán jobban járna, ha sokkal többen fogadnák meg ezt a tanácsot.

– Szóval kötögetve várunk, amíg újra be nem üt a ménkű?

Devin vigyorgott.

– És eszünk. Arról se feledkezzünk meg!

Ennyit még egy újonc boszorkány is tudott. A boszorkányok sosem távolodnak el az ennivalótól. És mivel valószínűleg vagy három napig itt kellett még ülnie, hogy befejezze a kockáját Sierrának, ezzel az erővel boszorkányos ismereteinek egy másik hézagját is befoltozhatta.

– Légy szíves, mesélj a szülési körökről! Pontosan mire is jelöltek ki bennünket?

– Hát, azt elmondhatom, hogy általában milyenek. – Devin vállat vont. – Vagy tőlem telhetőleg megtippelhetem, hogy mi vár ránk.

Miért van az, hogy az ember lányának még véletlenül sem jutnak könnyű boszorkányfeladatok?

– Eddig hány szülési kört vezettél?

A férfi szemében derűs fény csillant.

– Egyet sem.

Lauren éppen ettől tartott.

– Miféle őrültek lőcsölik rá egy teljesen kezdőre a kör irányítását olyan szülésnél, ami mindenki szerint rázósnak ígérkezik?

Devin tekintete hirtelen elkomolyodott.

– Te vagy a gondolatboszorkány. Pontosan tudod, miért.

Lauren sóhajtott. Persze, hogy tudta.

– Mert bíznak bennünk.

A férfi bólintott, az elméje azt a fajta magabiztos erőt sugározta, ami vészhelyzetben bárkit megnyugtat. Például egy tűzboszorkány-palánta születésénél. Lauren láthatta a ténykedését Sierrával, s ez határozottan emlékeztette, hogy

bármennyit bolondozik is ez a Sullivan fiú, a lénye csupa erő, akárcsak Jamie-é. Az ő felügyelete alatt semmiféle baj nem történhet.

Megnyugtatóan hatott Laurenre a tudat, hogy mindketten a végsőkig elmennek a szeretteikért. Az elmúlt néhány hónapban már sokat tanult a csapatmunkáról, de ez most Natről szólt.

– Hogyan készülünk föl?

És ebben a szempillantásban visszatért a könnyed és gondtalan Devin.

– Jóformán nincs mire készülni. Csak a fejleményekhez alkalmazkodunk.

Kizárt dolog. Az ingatlanszakmában olykor komplikált tárgyalás bontakozott ki, és Lauren tudta, hogyan kell rögtönözni. De a felkészülés akkor is sok üzletkötésre rányomta a bélyegét. Lauren azzal is tisztában volt, hogy hiába próbálná meggyőzni erről Devint. Kár a gőzért.

– Vegyünk sorra pár alaphelyzetet: mondd el, hogyan reagálsz, ha ez meg ez történik!

A férfi válasz helyett csak fölvonta a fél szemöldökét.

Lauren fölemelte szánalmas kötéskockáját.

– Tedd meg a kedvemért! Nekem még mindig viszonylag új ez a boszorkányosdi. Az én korábbi világomban az orvos kilép a szülőszobából, közli a hozzátartozókkal, hogy minden rendben, és kislány lett a baba.

– Már tudjuk, hogy kislány. – Devin odanyúlt a kötéshez. – Megint leejted a szemeket.

Néha muszáj bevetni a nehéztüzérséget. Ha nem beszélsz, megmondom Nellnek, ki happolta el az utolsó adag nutellás korongját.

A férfi egy picit csakugyan elsápadt.

– Basszus! Ezt mélyen eltemettem. Baromi jó gondolatboszorkány vagy.

Milyen hízelgő.

– És csak egy gondolatboszorkány. Hogyan befolyásolja majd

ez a szülési kört? Nell azt mondta, Aervyn nem lesz a belső körben, és rendszerint ő a kapcsolatom a többiekkel.

Efféle gondolatok okoztak neki álmatlan éjszakákat.

– Te aztán *tényleg* járatlan vagy ebben. – Devin fölnézett, hirtelen ismét komolyra hangolódott az agya. – Ez nem olyan, mint a rendes teljes köreink, bár szükség esetén átalakulhat azzá. Részben azért kettőnkre esett a választás, mert mi rendelkezünk azokkal az elsődleges képességekkel, amik előreláthatólag szükségesek lesznek. A vízmágia a pici lánynál ordítóan egyértelmű. A gondolatmágia a gyógyítóknak segít, hogy nyugalomban és biztonságérzetben tartsák. A születés jókora átmenet, és egyes babák jobban viselik, mint mások.

Lauren biztosra vette, hogy most az *ő* arca sápad el.

– Ez nem csekély felelősség olyasvalakinek, aki élőben még sosem látott szülést.

– Elbírsz vele – jelentette ki a férfi könnyedén, még mindig a szemeket szedegetve föl Lauren kötésnégyzetében, de érződött, hogy komolyan beszél.

– Miért vagy ebben olyan biztos?

Szép, ha megbíznak az emberben, de ők ketten még sosem működtek együtt varázslásban.

Devin visszaadta a szépen megjavított kockát.

– Láttalak akcióban, de ennél is fontosabb, hogy teljes körben te tartod Aervynnek a varázserőáramokat. Ha a nővérem és az öcsém eléggé megbíznak benned ehhez a mostani feladathoz, én az életemet is rád bíznám. – Szó szerint így gondolta. Ilyen egyszerűen. Azután kivillantotta a fogsorát. – Mellesleg semmi szín alatt nem engedném, hogy otthagyj, és egyedül kelljen végignéznem a sógornőm szülését.

És világos, hogy ezt is komolyan gondolta.

Nat szülés előtt állt. Ez még mindig mélyen fölkavarta Laurent, ha igazán elgondolkozott rajta.

Devin megérintette a vállát. Már megint merőn nézte.

– Fantasztikusak lesznek. El tudsz képzelni olyan emberpárt,

amelyikre inkább bíznál kisbabát, mint Jamie-re és Natre?

Lauren mosolygott. Igazat adott a férfinak, hogy fantasztikusak lesznek. És talán az ő támogatásuk nem is olyan ingatag, mint hitte. Mindenesetre elhatározta, hogy az első adandó alkalommal leülteti Sophie-t, és jól kifaggatja.

Mármint mindjárt azután, hogy elkészül ezzel a kötéskockával, és kiveri a fejéből Devin tekintetét.

*

– Nem fázol? Nem kell fölpolcolni a lábad? – Ginia plédbe bugyolálta Sophie vastagodó derekát, és egy palack vizet tett mellé a padlóra. – Ez méregmentes falfesték ugyan, de szerintem akkor is jobb, ha nyitva hagyjuk a teraszajtót.

Sophie mosolygott. Ginia úgy beszélt, mint valami miniatűr Moira.

– Jól vagyok, édesem. És sosem jutsz a festés végére, ha egész délután engem pátyolgatsz.

Nell a Varázsvilág ingajáratával szállította ide Sophie-t, hogy felügyelje Sierra lakásának a kifestését – illetve kiszimatolja, milyen berendezésnek örülne a lány.

Ginia vigyorgott.

– Sierra még mindig nem minden színt tudott kiválasztani. – Intett a konyhapultnál ácsorgó társainak. – Gyertek, talán Sophie segít nekünk a döntésben.

Pillanatok alatt vagy száz színmintalapot terítettek szét a padlón. Körülbelül a felük a rózsaszín különféle árnyalataiban pompázott. Tahiti virradat. Rágógumi. Barackvirág. Messziről lerítt, hogy egy kilencéves kislány végezte a válogatást.

– Ez a te lakásod – mosolygott Sierrára Sophie. – Melyik a kedvenc színed?

A lány kuncogott.

– Hát, a rózsaszín bejön, de nem biztos, hogy szívesen laknék tiszta rózsaszín szobában.

Csakugyan eljött a tapintatos lakberendezési tanácsadás ideje.

– Én a fő lakóhelyiséghez rendszerint valami igazán megnyugtató színt szoktam választani. Akkor a kisebb helyiségek, bútordarabok, dísztárgyak harsányabb színűek is lehetnek.

Sierra nevetve intett körbe az üres szobában.

– Nincs valami sok bútorom.

Még nincs. Sophie széttárta a kezét.

– Mondd meg, hogy nézne ki, ha teljesen a kedved szerint rendeznéd be!

Sierra csak pislogott. Nyilvánvalóan nagyon régen nem kérdeztek tőle ilyesmit.

Ginia kinyújtott egy ecsetet, és megütögette vele a lány vállát.

– Én vagyok Giniarella, a jó tündéred. Miféle szobát hozhatok néked, te szerencsés parasztleány?

Sophie reménykedett, hogy Sierra hamarosan kibök valamit, mert az igazi jó tündérek már alig várták a bennfentes értesüléseket, ő pedig alig várta, hogy pisilhessen. Ez az egész terhességi ügy kezdett kissé kényelmetlenné válni.

Sierra töprengve nézegette a falakat.

– Talán valami vizeset. Nem bánnám, ha úgy érezhetném magam, mintha az óceánban úsznék.

Ez vízboszorkányhoz illően hangzott, de az óceán sokféle hangulatot hordozhat. Sophie kicsit kutakodott.

– Új-Skóciában most minden szürke, és süvít a szél.

– Na, nem – fordult meg Sierra. – Langymeleg, kék vízre gondoltam, amilyen nyáron Hawaiinál vagy Tahitin.

A lány járt Tahitin? Mázlista. De a hawaii óceános motívum használhatónak tűnt.

– Mit látsz még úszkálás közben?

– Vidám halakat. A sárga csíkosak tetszettek legjobban, azok a legkíváncsibbak. Meg óriási, vén levesteknősöket, és nagy, piros virágokat a kedvenc strandtörülközőmön.

Sierra teljesen belefeledkezett az emlékeibe, behunyt szemmel merengett, mosolya szíven ütötte Sophie-t.

Azután elkomorult az arca, mire Ginia és Sophie egyaránt a segítségére sietett; mélységes szomorúságát bármelyik gyógyító azonnal érzékelhette. Ginia gyöngéden megsimogatta Sierra arcát, vigaszt nyújtott, noha kilencesztendős lelke még küszködve igyekezett megérteni.

– Anyukáddal jártál Hawaiin?

– Aha. – Sierra fölegyenesedett ültében, és átölelte a térdét. – Sokszor visszatértünk oda. Én Hawaiinál születtem, az óceánban.

Ginia szeme elkerekedett.

– Hű, de frankó!

Sierra mosolygott.

– Anyu azt mondta, úgy érezte magát, mint egy bálna, tehát logikusnak tűnt a helyszín.

Sophie halkan kuncogott, és megtapogatta a pocakját. Kezdte megtapasztalni, milyen érzés ez, pedig még távolról sem gömbölyödött akkorára, mint Nat.

Shay fölállt, és hozzálátott, hogy összeszedegesse a kék színkártyákat.

– Ezek közül valamelyik megfelelően vizes árnyalat?

Sophie figyelte, ahogy a négy lány összedugta a fejét, kiértékelte a „kikeleti égbolt", a „trópusi türkiz", a „nefelejcs" és saját kedvence, az „encián" felhasználhatóságát. Csöndben előhúzta a telefonját, és elkezdett instrukciókat SMSezni a bevetésre kész bevásárlóosztagnak.

Azután még egy kicsit gondolkodott Sierrán. A lány kedvező benyomást keltett, de Sophie számára egyre biztosabbá vált, hogy Sierra nincs olyan túláradó jókedvében, mint amilyet a látszat sugall.

*

Nat megpróbált nem morogni, miközben kikecmergett az autóból. Szánalmasnak, nevetségesnek tűnt alig négy háztömbnyi távolság miatt kocsiba szállni a bevásárláshoz, de Jamie mostanában ragaszkodott hozzá, hogy mindig

autóközeiben maradjanak. Ami elég vicces, hiszen négysaroknyira teleportálhatta volna a feleségét.

Az asszony leginkább valami antigravitációs eszközt szeretett volna, hogy kicsit könnyebbnek érezze magát. Már három hónapja nem állt fejen, és minden belső szerve valahol a bordái alatt foglalt helyet.

Na, jó, ennyit az előrehaladott állapotú kismamanyafogásból. Jamie-re mosolygott, aki a telefonjára most beérkezett üzenetet olvasta.

– Megkaptuk a feladatot?

– Meg. – A férfi a homlokát ráncolta. – „A hawaii óceán tavasszal." Nem instrukciókat kellett volna küldeniük?

Milyen helyes!

– Ezek instrukciók, édesem.

– Téves. Az instrukció olyasmi, mint például „kettőnegyvenes kanapé" vagy „asztal négy székkel".

Hát, nem a bevásárlási szakértelméért ment feleségül hozzá.

– Tudjuk, hogy Sierrának kellenek ilyesmik, de most nem egyszerűen ülőalkalmatosságról meg fekhelyről gondoskodunk, hanem otthont teremtünk neki.

Nat megpróbálta elképzelni Hawaiit tavasszal. Elragadónak tűnt.

– Egy kettőnegyvenes kanapé igazán otthonos – mutatott a bútoráruházra Jamie.

Az asszony abba az irányba totyogott. Kilencedik hónapos terhesen mindenki totyog. Kínos.

– Jó, de nekünk olyan otthonos kanapét kell találnunk, ami a tavaszi Hawaiira emlékezteti Sierrát.

– Egy darab pálmafás kanapé rendel.

Nat igyekezett nem vihorászni, mert ekkora pocakkal az nem veszélytelen tevékenység.

– Szerintem nem kell ennyire szó szerint értelmeznünk.

A férfi lehajolt hozzá, puszit nyomott a homlokára, és kinyitotta az áruház ajtaját.

– Rendben. A kényelemfaktort én bírálom el. Azt pedig te okoskodod ki, hogy a kiválasztott darab megüti-e a lakberendezési bizottság mércéjét.

Tíz perc elteltével két tény nyilvánvalóvá vált. Egy: a bútoreladók *kifejezetten* idegesek attól, ha nagyon terhesasszonyok süppedős kanapékra ülnek. És kettő: a legtöbb kényelmes kanapé bűn ronda.

Nat óvatosan egy lábzsámolyra ereszkedett, és felsóhajtott.

Jamie a hasaló kanapétesztelési pozíciójából nézett rá.

– Talán fordítva közelíthetnénk meg a problémát. Hogyan festene a tökéletes kanapé?

Az asszony behunyta a szemét, és megpróbálta elképzelni.

– Lekerekített vonalak. A hullámzó vizet idézően süppedős és puha. Sophie azt mondja, a falat pasztellkékre festik, tehát a kanapéhoz talán élénkebb kék árnyalatú, egészen puha tapintású kárpit lenne jó. – Megtapogatta a zsámolyt.

– A legtöbb itteni anyag kellemetlenül érdes. Nekünk vízszerű fogású kellene, ami nem is textilnek érződik. Hozzá mutatós díszpárnák és valami rádobható szieszta takaró... azt hiszem, azokat Caróra és Moirára bízhatjuk.

– Akkor rossz helyen járunk – vigyorgott Jamie. – Tudok egy tökéletes kanapét.

Halleluja! Az asszony fölemelkedett a lábzsámolyról, és megfogta a férje kezét.

– Hová megyünk?

– Haza. – A férfi nevetett, ahogy Nat értetlenül megtorpant. – Ott az alagsorunkban az a csúf monstrum.

Az olívazöld, kávéfoltos jószág Jamie legbecsesebb javai közé tartozott.

– Sierrának adod az ősszörnyet?

Jamie vállat vont, és a kijárathoz indult.

– Persze. Az maga a tökély. Hatalmas, akár az óceán, lekerekített formájú, és kényelmes is. Csak új huzat kell rá. Majd fölhívom Nellt, biztosan ismerünk valakit, aki tud varrni.

A boszorkányközösség nagylelkű gesztusai még mindig rendszeresen ámulatra késztették Natet. A férje lemond a kanapéjáról, új huzatot csináltat rá, és ezt semmiségnek tekinti.

Sophie arra gondolt, milyen szerencsés nő. És talán nem az egyetlen. Egy másik Sullivan fivérnél is megbolydult valami.

– Na, és mit szólsz Devinhez meg Laurenhez?

– Miért, mi van velük?

– Szerinted vezet valahová, ami mozgolódik kettejük között?

Jamie-nek földbe gyökerezett a lába, és a feleségére meredt.

– Miről beszélsz?

Az asszony vigyorgott. Módfelett szórakoztatta, hogy gyorsabban látta át az összefüggéseket, mint egy gondolatboszorkány.

– Azt hiszem, tulajdonképpen a mi esküvőnkön kezdődött, de most kezd igazán nyilvánvalóvá válni. Láttad, ahogy ma reggel kötöttek?

– Dev? És Lauren?

Jamie gyakorlatilag visított.

Hát bizony. Ránézésre nem a legvalószínűbb páros.

– Megindult valami, de talán egyszerűen nem vesznek róla tudomást. Lauren mindig is remekül elvolt magában. Nem ismerek olyat, aki nála kevésbé tartana igényt pasira.

Jamie még egy-két pillanatig bambult – azután lassan kópés mosolyra húzódott az ajka.

– Dev pontosan ezt találhatja ellenállhatatlannak.

Meglehet. Nat arcon csókolta.

– Te viszont állj ellen a kísértésnek, hogy beleavatkozz!

– De hiszen azt már megtettük – vigyorgott a férfi. – Összepárosítottuk őket a születési körünkhöz.

Az asszony nem értette a dolgot.

– Az mitől beavatkozás?

– Halálra fognak rémülni, egymásra lesznek utalva, és lehengerli őket a mi csodás lánykánk. – Jamie jóindulatúan mosolygott. – Anyu repesni fog az örömtől.

Nat derűs arccal rázta a fejét.

– Azért ez még nem lejátszott meccs.

A férfi szeme olyan kajánul csillogott, amilyet a neje csak Jamie négyéves unokaöccsénél szokott látni.

– Nem, de anyu pár nap múlva itt lesz. És senki sem hajlamosabb a beavatkozásra, mint Retha Sullivan.

Kiléptek az üzletből a sokkal forgalmasabb utcára, ahol két lábacska olyan erővel rúgott Nat oldalába, hogy az asszony kétrét görnyedt. Jamie aggódva kapta el a karját.

– Fájások? – Azután megrázta a fejét. – Nem, már érzem az elméjét, megfájdult a feje a sok embertől.

Az asszony hasára tette a kezét, és egy kicsit behunyta a szemét. Nat érezte, hogy a baba azonnal elcsöndesedik.

– Bármit is csináltál, most sokkal nyugodtabb a kicsike.

Jamie bólintott.

– Korlátokat emeltem, ahogy valaha Laurennek. Azt hiszem, a sok idegen elme zavarta össze.

Nat megpróbált egyenletesen lélegezni és megszokni az új helyzetet.

– Ginia mindennap átjön hozzánk, hogy megtisztítsa a csatornáinkat. Van még valami tennivalónk?

A férfi vállat vont.

– Ideális megoldás lenne, ha megtanítanánk az édes kicsi lányunkat korlátot emelni, de ahogy Lauren kezdi fölfedezni, az egyelőre bajos. Aervynnél is próbálkoztam a megszületése előtti leckékkel. Egyes dolgok valamelyest működtek, mások nem. Lauren azonban sokkal jobb gondolatboszorkány, úgyhogy talán több szerencsével fog járni.

Varázsleckék egy még meg nem született gyermeknek. Hát ez már tényleg nem Kansas.

12. FEJEZET

Lauren belépett Nellék nappalijába, és fölnevetett.

– Egyikőtök sem ment haza?

Nagyjából ugyanazt a társaságot látta, amelyik a csatornaszigeteki vészhelyzet után gyűlt ott össze.

Jamie vigyorgott.

– Bevásárlási fáradtság. És meg is éheztünk. A verebek azt csiripelték, hogy Caro megint hoz át ennivalót.

Nell az égnek emelte a tekintetét.

– Dev és Jamie azért jöttek, hogy varázslásleckét adjanak Aervynnek, de csicsikál. – Ellágyult az arca. – Kérte, hogy Sierra takargassa be, és amikor fölmentem, egymáshoz bújva találtam őket.

Ezek ketten az elmúlt huszonnégy órában csudára összemelegedtek. Aervyn megbocsátásra való képessége a felnőtteket is megszégyenítette.

– Kész! – rakta le Sophie a kötőtűit, rajtuk vélhetőleg Sierra takarójának egy újabb kockájával. – A szunyókálás jót tesz a csatornasokk után. – Jelentőségteljesen nézett Jamie-re. – Még mindig fáradtnak látszol, neked sem ártana, ha rápihennél.

Érezte, hogy a férfi *valóban* elfáradt.

Lauren fölállt. Amelyik boszorkánynak nem akaródzik szundikálnia, legalább egyen. Nell konyhájában mindig akadt teasütemény.

Még fel sem egyenesedett a fotelból, amikor valósággal szétrobbant a feje: csak úgy lüktetett az elkeseredés, a bánat és a halálfélelem beletóduló áradatától. Atyaúristen! Vége a vihar

előtti csöndnek. Kapkodott, hogy ura maradjon a helyzetnek – és ekkor meghallotta, hogy Aervyn kezd pánikba esni, elborítja a szendergő elméjére támadó megrázkódtatás.

Haladjunk sorjában! Jamie! Hozd ki onnét Aervynt! Azután emelj neki korlátot!

Érzékelte Jamie félelmét, miközben mindketten a lépcsőhöz rohantak. Nem tudom, bírom-e szuflával. Miután teleportálom, nemigen marad erőm.

Rajta vagyok! Megtorpantak, ahogy Caro gondolathangja közvetlenül a ház bejárata elől szólt hozzájuk. *Te csak mozgasd a kisfiút, Jamie, a kobakját én intézem.*

Jamie bólintott. *Kihoztam.* Újra falfehér lett.

Lauren megkönnyebbülten szorította össze a szemhéját. Tudta, hogy Caro erős gondolatboszorkány – Aervynt már nem fenyegeti veszély. Még néhány másodpercet töltött azzal, hogy utasítást küldött Nellnek. *Emelj korlátot Jamie-nek, vagy vidd ki a házból!* A férfi energiája szinte az utolsó cseppig elfogyott.

Sophie megérintette Lauren karját, azután Jamie-ért nyúlt, aki imbolyogva kapaszkodott a lépcső orsópillérébe.

– Fogom. Mehetsz!

Lauren föliramodott a lépcsőn, de lábdobogást hallott a sarkában. Hátraperdült Devinhez.

– Maradj ki ebből! Nem tudom megóvni az elmédet, ha közben a lánnyal foglalkozom. – A szobához közeledve észlelte Sierra álmát, amelyben hegymagas hullámok zúdultak egy kicsiny szigetre. – Újra átéli a történteket.

– Gondolatsüket vagyok, Lauren – ragadta vállon a férfi.

– Történjék bármi, engem nem bánt.

Lauren elképzelni sem tudta, miként lehet valaki süket az érzések szökőárjára, ami a szoba felől hömpölyög, ahol Sierra alszik, de nem maradt idő vitatkozásra. Föltépte a szoba ajtaját, és mozdulatlanná dermedt, korlátemelő bűbája hirtelen megbénult.

Szegély kislány a földre került, az ágybetét és a padló közötti

szűk térbe próbált bepréselődni, nyivákolt, mint egy kiscica, akit kínoznak. Az elméje egyetlen fájdalmas jajveszékeléssé vált.

– Hozzáérhetek? – Devin hangja a higgadtság óceánjának tűnt. – Nem baj, ha fölemelem a földről?

Lauren a férfi kiegyensúlyozottságába kapaszkodott, kínlódva igyekezett úrrá lenni Sierra kétségbeesésén.

– Nem tudom. Lassan mozogj, majd szólok, ha rosszabbodik a helyzet.

Devin óvatosan Sierrához lépett, és megfogta a vállát.

– Csitt, kislány! Csitt szépen!

Lauren intett a férfinak, hogy folytassa – azután ráeszmélt, hogy Devin sokkal jobb munkát végezhet, ha nem teljesen vakon repül. Összeköttetést létesített az elméjével, és a gondolatkapcsolaton keresztül továbbította neki Sierra érzéseinek egy pici töredékét.

A férfi köszönettel biccentett, és lassan fölemelte Sierrát, az ölébe vette, mint egy kisgyermeket. A lány fájdalma egy fokkal enyhült, a borzalmas nyüszítés abbamaradt.

Lauren behunyta a szemét, próbálta kiokoskodni, hogyan tovább.

Hallasz engem? Meglepődött a férfi hangjától, noha valószínűleg nem kellett volna, hiszen Devin egész életében majdhogynem össze volt nőve egy gondolatboszorkánnyal.

Hallak. Most megpróbálom egy kicsit csillapítani az érzelmeit.

Ne! Devin rendkívül határozottan reagált. *Még ne!*

De hát szenved, Devin.

Lauren egy kicsit megnövelte a hangerőt, hogy a férfi maga is észlelhesse.

Devin összerezzent. Hagyd abba a fenébe! Nem vagyok hülye boszorkány – elég az arcodra néznem, és látom, milyen súlyos a helyzet. Fehérebb vagy Jamie-nél.

Lauren hirtelen elszégyellte magát, és ismét levette a hangerőt.

És ez a kiborító röstelkedés se kell. Nem létezik, hogy ez mind egy elpusztult madár miatt van. Te empátiás és telepátiás tehetséggel is rendelkezel, igaz? Összpontosíts a lány álmára, ki kell derítenünk, mi okoz neki ekkora fájdalmat.

Lauren megdermedt, ahogy a szavak eljutottak a tudatáig. Tényleg! Hullámokat látott, de madarakat egyáltalán nem. Ha Sierrában a legutóbbi napok idéződnek föl, akkor az egész álmát ellepték volna a madarak. Gondolatban fürgén hátra arcot csinált, és megpróbált álomképeket kihúzni az áradatból.

Helló! Devin nem gondolatboszorkányi mivoltához képest baromira tudott kapálózni. *Csatlakoztass be! Ne merészelj nélkülem egy álomba hatolni!*

Ezek a pofátlanul dirigáló Sullivanek! De a férfinak igaza volt. Lauren vezetéket nyújtott neki, azután belevetette ma

gát Sierra elmeáradatába – és örült, hogy kutatás közben egy pasas fedezi.

Miután rátalált az álomforrásra, egy lépést hátrált. Az álmok megfigyelése rázós, veszélyes munka. Egy rémálom megfigyelése...

Foglak. Devin gondolathangja a lehető leghatározottabban szólt.

Lauren még egyszer ellenőrizte a gondolathorgonyait, és megragadta a tomboló álmot. Azután fölszisszent, ahogy hirtelen őrült sebességgel az óceán felszíne fölött repülve találta magát. Atyavilág!

Sierra kétségbeesett félelmének azonban semmi köze sem volt a repüléshez. Lauren fölnézett, és heggyé magasodó víztömeget látott, ami előtte nyargalt. Közvetlenül azon túl egy apró szigetet. A szigeten pedig egy nőt, szőke haja lobogott a szélben – háttal állt a hullámszörnyetegnek.

Lauren érezte, hogy Devin levegő után kapkod. Ez Amelia. Hú, basszus – Lauren, ez Sierra édesanyja!

Teljesen világos volt, mi fog történni. És ha a fene fenét eszik, Sierra akkor sem mehetett újra keresztül ezen. Ma végképp

nem.

Lauren varázserőt merített, beborította Sierra elméjét a sajátjával. Megragadta a lidércnyomás áramát, visszahajlította, és jókora darabot szakított ki a folytatásból.

Ez gyakorlatilag minden energiáját fölemésztette. Igaza volt Devinnek – az álombéli képsor sokszoros előzményre nyúlt vissza, és hevesen ellenállt a változásnak, amit ő rá akart kényszeríteni. Lauren viaskodott a lehengerlő késztetéssel, amely maradandóvá tette volna.

Eldolgozta a szálakat, és a tőle telhető legjobb alvásbűbájt bocsátotta Sierrára – azután a padló felé nyúlt, ahogy érezte a visszacsapást.

*

Sophie káromkodott, amikor Devin becipelte Laurent a nappaliba.

– Hát ez meg mi? – kérdezte.

– Csak egy szem süti kell – emelte föl a fejét a férfi válláról Lauren. – Vagy inkább egy tállal. Különben semmi bajom.

– Oda! – mutatott Sophie a kanapéra, és merően nézte Devint. Az elmúlt napokban bőven kijutott neki a boszorkányhősökből. Megfogta Lauren kezét, és alapszintű gyógyító pásztázási végzett. Az eredménytől nevetnie kellett.

– Csak nem hitted, hogy nincs elegendő gyakorlatom a csatornasokkban? Mi történt odafönt? Jamie úgy gondolta, hogy csak egy csúnya lidércnyomás.

– Az nem kifejezés, hogy csúnya! – Devin süteménnyel tele szájjal beszélt. – Sierra az anyja halálát nézi végig benne. Lauren jóvoltából most eggyel kevesebbszer nézhette végig.

– Látja az eseményt? – ráncolta a homlokát Sophie. – Jelen volt?

– Nem hiszem. – Lauren hátradőlt a kanapén. – Éber állapotban úgy véli, hogy az édesanyja meghalt, de nem tudja biztosan. Szerintem nem volt jelen.

Sophie nem volt meggyőződve erről.

– Szóval visszatérő álom?

– Az bizony. – Lauren elvette a teasüteményt, amit Devin nyújtott neki. – Komisz példány, megpróbáltam kiiktatni a legdurvább részét, és alig bírtam el vele.

Nat és Nell léptek be, egy-egy tányér levest hoztak nekik. Isteni illatot árasztott – Sophie esküdni mert volna, hogy a lábujja is elzsibbadt a gyönyörűségtől.

– Jamie-t hol hagytátok? – kérdezte.

– Alombűbájjal kiütöttem – felelte vigyorogva Nell. – Sosem veszi észre, amikor rábocsátom.

Helyes. Eggyel kevesebb páciensért kell aggódni. Sophie fölnyúlt, ahogy Nat egy tányért kínált neki.

– Micsoda eszeveszett nap, mikor egy szülés előtt álló nő gondoskodik a többiekről.

Nat elmosolyodott.

– Hidd el, nekem jobb így, mintha mindenki csak türelmetlenül bámulna.

Ebben volt igazság. A leves íze pedig még az illatán is túltett. Francia hagymaleves, tele vöröshagymával, a tetején olvadozó sajtforgáccsal. Sophie egy időre elhallgatott, élvezettel kanalazott, beszívta a dús aromát – azután visszaterelte gondolatait a fő problémájukhoz.

– Tehát Sierra tudja, hogyan halt meg az anyukája. Azzal álmodik.

Nell fölkapta a fejét.

– Micsoda? Azt hittem, a helikopteres repülést éli át újra. Mielőtt sikerült tisztességes falat emelnem, homályos képeket láttunk hatalmas, vágtató hullámokról.

Devin a fejét rázta, és Laurenre nézett.

– Ki tudod vetíteni a szigeten álló nő arcát?

Lauren ajka hamiskás mosolyra nyílt.

– Utána kaphatok még levest?

Sophie a homlokát ráncolta. A gondolatkivetítés alapszintű

feladat – Lauren az imént az emeleten nyilván rettentő közel nyomult a határhoz. Vészhelyzetben egy boszorkány azt teszi, amit kell – de ezúttal csak egy álomról volt szó.

Lauren a fejét rázta, Sophie szemébe nézett. *Ez nem csak álom. Figyelj!*

Mindössze tíz másodpercet játszott le újra. És ha Sophie értett volna a gondolatvarázsláshoz, akkor kitépte volna az idő szövetéből a lidércnyomást, és a pokol fenekére hajította volna.

Laurenre nézett, és megpróbálta eltakarítani az elméjéből a rettegést.

– Sokat tapasztalt gyógyító létemre sem tudom, lett volna-e kurázsim ahhoz, amit ti műveltetek. Jó, hogy Sierra fejében hagytad az álmot, hiszen nem tudjuk, mihez kötődik, és a lány mennyire emlékszik belőle.

– Köszi – felelte reszelős hangon Lauren. – Pont ezt kellett hallanom.

Sophie tudta, hogy ez több a legújabb páciensét megrázó csatornasokknál. Olykor a legnehezebb választás azt jelentette, hogy valakinek rendelkezésére áll a varázserő, mégsem él vele.

– Ez Amelia volt, igaz? – nézett a nővérére Devin.

Nell csillogó szemmel, lassan bólogatott.

– De Sierra hogyan láthatta? Nem lehet, hogy egyszerű lidércnyomás, ami más élményekből rakódik össze?

Lauren a fejét rázta.

– Nem. Legalábbis nem hiszem. A legtöbb álom kicsit valószínűtlennek tűnik, ez meg úgy olvasható, mint egy emlék. Valóban mélyen rögzült.

Nell a homlokát ráncolta.

– De hát hogy lehetséges ez? Amelia egyedül volt az óceán közepén.

Néhány hónap Fisher's Cove-ban, ahol egy rég halott ötéves kisfiú emléke még mindig sötét árnyékot vetett, megmutatta Sophie-nak a választ.

– A lány talán asztrális utazást tett.

Devin elsápadt, de a fejét rázta.

– Hat éve maradt magára, Sophie. Egy asztrális utazó megfelelő horgonyok nélkül semmiképpen sem élhet ilyen sokáig. Egyszerűen elsodródott volna.

– Egyesek csak rendkívüli feszültség vagy félelem hatására végeznek asztrális mozgást.

Márpedig ha az ember végignézi az édesanyja halálát, az minden félelmet felülmúl.

– Ez olykor örökletes tulajdonság. Megkérdezhetnénk Moirát, hogy Amelia tett-e valaha asztrális utazást. – Nell egy kötött párnát ölelt a melléhez. – De lehetett puszta álom is. Az elméje talán többek között ezzel az eszközzel próbált segíteni neki, hogy megbirkózzon a fájdalmával.

– Kizárt dolog. – Devin hangja majdnem olyan fátyolosan szólt, mint Laurené. – Az széttépné őt. Ez semmi szín alatt nem gyógyító álom.

Pedig lehetett az. Sophie tudta, hogy a gyógyítás néha fáj.

– A tudattalanja talán jobb szeretné nem ismerni az igazságot.

Egy gyilkos hullám áldozatául esett édesanya talán jobb, mintha a gyermeke azt hiszi, hogy faképnél hagyta őt.

Lauren úgy rázta a fejét, mintha pókhálókat próbálna eltüntetni.

– Várjunk! Ez a két választásunk? Vagy egy álom, ami igen valószerűnek érződik, noha nem az, vagy pedig egy tizenkét éves kislány, aki elhagyta a testét, mert az édesanyja veszélybe került?

Sophie bólintott. Más körülmények között derült volna ezen – az asztrális utazás mindig alkalmas az újonc boszorkányok kiborítására.

– Nagyjából. Valamilyen szinten talán mindegy. így is borzasztó Sierrának, hogy megragadt az elméjében.

– Az álom rossz dolog. – Devin sötét szemével merőn nézett. – De valami igazán fontosat árult el nekünk.

A helyiségben tartózkodó összes boszorkány figyelmét magára

vonta – Lauren pedig néma helyesléssel bólogatott mellette.

Devin az öccsére nézett.

– Ide tudod hozni Moirát és Govint? Mondani szeretnék valamit. – Fél kézzel átfogta Lauren vállát. – Mondani szeretnénk valamit.

*

Lauren szótlanul ült, várta, hogy mindenki elhelyezkedjen. Govin már beült a sarokba, Jamie-vel csevegett. Nell egy csésze teát hozott Moirának, majd megfordult, és egy fotel karfájára telepedett.

– Rendben, most már mindannyian itt vagyunk, beszélhettek!

Te a rossz zsaru vagy a jó zsaru leszel?

Devin kérdése meghökkentette Laurent, aki csak ebből eszmélt rá, hogy gondolati összeköttetései nyitva vannak. Illetve mégsem – egyedül Devin számára nyitottak. Maradvány Sierra lidércnyomásának a kezeléséből. *Kezdd te! Nekem jobban megy az alkukötés.*

A férfi a térdére tenyereit, és fölmérte a helyiséget.

– Ezt alaposan elbaltáztuk, és Sierra issza meg a levét. Mivel Amelia lánya, abból indultunk ki, hogy olyan, mint

Amelia. Hát nem. Egy kicsit sem olyan. – Egy másodpercnyi hatásszünetet tartott. – Sierra Brighton nem nyughatatlan, és nem bánhatunk továbbra is úgy vele, mintha az lenne.

Lauren érezte a teljes értetlenséget, ami mindenkitől áradt felé. Csak Nattől nem. Jellemző.

– A lány veszélyes. Láthattuk, Dev – erősködött Govin, a legizgágább a jelenlévők körül. – Elegendő a varázserő az ujjaiban, hogy katasztrófát szabadítson ránk.

– Komolyan azt hiszed, hogy valaha is újra ilyet fog tenni? – Devin halk kérdése visszhangot vert minden elmében.

– Láss tovább a félelmednél, Gov! A fenébe, hát a félelmünk az egész probléma. – A nővéréhez fordult. – Megijedtél, hogy Sierra ismét veszélybe fogja sodorni Aervynt. Vagy hogy azt jeleníti

meg, amivé a kisfiad válhat, ha nem kötjük eléggé a közösséghez.

Telitalálat! Lauren érezte a Nell agyában lezajló födcsuszamlást.

Ezután Devin öccse következett.

– Te Aervyn miatt rettegsz, és még inkább attól, hogy a feleséged hasában fejlődő kislány lesz az új Amelia Brighton.

Háromból három. A félelem vibrálása még Natet is áthatotta.

Devin most Moirához fordult, de egy szót sem szólt.

Az asszony sokáig viszonozta a tekintetét, azután lenézett a teájára.

– Engem az rémít meg, hogy az anyja vére csörgedezik Sierra ereiben. Hogy az anya vétkei a gyermekben élnek tovább. Ez nem helyénvaló, és szégyellem.

– A félelemmel nincs semmi baj. – Devin megfogta Moira kezét, és halkan beszélt hozzá. – Az viszont baj, hogy a saját félelmeink miatt támadjuk le Sierrát. A legutóbbi értekezletünkön haditervet dolgoztunk ki. Ideje beszüntetni a hadakozást.

– A lány akkor is veszélyes, Dev – jelentette ki holtsápadtan Nell.

Lauren előrehajolt. Rajta volt a sor.

– Nem, nem az.

Mindenki odakapta a fejét, a legtöbben még mindig kétkedőén figyelték.

Govin szólalt meg elsőnek, minden szavában tehetetlen bosszúság rezgett.

– Mekkora hullámot kell gerjesztenie, hogy téged is meggyőzzön?

Lauren kereste a szavakat – majd úgy döntött, hogy ebben az esetben egyetlen kép több ezer szóval fölér. Emlékraktárába nyúlt, megtalálta Sierra képét, amint az Aervyn tenyerén fekvő madártetemre mered – és kivetítette a helyiségben mindenkinek, hozzá a mérhetetlen, elszörnyedt bűntudatot is, ami akkor a lány elméjét uralta. Ezután szembesítette őket

Sierra álombéli szenvedésével, ahogy a varázslattal előidézett szörnyeteghullám lecsap az édesanyjára.

Öregem. Nem válogatsz az eszközökben. Devin arca megrándult – és helyeslően bólintott. Most már ők is látják.

Te vagy az egyetlen, aki soha egy kicsit sem félt tőle – üzente finoman Lauren. Te mindig is tudtad.

Ja. Tehát én baltáztam el leginkább. A férfi gondolathangja elkeseredetten szólt. Nem küzdöttem érte eléggé.

Ne fárassz már, haver! Sierra nem egészen egy hete érkezett. És most éppen őérte küzd esz. Végezzük el a feladatunkat!

Együtt néztek szembe a helyiséggel. És vártak.

Moira szuszogott, és kortyintott a teájából, remegett a kezében a csésze.

– Tehát tényleg nem Amelia?

– Nem ismertem az édesanyját. – Lauren mosolyogva figyelte, hogy Sophie gyöngéd szeretettel megfogja Moira kezét. – De mindannyian attól tartottatok, hogy akárcsak Amelia, Sierra is nehezen tanítható, nehezen meggyőzhető.

– Szerinted egy kimúlt madár olyan sokat változtat ezen? – Jamie szórakozottan dörzsölgette a felesége vállát.

– Néhány napja próbáltuk megmutatni neki a földelést, és egyáltalán nem látszott rajta, hogy magáévá tenné. Még szemléltetni is próbálta nekünk, mire képes, mielőtt Aervyn körbezárta.

Lauren pislogott. Erről eddig nem is hallott.

– Gondolkozz, tesó! – Devin előrehajolt. – Csakis szavakra támaszkodtunk. Olyasformán, ahogy régen anyu magyarázta nekünk: le fogunk potyogni a ház előtti tölgyfáról, ha folyton fölmászunk a tetejére.

Jamie vigyorgott.

– Egészen addig hiába beszélt, amíg Matt le nem esett.

– Pontosan – bólogatott Devin. – És nem is Matt a nyughatatlan Sullivan.

Nell fölhorkant.

– *Téged* egyetlen leesés meggyőzött, Jamie. Dev nehezebben fogadta el a dolgot.

– Éppen ez itt a probléma – mondta Lauren. Megint őrá került a sor, és Nell tökéletes végszót adott. – Mindannyian feltételeztétek, hogy Sierra ugyanolyan önfejű, mint Amelia.

– Oldalba bökte a mellette ülő fickót. – Vagy Devin.

A helyiségben számottevően enyhült a feszültség, ahogy mindenki jót nevetett a férfi sértődött arckifejezésén. Helyes.

A humor olykor sokkal jobban célba juttat egy érvet, mint a félelem. Lauren egy pillanatra elhallgatott, várta, hogy a többiek elcsöndesedjenek – azután még egyszer megütötte őket Sierra érzelmeinek visszhangjával.

– Nekem úgy tűnik, hogy aki ennyire elkeseredik egy madárfióka pusztulásán, azt nem lesz nehéz tanítani.

*

Moira nagyon büszke volt rájuk. Két kezét a még mindig meleg teáscsészére tapasztotta, és figyelte, amint Devin meg Lauren kiállnak a porondra, kihívják az egész társaságot.

Micsoda elszánt páros. *Igen,* páros – Moira elég gondolatkapcsolt akciócsoportot látott már életében, hogy fölismerje az ilyeneket.

Igyekezett visszafojtani a mosolyt. Nem segítette volna, hogy a többiek megértsék Laurenék fontos és komoly érveit. Jaj, micsoda remek csapat lesz ez a közelgő szülésnél. És talán a továbbiakban is. Moira ujjai viszkettek a jóstála után.

– Viselkedj! – érintette meg finoman a kezét Sophie.

Aha, szóval nem csak ő vett észre itt lehetőségeket.

– Viselkedem. Még nem választottam nekik nászajándékot.

Lauren fölvont szemöldökkel nézett rájuk, mivel kis híján Sophie orrán fröccsent ki a tea.

– Több komolyságot, ha kérhetem! Mi olyan mulatságos?

– Semmi – öltött bíborvörös színt Sophie arca. – Bocs! A baba rugdossa a bordáimat.

Tulajdonképpen nem is hazudott. A baba Sophie vidámságának hatására valóban rugdalózni kezdett.

Moira a megmentésére sietett, mielőtt bárki mélyebben beleásott volna Sophie gondolataiba.

– Adva van tehát egy lány, akit talán mégsem olyan nehéz kiképezni. Akkor most mi a következő teendő?

Jamie vállat vont.

– Így is dolgoznunk kell vele, méghozzá hamar.

Govin bólintott.

– Még ha fogékonynak mutatkozik is, az időjárás-mágia biztonsági rétegei komplikáltak. – Karba tette a kezét. – És továbbra is úgy gondolom, hogy tudatosítanunk kell a lányban a két napja történtek kockázatait. Kíméletesen, de értésére kell adni.

– Próbáljuk meg közvetett módon. – Devin mostanára lehiggadt, nem is emlékeztetett a harcosra, aki öt perce beviharzott az ajtón. – Tanítsuk meg neki, hogyan kell a fölös energiákkal és csapatban dolgozni. Sierra eszes boszorkány. Hadd okoskodja ki *magától,* miért volt kockázatos az, amit a helikopterben műveltünk!

– Igaz – kacsintott rá Moira. – Még a legcsökönyösebb boszorkányok is jobban járnak, ha ezt-azt maguktól okoskodnak ki.

Devin válaszul csak a szemét forgatta.

Nell nevetett.

– Biztosra veszem, hogy ez anyu kedvenc mondásai közül való.

– Ő rengeteg tapasztalatot szerezhetett, drágám. – Ha Devin iskolapéldául kínálta föl magát, Moira készségesen segített. Egy kis adalékkal szolgálhatott ahhoz az érvhez, amit a férfi és Lauren már kifejtett. – Sok szülő önnön képére formálja a gyermekeit. Anyukátoknak elég esze és elég ereje volt hozzá, hogy mindegyikőtöket a saját szükségletei szerint nevelje.

Elhallgatott, várta, hogy kiderüljön, a jelenlévő okos boszorkányok közül melyik érti meg őt elsőnek.

Nem lepődött meg, hogy Devin az.

– Sierra nem meggondolatlannak született, csak azzá nevelték. Mi meg összetévesztettük a kettőt.

Moira ügyelt rá, hogy megdicsérje azt, aki megérdemli.

– Hát nem ezt próbáltátok egész idő alatt elmagyarázni nekünk?

– De – bólintott elgondolkozva a férfi. – De, azt hiszem, igen.

13. FEJEZET

Lauren az ingatlaniroda ajtajának csilingelősére fölnézett az íróasztalától, és egyáltalán nem lepődött meg, hogy a legjobb barátnőjét látja.

– Szia! Nem vagy éhes? – kérdezte, mert épp egy pár fánkon gondolkozott.

– Egy lépéssel előtted! – emelt föl vigyorogva egy doboz sütit Nat. – Sophie azt mondta, Sierra rémálma igencsak megviselt, és jól jönne némi cukorpótlás.

A boszorkányközösségre háruló kötelezettségek az utóbbi időben sokakat keményen érintettek.

– Rendben vagyok. Sierra azonban nagyot nőtt a szememben. Aranyos gyerek, és szerintem eddig nem részesült kellő megbecsülésben azért, ahogy különösebb segítség nélkül megszervezte az életét. – Lauren a barátnője szemébe nézett. – Egy ismerősömet juttatja eszembe.

– Most viszont jó emberek szeretete veszi körül.

Valóban. Ám mindez egyáltalán nem adott magyarázatot Nat elszánt tekintetére. Lauren elméjében azonnal fölberregett a riasztócsengő, amint látogatója helyet foglalt az íróasztallal szembeni kényelmes fotelban.

– Mi a helyzet?

– Te meg egy bizonyos Sullivan fivér. – Nat megpaskolta a sütis dobozt. – Ha megered a nyelved, kaphatsz két almását.

Pompás megvesztegetés. Fölösleges ugyan, de akkor is elismerésre méltó. Lauren sóhajtott.

– Mit akarsz tudni?

– Ez egy jó srác. Mitől félsz?

Lauren nevetett.

– Nincs valami könnyebb kérdésed bemelegítésnek?

– Nuku – paskolta meg a pocakját Nat. – Bármelyik pillanatban lebabázhatok. Vagy pedig pisilnem kell. Megtanultam rögtön a tárgyra térni.

Lauren a szemét forgatta.

– Az aligha újdonság nálad. – Nat a legfontosabb ügyekben mindig is lényegre törően járt el. – Tulajdonképpen nem félek. Csak elővigyázatos vagyok.

– Az elővigyázatosság sosem árt – vigyorgott Nat. – De olykor a felszabadult gyorsaság is jó muri.

Ettől a gondolattól nem kellett volna szikráknak pattognia Lauren hasában.

– Csak azért, mert te szélsebesen alakítottál ki kapcsolatot egy boszorkánnyal, ez még nem mindenkire nézve kötelező. – Lauren lenyalogatta az almás ropogós kéjmámort az ujjairól. – Nekem teljesen megfelel az életem olyannak, amilyen most. Nem érzem úgy, hogy szükségem lenne egy pasira.

– Szükséged nincs rá, soha nem is volt. De nem gond, ha megkívánsz egyet.

Lauren feszengett. Akik úgy képzelték, hogy Nat végtelenül gyöngéd és kedves, még nem tapasztalták meg, milyen, amikor faggatózik.

– Kívánni kívánom, oké? De ez a pasi kész tornádó. Ha belép az életedbe, fenekestül fölforgatja. Egy másik életben vadnyugati revolverhős lehetett volna.

– Nem is hinnéd, milyen jól tudsz tornádóban táncolni – felelte

szelíden Nat. – És nem Devin az a Sullivan fiú, aki a legnagyobb tornádót támasztotta az életedben.

Csakugyan. Jamie bejelentése, miszerint Lauren boszorkány, meglehetősen felforgatóan hatott.

– Nem érdemiek meg egy unalmasan nyugis életet?

– Ezt a kérdést mostanában én is gyakran fölteszem magamnak. – Nat a pocakján pihentette a kezét. – Azután eszembe jut, mi mindenből maradnék ki, ha az egyszerű és veszélytelen megoldást választottam volna.

Nat nem ment a szomszédba a kegyetlen őszinteségért.

– Rengeteg forog kockán, többek között olyanok, akiket mindketten szeretünk. Szeretném tisztázni magammal, mit is akarok.

– A szeretteidet nem fenyegeti veszély – mosolygott csillogó szemmel Nat. – Ez nem ingatlanértékesítési tárgyalás. Nem kell mindent kispekulálnod, mielőtt föltérképezed a helyzetet.

Ez nyugtalanítóan hasonlított arra, amit Lauren ösztönei súgtak. A második almás ropogósért nyúlt.

– Nem hiszem, hogy Dev az a fajta pasi, aki föltérképez. Egyből fejest ugrik, és bízik magában, hogy majd később összerakja a képet.

– Igen – vigyorgott Nat. – Pontosan!

*

Moira sóhajtva ereszkedett a hévizes medencéjébe. A meleg víz elzsongította agg ízületeit, s ez a gyönyörűség mit sem csökkent azóta, hogy a körök hat hónapja létrehozták ezt a csodás kerti termálfürdőt.

Ugyanolyan sóhajt hallott, ahogy Sophie betelepedett mellé. A várandós anyukáknak is hol itt fáj, hol ott sajog valami – és Sophie sűrű napot hagyott maga mögött.

Az idős asszony kinyitotta a szemét, a közelben gőzölgő csésze teájáért nyúlt.

– Valami nyomja a szívedet, drágám.

– Ühüm. – Sophie elvette a saját csészéjét. – Sierrán gondolkoztam.

Moira várt. A kíváncsi öreg boszorkány tudta, mikor kell csöndben maradni.

– Meggyőző színjátékos. – Sophie széttárta a kezét. – Nem, ez így nem egészen igaz. Nem tetteti magát, de nehéz teljesen érzékelni a mélységeit. Nekem ma reggel egy órámba telt, hogy ne csak a vihorászó bakfist lássam.

– Nahát, és a második órában mit láttál?

– Nem is tudom. Elragadó, hogy közvetlenül a medence szélén egész évben virágok nyílnak – húzott le Sophie egy illatozó kelyhet, beleszimatolt, és elmosolyodott.

Ezt Moira is elragadónak találta – és messziről fölismerte a figyelemelterelő manővereket.

– Min töröd a fejedet, drága kislány?

Sophie sóhajtott.

– Mesélj Ameliáról!

Ez szerteágazó és fájdalmas témát jelentett.

– Konkrétan szeretnél tudni valamit?

Sophie lassan bólintott.

– Szerinted miért mászkált annyit, miért járta a világot?

Ajjaj. Veszélyes vizek olyan boszorkány számára, aki maga is csak nemrég ért révbe.

– Az emberek mindenféle okból elkülönülhetnek a közösségüktől. Te például merő szeretetből tetted, hogy megkíméld Elorie-t a jelenléted okozta fájdalomtól. Marcus is megtette... bonyolultabb okokból.

– Hogy ne kelljen szembenéznie a valósággal.

– Ugye, így tűnik? – mosolygott szelíden Moira. – Én azonban sokszor elgondolkodom, vajon nem azért maradt-e oly sokáig távol, hogy ne segíthessünk a gyógyulásában.

Sophie tekintete elszomorodott.

– Mert önmagát hibáztatja Evan haláláért.

– Úgy van. – És ezen a téren akadt még tennivaló, de

pillanatnyilag nem Marcusról tárgyaltak. – Amelia pedig szerintem azért ment el, hogy ne kelljen felnőnie, se nőként, se boszorkányként.

– Valamelyest bizonyára felnőtt, hiszen gyermeket szült.

Moira nagyon is reménykedett ebben. Az anyaság egyeseknek érettséget és bölcsességet hoz, Amelia azonban mindkettőtől szinte egész életében irtózott.

– Bár tudnám! Egyrészt Sierra szeretetre méltó kislány. Másrészt...

– Amelia egy New Orleans-i hotelszobában hagyta a gyerekét, lelépett, és valami meggondolatlanságot művelt

– jelentette ki Sophie tőle szokatlan, élesen bíráló hangon.

– Könnyű ezt hinni. – Hetvenévesen az embernek már nem kéne feszengenie az őszinteségtől. – Tudni azonban *nem tudjuk*. A varázslat olykor rettentő balul üt ki, holott senki sem tehet róla. És olykor előfordul, hogy szülők elfutnak a kötelességeik elől. – Moira felsóhajtott. – De nem találok olyan magyarázatot, ami ne fájdítaná a szívemet, és ne késztetne újra gondolkodásra, hogy talán dolgozhattam volna eredményesebben is Ameliával.

– Csodálatos kiképző vagy. El sem tudom képzelni, hogy valamit elhanyagoltál.

– A kiképzésben nem is. – Pontosan ezen töprengett attól fogva, hogy Devin és Lauren a boszorkánytársalgóban mindannyiukkal szembehelyezkedett. – De talán túlságosan a boszorkányra koncentráltam, és nem eléggé a kislányra. Nem biztos, hogy valóban elfogadásra lelt nálunk a lényével, a mellkasában dobogó kalandvágyó szívével.

– Ha ez igaz, az valamennyiünk hibája. – Sophie hátrahajtotta a fejét egy ügyesen elhelyezett kőre. – De én kétlem. Az évek során rengeteg boszorkánypalántában ütköztek ki nyughatatlan vonások, és mindig az a gyanús érzés motoszkált bennem, hogy te őket szereted a leginkább.

Moira fölkacagott. A szeretet sohasem olyan egyszerű, de igaz, hogy a csintalankodók, a rakoncátlanok közel álltak hozzá.

– Hogy ne imádna az ember egy kismamapocakot, amelyik cérnahangon kalóznótát énekel?

Sean legújabb kópésága kis híján szívbajt hozott Elorie-ra.

– Erről beszélek – mondta szelíden Sophie, és megfogta Moira kezét. – Szereted a boszipalántákat, és amelyik nyughatatlan szívű, azt talán még egy kicsivel jobban is.

– A mi Ameliánknak ennyi nem volt elég.

Ezt pedig Moira még mindig a saját kudarcának vélte.

Sophie egy közeli tőről lecsípett egy hervadt virágot, és varázst csorgatott elszáradt szirmaiba.

– Vagy talán Marcus bácsihoz hasonlóan csak lassan tanult, és az élet nem adott neki elegendő időt, hogy visszataláljon hozzánk.

Moira érezte, hogy ez a gondolat gyökeret ver a lelkében. A megfelelő szavak néha valóban gyógyhatásúak.

Amelia talán visszatért volna.

És a lánya jöttével egészen kézzelfogható módon vissza is tért.

*

Sierra megtorpant Nell előszobájában, a konyhaajtónál. A lakása kifestése majdnem az egész napot igénybe vette. És a lány egész idő alatt a hármas ikreket figyelte.

Ginia rendelkezett varázserővel. Shay és Mia nem. Sokszor mégis ugyanolyan dolgokat műveltek, mint boszorkány testvérük, és a Varázsvilágban is igazán remek munkát végeztek.

És senkit sem veszélyeztettek.

Mindig is a varázslás volt a legkedvesebb játéka – és az elmúlt hat évben, az állami gondozás alatt ez óvta meg attól, hogy becsavarodjon. Anyu azzal hitegette, hogy ez a képessége mindig megmarad, különlegesnek érezheti magát tőle.

Csakhogy anyu hazudott. A varázslás nem játékszer, nem egyszerű, és nem is lenne szabad kislányoknak szórakozásból foglalkozniuk vele. Bonyolult, veszedelmes, és ha elszúrják, emberek életét oltja ki. Vagy madárfiókákét.

így hát Sierra elhatározásra jutott, és most munkát kellett kérnie. Mert ha egy kislány felnő, többé nem lehet ingyenélő.

Belépett a konyhába, és megmarkolta a hátizsákja szíját.

– Ráérsz egy percre? Beszélni szeretnék veled.

Nell elfordult a számítógép-alkatrészektől.

– Persze. Nincs kedved segíteni, amíg beszélgetünk?

Az alkatrészek úgy beterítették a konyhapultot, mintha a számítógép kihányta volna a belét.

– Mit csinálsz?

Nell nevetve mutatott föl egy ezüstszínű alkatrészt.

– Próbálom kiokoskodni, hová való ez. Aervyn szétszedte a komputert, és megpróbálta újra összerakni, de pár alkatrészt kihagyott belőle.

Hűha!

– És működik?

– Nem. – Nell rettentő jókedvűnek tűnt. – De azelőtt sem működött, hogy Aervyn hozzányúlt, szóval semmi tragikus veszteség.

– Nem kicsi ahhoz, hogy ezzel foglalkozzon? – Sierra észbe kapott, hogy ez valószínűleg kritizálásnak hangzik, és sietve magyarázkodni kezdett. – Nem úgy értem, hogy ez baj, vagy ilyesmi, de a legtöbb négyéves mintha nem csinálna efféléket.

Nem mintha sokat tudott volna a négyévesekről.

– Az öcséim folyton szétszedtek valamit. Jamie esküdözik, hogy ez fiús dolog. – Nell vállat vont, és újra föltartotta az alkatrészt. – Ő talán rájön, hová illik ez.

– Bocs, azt hiszem, nem nagyon tudok segíteni.

Ez nem hangzott jól ahhoz képest, hogy épp munkát akart kérni.

Nell hirtelen megélénkülve nézett föl – majd a hűtőszekrényhez fordult.

– Kérsz fagylaltot? – érdeklődött mintegy mellékesen.

Naná!

– Persze. – Sierra mély lélegzetet vett. – Kérni szeretnék

tőled valamit.

Nell két félliteres dobozt tett le az asztalra.

– Rajta, ki vele!

– Munka kéne.

Nell pislogott.

– Már van munkád.

Jesszus, ez nem nagyon jól alakult.

– Másfajta munka kellene nekem. Nagyon szívesen dolgozom a Varázsvilágnak, és egész jól programozok, meg minden, de a Boszíháló könyvtárában már nem segíthetek.

Nell bólogatott, mint aki naponta hall ilyen zavaros szöveget.

– Rendben. Miért nem?

Mintha hirtelen félig kiszivattyúzták volna a helyiségből a levegőt.

– Mert ahhoz varázsolnom kell. Nem használok többé varázserőt.

Nell bekapott még egy kanál fagylaltot.

– Ez nagyon komolyan hangzik.

– Mind azt mondjátok, hogy veszélyes vagyok, és nyilván igazatok is van. – Sierra lesütötte a szemét. – Szóval, ha nem vagyok boszorkány, akkor nem jelentek többé veszélyt.

– Ez nem ilyen egyszerű, édesem. A varázserőt nem tudod csak úgy kikapcsolni.

Dehogynem.

– Korábban is megtettem. Miután anyu meghalt, majdnem egy évig nem varázsoltam, mert borzasztóan elszomorított.

Nell a homlokát ráncolta, a tekintete csupa bánat.

– Te erős boszorkány vagy. Az hihetetlenül nehéz lehetett.

Sierrának az az egész év elképesztően nehéz volt. De ha azt túlélte, ezt is túlélheti. Tulajdonképpen már nem akart beszélni róla. Csak meg akarta csinálni.

– Szóval kaphatok munkát? Boszorkányság nélkülit.

– Rendben – bólintott lassan Nell, és kezet szorított Sierrával. – Megegyeztünk.

Sierra kifújta magát. Ez sokkal könnyebben ment, mint várta.

– Köszönöm.

Nell lenyalogatta a kanalát.

– Értekezletet hívok össze.

Micsoda?

– Minek?

– Hogy elmondhasd a többieknek. – Nell vállat vont. – Nem gondolod, hogy gyorsabb, mint egyenként elmesélni?

Sierra nagy szemeket meresztett, és próbált rájönni, miért rándult hirtelen görcsbe a gyomra.

*

Nell leült a boszorkány társalgó egyik kanapéjának végére, várta az aznapi második rögtönzött értekezletet. A csemetéit rövid vita után otthon hagyta. Úgy gondolta, hiába boszorkányok, egyikük sem értené, hogy valaki sutba dobja a varázsképességeit. Sierrának pedig nem hiányzik, hogy kis Walkerek véletlenül még inkább szíven üssék.

A felnőttek valószínűleg tökéletesen kezelik majd az ügyet.

A boszorkányvilágban létezik egy elnyomhatatlan törvény. A nagy varázserő nagy felelősséggel jár. Márpedig Sierra nagy varázserővel rendelkezett. Sokféle támogatást kaphatott, hogy megtanulja használni ezt az erőt, és a közösség mindent megpróbált, hogy lehetővé tegye a boszorkányok tehetségének lassú kibontakoztatását – de végeredményben a kegyetlen igazság úgy szólt, hogy Sierra pályafutásának jókora darabja már abban a pillanatban kirajzolódott, amikor először nyúlt varázserőhöz.

Kényszeríteni nem akarták. Az idegen a boszorkányoktól.

De határozottan kifejezhették a véleményüket. Nell bízott benne, hogy a jelenlévők megértik majd, mi a dolguk, és a helyzet magaslatára emelkednek, mivel arra nem jutott ideje, hogy bármelyiküknek is előre elmondja, miért csipogtatta meg az egész társaságot.

Sierrára nézett, aki ölbe tett kézzel ült a kanapé másik végén. Rokonszenvvel érzékelte a lány szívdobogását, de ezt most nem hagyhatta félresiklani. Sierra döntése kamaszos nyavalygásnak tűnhetett – amíg az ember nem érezte a lány higgadt álláspontjának végérvényességét.

Devin és Jamie toppantak be a helyiségbe.

– Szia, nővérkénk!

Mizújs? Jamie lazán ledobta magát egy fotelba, de az elméje minden volt, csak laza nem.

Hagyjunk a többieknek pár percet. Csak annyit mondjunk, hogy Devin meg Lauren rátapintott a lényegre.

A férfi fölvonta a fél szemöldökét, de nem szólt semmit.

Sophie, Moira, Lauren és Govin pillanatokon belül mind megérkeztek, és letelepedtek. Nell hallgatta fesztelen társalgásuk zsongását, és hirtelen jobb kedvre derítette az a megfigyelése, hogy Devin nem bírja levenni a szemét Laurenről. Itt valami készül, és elhatározta, hogy amint tud szakítani egy percet, utánajár, pontosan mi az.

Egyelőre azonban valami másért volt szüksége Laurenre. Figyelj, rá tudnál csatlakoztatni mindannyiunkat Sierra elméjének külső régiójára? Persze csak finoman. Nem szeretnék tolakodni, nehogy fölöslegesen megbántsam. Devin korábbi szavai még erőteljesen a fülébe csengtek.

Úgy tudtam, egy ideig kicsit visszaveszünk a tempóból.

Nell a szemét forgatta. Erről Sierrának senki sem szólt.

Lauren derűsen csóválta a fejét, és néhány másodperc múlva Nell a bejövő gondolatkapcsolat könnyed lökését érezte. Egy tányér aprósüteményért nyúlt, és megnyitotta az értekezletet.

– Sziasztok! Sierra szeretne valamit a tudomásunkra hozni, és úgy gondoltam, gyorsabb, ha mindannyiunkat egybegyűjtöm.

Sierra térfelén volt a labda. Nell hátradőlt ültében, és figyelte a lány fészkelődését. Minden anyai ösztönét össze kellett szednie, hogy ne próbálja megvigasztalni.

A gondolatkapcsolat két röpke másodperc alatt figyelmeztette

őket, hogy Sierra dacosan föl fog fortyanni.

– Nem leszek többé boszorkány. Nem varázsolok. Másik munkát kértem Nelltől a Varázsvilágban.

Nell komoly elismeréssel állapította meg, hogy a lány ránézésre sokkal higgadtabb, mint amilyennek érződik. És egyvalamit azonnal tisztázni kellett.

– Az állás mindentől függetlenül a tiéd.

Jamie a nővérére sandított.

– Jól bűbájkódolsz – sietett vigyorogva hozzátenni. – Minél több hozzád hasonlóval veszem körül magam, annál kevesebb munka marad nekem.

Sierra elmosolyodott, és mindannyian érezték, hogy egy kicsit enyhül benne a feszültség. Nell gyanította, hogy ez a megkönnyebbülés kérészéletű lesz, de a lány most legalább jó okokból ideges. Nem amiatt szorong, hogy miből fogja kifizetni a lakbért.

Moira előrehajolt.

– Hogy varázsolsz-e, azt te döntőd el, édesem, de mindig boszorkány maradsz. Örökre a véredben lesz a képesség, hogy varázserőért nyúlj, és talán a gyermekeidnek is.

Nell eltakarta a mosolyát, ahogy Sierra elméje a gyermekek említésére zavart sugárzott. Ez még nyilvánvalóan nem szerepelt a terveiben.

– Talán ott lesz, de nem kell használnom.

Tényleg komolyan gondolja. Jamie belső hangja sokkal éberebben szólt, mint amilyennek a sütirágcsáló, lustán heverésző magatartása mutatta.

Ühüm.

Lauren továbbadta a süteményt.

– Miért?

Sierra elméje erre dühösen fölszikrázott: úgy érezte, sarokba szorítják.

– Mert veszélyes vagyok. – Körülnézett a helyiségben. – Mindannyian ezt próbáltátok megmutatni nekem, de nem

hallgattam rátok. Ezúttal egy madár életébe került. Legközelebb egy ember halhat meg.

Elkeseredett tekintetétől mindenkinek sajgott a szíve.

Nell nyugodtan várt. Tudta, hogy Moira meg Lauren csak előcsatározást jelentett. Szemmel tartotta Devet és Govint, fogadni mert volna, hogy ezek ketten összefogva vállalják a továbbiakat – Govin a varázserővel járó felelősségre, Devin pedig az öröm lehetőségeire emlékezteti majd Sierrát.

Nem lepődött meg, hogy Devin lépett előbb. A férfi fölállt, és Sierra elé, a dohányzóasztalra ült.

– Igazad van. Veszélyes vagy.

A lány szívébe fájdalom hasított. Mi a fenére készült Dev? Neki a varázslás örömére kellett volna emlékeztetnie Sierrát.

Neki sem adtak szövegkönyvet – jegyezte meg fanyarul Jamie.

Devin előrehajolt, és megfogta Sierra kezét.

– Ugyanakkor hihetetlenül tehetséges, erős boszorkány is vagy. Olyan, aki képes megváltoztatni a világot. Látom,

ahogy a testvérem a gyógyító mágiájával nap nap után életet ment. Benned ugyanez a fajta varázserő honol. Ha a következő nagy hullámot nem te támasztod, és nem csak egy madárfióka kerül a vihar útjába, akkor talán majd ölbe tett kézzel üldögélsz?

Atyaég. Nell nem győzött pislogni. Devint vajmi ritkán ragadta el ennyire a hév. Talán nem ő magyarázta mindannyiuknak, hogy gyöngédebben kellene bánniuk szegény kislánnyal?

Sierra nagy szemeket meresztett, iménti higgadt határozottsága egy pillanat alatt szilánkokra tört.

– Muszáj. Nem vagyok ártalmatlan. – Behunyta a szemét, kibuggyantak a könnyei. – Talán anyunak nem jutott elég ideje, hogy mindenre megtanítson.

Devin a hüvelykujjával letörölgette a lány arcát, és megvárta, hogy kinyissa a szemét. Szinte suttogott, a hangja mégis minden jelenlévőt áthatott.

– Majd mi megtanítunk. Nem kell veszélyesnek maradnod,

kicsim. És a varázslásról sem kell lemondanod.

Mindenki visszafojtotta a lélegzetét. Devin ajánlatot tett

– méghozzá olyan lelkesen, ahogy senki más nem bátorkodott volna. Az egész helyiség azért fohászkodott, hogy a lány elfogadja.

Sierra elgyötört bizonytalansága szívszaggató volt.

Ekkor Govin lépett közbe, és újabb komoly megdöbbenést okozott Nellnek. Sierra mellé ült a kanapéra.

– Te pedig bennünket taníthatsz. – A férfi elvigyorodott.

– Száz boszorkányról is tudok, aki szívesen táncolna vihartölcsérben.

Sierrának tátva maradt a szája.

– Vihartölcsérben?

– Persze. – Govin laza mozdulattal elvett egy szem teasüteményt, és a felét a lánynak adta. – A varázslás nem mindig komoly dolog. Néha mókásnak is kell lennie.

– Mókásnak?

Nell éppúgy pislogott, mint Sierra. Govinnál derekabb embert nemigen ismert – de a mókázás nem sűrűn szerepelt a szótárában.

A férfi csillogó szemmel fordult Sierra felé.

– Mi vetekedhet azzal az érzéssel, amikor az ember egy tölcsérben pörög, és a szívét átjárja az öröm? Ma egy csomót gondolkoztam ezen.

A lány elámulva bólintott.

– Minden boszorkány igényli ezt az érzést. – Govin vigyora a fél Varázsvilágot fénybe borította. – Némelyikünk még inkább, mint a többiek.

A lélegzetelállító ajánlat szíven ütötte Nellt. Devin reményt kínált. Govin egy darabot a lelkéből.

Sierra mozdulatlanul ült, a férfi kinyújtott kezére meredt. Azután valahol a szíve mélyén újra föllobbant a tűz. A szemében olyan fény gyúlt, hogy ahhoz képest Goviné gyöngén pislákoló gyertyalánggá halványult.

– Az jó lenne.

Nell föllélegzett. Most *tényleg* elmúlt a válság. Legalábbis egyelőre.

És az asszony csudára büszke volt az öccsére meg a diákköri lakótársára. Nem rossz munka egy bajkeverőtől és egy matematikustól. A boszorkánygócnak talán egy jókora rúgás kellett, hogy a helyes irányba mozduljon, de Sierra immár jó kezekbe került.

*

Jamie befordult a sarki italmérésbe, és fülig szaladt a szája. Vérbeli pasitanya. Pontosan ez kellett az egész napi tinidráma meg a bútorszövet-vásárlás után. Tisztára csajos huzattal fogják elcsúfítani az ősszörnyet. Szegény kanapéja talán soha nem bocsátja meg neki azt az új, kifejezetten türkizkék kárpitot.

Mindazonáltal bízott benne, hogy az ősszörny betölti rendeltetését, és emlékeztet egy eltévedt boszorkányt, hogy most otthonra lelt – olyan helyre, amely vigaszt, szeretetet, jó kosztot, lustálkodást nyújt neki, meg rengeteg társaságot, amikor csak kívánja.

E pillanatban Jamie is társaságot keresett. Intett a csaposnak, és hátraballagott a biliárdasztalokhoz, remélte, hogy valaki más már gondoskodott az esti étel- és italellátásról. Amint meglátta T. J. busa fejét, már biztos is volt benne. A fickónak soha nem telt öt percnél több idejébe, hogy körülvegye magát ennivalóval – vagy helyes lányokkal, akik meg vannak győződve róla, hogy ki tudják gyógyítani marcona motoros modorából.

A lányok azonban mindig eltűntek, mihelyt kiderült róla, hogy matematikus.

Dev a dákóval integetett, mire valamelyik félhomályos zugból Govin is előkerült. Kiváló! Mehet a játék. Jamie fölmarkolt egy csirkeszárnyat meg egy sört, és lehuppant egy ülőkére.

– Párosozunk, vagy kettesével fölváltva játszunk?

– Párosozunk – villantotta ki a fogsorát Devin. – Nem voltam

olyan hosszú ideig távol. Dákójával T. J. felé intett.

– Akit nem ejtettek a fejére, nem akar egyéniben kiállni ez ellen a muksó ellen.

T. J. egy nachót ropogtatott.

– Ti csaltok?

– Naná, majd nem – felelte Jamie. – Megvert már valaki varázserő alkalmazása nélkül?

– Nem annyira – állt föl T. J. – Én a világutazót választom, bár a poolban nagy túró a varázsereje. Ti ketten meg újra próbálkozhattok a túlhevített levegős balhéval – vigyorgott csak ezúttal sem fog bejönni.

Jamie a szemét forgatta Govinnak.

– Te matekzseni is vagy, hogyhogy mégis mindig veszítünk?

Govin kuncogva rendezte el a golyókat a kezdéshez.

– Ez évezredes kérdés, barátom.

Ami a matekzsenik nyelvén annyit tesz, hogy „a franc tudja".

Jamie nekigyürkőzött, hogy megbontsa a háromszöget. Amennyiben T. J. kap lehetőséget a kezdésre, teljesen lepucolja az asztalt, mire a többiek lökéshez juthatnának. Célzott a dákóval, a lila golyóra koncentrált, és gyors légáramlatkavaró bűbájt szőtt. A biliárdgolyók eltérítése hírhedten nehéz, de Jamie gyakorolt. Legalábbis *ő* gyakorlásnak nevezte

– Nell viszont egy négyéves megrontásának.

– Azután is jársz ide, hogy világra jön a kislányod? – kérdezte Devin, és ráérősen rágcsált egy fűszeres csirkeszárnyat.

Jamie fölmordult. Tudta, hogy Devin figyelemelterelő taktikája vérlázító. És hatásos. A francba! Elhátrált az asztaltól, és mérgesen nézett a bátyjára.

– Attól függ, hogy a pici az én Sullivan-génállományomat örökli, vagy a tiédet.

Dev vigyorgott.

– Előfordulhat, hogy Mattre üt.

Jamie fölhorkant. Nem létezik, hogy az ő pindurkája az óvatos, gondos Sullivan-verziót vigye tovább. Ennyit máris meg tudott

állapítani.

T. J. a homlokát ráncolta.

– Ti hárman nem egypetéjűek vagytok?

Jamie ismét a biliárdasztal fölé hajolt.

– De, azt mondják. Csak hát ismered Mattét. Szerinted lehetséges, hogy azonosak a génjeink?

T. J. figyelte, ahogy a lila golyó az oldalsó lyuk felé gurul – és balra éppen elvéti.

– Tutira nem. Matt geometriából kenterbe ver benneteket. – Vállat vont. – Talán marslakók rabolták el. Okos marslakók.

– Nyilván – vigyorgott Govin, aki rég hozzászokott T. J. hibbant ufóteóriáihoz. – Te jössz – nyomott dákót Dev kezébe.

Jamie várt. Tudta, hogy a testvére a gyönge láncszem T. J. biliárdgyőzelem felé való menetelésében. Letapogatta Dev elméjét, leste a pillanatot, mikor a bátyja agya lökési parancsot adott a kezének, és akkor lendült akcióban. *Szóval mi a nagy helyzet Laurennel?*

A golyó, amit Dev célba vett, kis híján T. J. nachói között landolt.

– Kifelé az agyamból, öcsi!

Mérges arckifejezése rendkívül kellemes emlékeket ébresztett.

Jamie vigyorgott.

– Helyes. Na és mi a nagy helyzet Laurennel?

Govin szemöldöke fölszaladt.

– Nat barátnőjével?

Nat országos haverjával, ami azt jelentette, hogy Jamie üzenetet közvetít. Devre nézett.

– Nehogy szórakozz a lánnyal, mert a feleségem megkeseríti az életedet.

Szabad fordításban tolmácsolta az asszony üzenetét, ami eredetiben sokkal több szóból állt.

– Nők... – T. J. már egy újabb nachót rágcsált. – Sokkal több velük a baj, mint amennyit érnek.

Jamie-nek volt annyi magához való esze, hogy ne vegye védelmébe a házasság intézményét három megrögzött agglegénnyel szemben. Vagy talán kettővel. Mert Devin agya váratlanul súlyosan összezavarodott. Na, tessék. Már megint Natnek volt igaza.

Govin töprengő képet vágott.

– Imádni való babákat fogtok gyártani.

Devin csípős-fűszeres csirkeszárnya majdnem az orrán ugrott ki.

T. J. hátba veregette, olyan vehemenciával, hogy a nachók leröppentek a tányérról.

– Ne hagyd, hogy ijesztgessenek, öreg! Csak el akarják vonni a figyelmedet a játéktól.

Jamie vigyorgott. Küldetés teljesítve. Na, akkor itt az ideje, hogy utánanézzen, a nagyfiút is képes-e kizökkenteni.

– Sierra holnap kezd nálatok. El tudnál lazítani vele úgy egy órácskát? Mi Govinnal visszük Aervynt meg az első adagot Nell sütéséből, úgyhogy valószínűleg nem érünk oda a lány fogadására.

T. J. egy árnyalatnyit elsápadt.

– Azt akarod, hogy egy kamasz lánnyal dumáljak? Egy órán át?

Devin hahotázása megremegtette az egész helyiséget.

– Koncentrálj, haver! Csak el akarják vonni a figyelmedet a játéktól.

T. J. gyászos tekintettel meredt az utolsó csirkeszárnyra.

– Összejöhetett volna.

14. FEJEZET

Sierra a Govin által megadott címnél lefordult az országúiról,

és örült, hogy Jamie újra kölcsönadta a mopedjét. A ház a világ végén épült, vagy legalábbis az összes autóbuszjárat útvonalától jó messzire. A várostól tízpercnyire kezdődő, két sziklás hegy között kacskaringózó kocsibehajtó vezetett hozzá. Mellette szólt, hogy az óceánhoz egészen közel állt, ez pedig igen kellemes munkahelyi előnynek számított.

Váratlanul kiszélesedett a panoráma; a lány azonnal befékezett, és lerántotta a bukósisakját. A sós levegő itt nem szelíden lengedezett – a sziklák mellett fölkavarodott, és az arcába csapott. Sierra a kezét előrenyújtva üdvözölte, varázserő-szálacskát eresztett el, hadd játsszon a téli széllel, örült, hogy még mindig van ereje hozzá.

Nem hasonlított a hawaii langymeleg évődéshez, se az oregoni párafüggönyös, orkán erejű szélhez, de ez az *8* szele volt, és végre kettesben lehetett vele. Egy kicsit ingerelte, próbálta kiismerni. A mágikus óceánpart égzengető förgetegével sem vehette föl a versenyt – csak egy lendületes lökés, itt-ott ravasz szélekkel. Sierra megragadott egy ilyen szelet, visszakanyarította, középen átfűzte – és nevetett, ahogy a szél kétfelől lökdöste őt.

– Hahó, Sierra! – Hátraperdült, ahogy egy tanyaház ajtajából mély hang dörrent rá. – Ne piszkáld a szelemet, inkább gyere be!

A házhoz gurult a robogóval, leállt, és elrakta a bukósisakját, közben le sem vette a szemét a tagbaszakadt férfiról, aki őrá várt. A helikopterben nem jutott hozzá, hogy alaposabban megnézze magának – egész idő alatt Devin homlokára meredt, és kétségbeesetten igyekezett, nehogy elhányja magát. Nell megmondta neki, hogy Govin munkatársa irtózatosan nagy koponya matekból, és irtózatosan trehány. Azt elfelejtette megemlíteni, hogy nagydarab, és úgy fest, mint egy motoros.

– Gyere! – tessékelte be. – Még reggelizem. Kérsz tortillachipset vagy egy bucit?

Na, jó, a tortillachips előtt még Sierra is meghúzta a határt.

– Kösz, nem, már ettem.

Nell istenkirály gofrit sütött, és mindig annyit, hogy aki akart, háromszor is vehetett belőle. Amióta Sierra megérkezett, sosem mardosta a hasát az a rettenetes érzés.

A nagy mélák csak hümmögött, és hátrakísérte egy helyiségbe, amit papírok és szanaszét hányt szennyes edények töltöttek meg – valamint egy hatalmas számítógép-monitorokból álló eszméletlen fal. A lány egyenesen a képernyőfalhoz ment.

– Ezek mire valók?

Az egyik képernyőn vagy tizenöt figyelmeztető jelzés villogott.

– Az időjárás megfigyelésére. Ez itt a helyi légáramlatokat követi nyomon, hátha föl kell szállnunk a helikopterrel. Most az összes riasztómat beindítottad: mit műveltél

odakint? – A férfi kezet nyújtott. – Egyébként T. }. vagyok. Azon a rázós repülésen nem sok időnk jutott bemutatkozásra.

– Sierra vagyok. – A lány elpirult. – De gondolom, ezt már tudod.

– Ja, Govin telefonált. Kicsit késik. Azt mondta, szóljak, hogy körülbelül fél óra múlva hozza Devint, és medencevarázslásra mentek.

Sierra pislogott.

– Az mi?

T. J. vállat vont, és bekapott egy szem tortillachipset.

– Fogalmam sincs, én nem vagyok boszorkány. – Fejével a monitorok felé intett. – Szeretnéd látni, hogyan működnek a játékaim?

A lány már javában bámulta a figyelmeztető jelzéses monitort, próbálta kiokoskodni, mi az értelme.

T. J. leült, nyomkodta a billentyűket, és az összes villogó fény eltűnt.

– Ez itt másfél kilométeres sugarú körben 3D-ben mutatja a légáramlatokat. A vonal vastagsága a sebességet, a színe a hőmérsékletet jelzi.

– Szóval azért kék az összes vonal, mert tél van? – Sierra néhány másodpercig figyelte a legvastagabb kék örvényt. – És

nagyobb magasságban gyorsabb a levegő, ez fura. Ez itt mindig ilyen?

A férfi meglepetten nézett rá.

– Már dolgoztál időjárási modellekkel?

– Á, dehogy. – A középiskola korántsem volt ennyire frankó. – És az óceán fölött fújó szél fölmelegszik. De hogyhogy itt teljesen összegabalyodnak a vonalak?

T. J. vigyorgott.

– Ez nem valós idejű ábrázolás. Az elmúlt öt perc visszajátszása. Vagyis odakint vagy, és azt csinálod, amit az előbb.

A lány izgatottan figyelte, ahogy a kesze-kusza vonalak egybefonódnak, majd „tűbe fűződnek".

– Ez egyszerűen királyság!

A nagy monitorfalat alkotó többi egység hirtelen képet váltott, és ugyanolyan jellegű légáramlási vonalakat mutatott – de a világtérképen szétterítve.

– Ez alapjában véve ugyanaz, csak nagyobb. – T. J. tovább nyomkodta a billentyűket. – És rárétegezhetjük a felhőtakarót, a hőmérsékletet, a csapadékot...

Sierra úgy érezte, mindjárt szétrobban az agya.

– Vissza tudunk menni csak a levegőhöz?

– Persze. – T. J. néhányat kattintott, majd elropogtatott még egy chipset. – Látsz valami érdekeset?

A lány figyelt, követte az általa legjobban ismert tájék légáramlatait.

– Mi folyik itt, Maui mellett?

A bálnák telelőhelye terült el ott – nem a legjobb a problémák gerjesztésére. A bálnák kicsinyeivel való úszkálás Sierra legkedvesebb emlékei közé tartozott.

– Egy kisebbfajta ciklon. Látod, ahogy a gyorsan mozgó, kicsi, meleg légáramlat beleütközik a nagyobb, lassabb hidegbe? – T. J. ropogtatott. – Néha magától elcsitul, néha vihar alakul ki. Figyelmeztetést küldtem az azon a partszakaszon szörfözőknek,

hogy erős hullámzás várható. Az ottaniak elég ügyesen távol tartják az embereket a strandoktól, ha nem biztonságos a fürdőzés.

Sierra még néhány másodpercig a térképre meredt.

– Mauitól délre melegebb a víz. Azt hiszem, ha abból valamennyit fölhúznánk, fölmelegítené a hideg levegőt, és megállítaná a vihart.

Akkor a szörfözőket meg a bálnák kicsinyeit nem fenyegetné veszély.

– Talán – bólintott T. J. a hallottakat fontolgatva. – Ha elérnénk odáig, ilyesmivel próbálkoznánk.

Ez Sierrának nem jelentett problémát. Meg tudta csinálni. Látta, hogy T. J. szerint helyénvaló, a többiek pedig mind bíznak a férfiban, tehát ő is bízhat benne.

– Ki kell mennem a szabadba, hogy megcsináljam – kelt föl Sierra, és kifelé indult.

– Várj! – ragadta karon a férfi. – Komolyan beszélsz? Innen tudod mozgatni azt a vizet?

– Persze.

És gyorsan kellett cselekednie, mielőtt a szélvihar sebessége megnő.

– Várj, ne! – A tagbaszakadt nem engedte. – Előbb pontosan mondd el, mit csinálnál. Modelleznünk kell, hogy megnézzük, nem okoz-e valahol másutt bajt.

Sierra pislogott.

– Csak egy kis vizet mozgatok meg. Úgy értettem, azt mondtad, az rendben van.

– Onnan igen, de ha innen csinálod, a két térség között rengeteg áramlatot zavarsz össze.

Na, jó, hát csak úgy Hawaiira teleportálni nem tud.

– Tényleg óvatos leszek.

Először is baromira vigyázni fog, hogy ne indítson hullámokat újabb madárfiókák felé.

T. J. a fejét csóválta.

– Mutasd meg, melyik áramlatokba kapaszkodnál innét. Látod őket a térképen, vagy inkább odakint tudnád megmutatni?

Sierra néhány másodpercre behunyta a szemét, maga elé képzelte, azután megpróbálta rávetíteni a térképre.

– Tessék, ez az. Nem a legegyenesebb megoldás, de innen ez a legkönnyebben húzható.

A férfi ész nélkül püfölni kezdte a billentyűzetét, és fél perc elteltével a képernyőkön mozgásba lendültek a vonalak.

– Arra utasítottam a modellt, hogy jelezze előre, mi történne, ha olyan erővel húznál innét, hogy orvosold a maui problémát.

Sierra megállapította, hogy ez a pasas a legkirályabb kocka a világon. Figyelte, ahogy a képernyőkön a vonalak átrendeződtek, alakot változtattak, és vigyorgott, miután a hawaii partok előtt kavargó vihar szertefoszlott.

– Látod, működik!

T. J. nem vette le a szemét a képernyőről.

– Figyelj tovább! Ha valamit megtanultam az időjárásról, hát azt, hogy semmi sem egyszerű. Kizárt dolog, hogy több ezer kilométerről így mozgatjuk az energiákat, és semmi egyéb nem történik.

A varázslás egyszeriben piszkosul komplikálttá vált. Sierra szíve elszorult, a bálnaborjak jutottak eszébe. Mégis tovább nézte a képernyőket. Valahogy megbabonázták azok a mozgó vonalak. T. J. váratlanul előrehajolt, és kimerevítette a képernyőt.

– Tessék! Új-Zéland partjainál. Látod ezt a rendellenességet? Tartsd rajta a szemedet!

Sierra egy pici piros pontot látott. Miközben figyelte, a pontocska nagy, ronda, vörös-zöld zűrzavarrá változott.

– Ez micsoda?

– Négyes erősségű trópusi vihar. Majdnem hurrikán besorolású.

Ne már!

– Amiatt, hogy Hawaiinál elsikáltunk egy kis vihart?

Az nem létezik.

– Kilencvenkét százalékos valószínűséggel. Az meglehetősen magas. Talán kicsit nagyobb lenne, talán kicsit kisebb, de Új-Zélandon alighanem jó sokan igencsak eláznának. Talán jókora hullámok is zúdulnának rájuk.

Sierra még sohasem járt Új-Zélandon. Anyu azt mondta, túlnyomórészt birkák népesítik be.

– Ugye, ez csak modell? Talán valami összekutyulódott.

– Talán. – T. J. vállat vont. – De valószínűleg nem. Eléggé értek ehhez a cucchoz.

A lány úgy érezte, sehogy sem gömbölyű, hogy a bálnaborjak felvidítása kedvéért világszinten összekutyulja az időjárást. Ez nem tűnt helyénvalónak – de az sem, hogy egyszerűen megfeledkezzen róluk.

– Talán más módszer is létezik erre.

– Talán. Innen valószínűleg nem, legalábbis a te varázseröddel. Govin tud tüzet használni, és az olykor könnyebb, ha nagy távolságokat kell áthidalnunk. – A férfi hátradőlt a számítógépétől. – Ebben az esetben viszont alighanem éppolyan eredményes az is, ha magára hagyjuk az anyatermészetet, és figyelmeztetjük a szörfözőket.

– Ha nagyobb vihar lenne, akkor azért tennénk valamit, nem? – Sierra a homlokát ráncolta, nem nagyon akart beletörődni, hogy a vihar ide-oda dobálgassa az ő bálnaborjait.

– Ha közelebb lennék, finomabban is tudnám csinálni.

És egyúttal úszkálhatna a bálnákkal.

– Ühüm. – T. J. a szemetesbe dobta a chipseszacskót, de elvétette. – Ezért igyekszünk a Boszihálón mindent elrendezni. Jamie szerint célszerű, hogy a Varázsvilág ingajáratával szállítsuk az embereket, és kirakjunk téged Mauin vagy akárhol. Vagy elküldjük a megfelelő bűbájt valakinek, aki már a helyszínen tartózkodik.

Sierra magában arra jutott, hogy talán inkább Jamie a legeslegkirályabb kocka.

– És ez lesz a dolgom?

Ez kábé a világ legfrankóbb munkájának tűnt: a Varázsvilágon keresztül ide-oda cikázni, időjárási szuperhőst alakítani.

– Talán. – T. J. fölvette a chipseszacskót, és újra célba dobott vele. – Előbb meg kell oldani a szervezési és biztonságtechnikai problémákat.

Sierra a homlokát ráncolta.

– Ez mit jelent?

T. J. lenyomott néhány billentyűt.

– Tessék, ez történhetne, ha öt boszorkány külön-külön, egymás ténykedéséről mit sem tudva olyasvalamit művelne, amit most te.

A lány figyelte, amint a térképen öt folt villogni kezdett. Mindegyikből vonalak nyúltak ki, különös kis fodrozódások indultak el, és más vonalakkal érintkeztek, időnként szembetalálkoztak. Sierra a homlokát ráncolta, ahogy világszerte egymás után sárga figyelmeztetések bukkantak föl.

– Ezek micsodák?

– Időjárási rendellenességek. Gubancok, amikre a modell nem számított. – T. J. sorra a jelzésekre mutatott. – Vihar itt meg itt. Alacsonyan fekvő területeket elöntő árvíz itt. Erős hullámzás itt meg itt. Tíz-tizenöt méteres hullámok.

A képernyő alsó széle közepén újabb riasztás jelent meg.

– És ez a narancssárga?

– Öt-hat méteres hullámok zúdulnak az indiai partvidékre.

Azok nagyok, de Hawaiin a lány nemegyszer látott már nagyobbakat.

– Ez miért ordító narancssárga, ha a többi csak citromsárga?

T. J. ráközelített a térképre.

– Ebben a térségben rengeteg falu található alacsony fekvésű helyen, és rendes körülmények között nagyon csekély a hullámzás. Itt pár öt-hat méteres hullám is óriási pusztítást vihet véghez.

Sierra hunyorított, ahogy a vészjelzés villogni kezdett. *Halálos*

áldozatok becsült létszáma: 11 312 fő. Úristen!

– A hullámok embereket ölnének meg? És azt próbálod kitalálni, hogy hányat?

Elszörnyedve meredt a férfira. Micsoda borzalmas munka!

T. J. lassan bólogatott.

– Így könnyebb kiokoskodni, hol segíthetünk leginkább. Hol menthetjük meg a legtöbb emberéletet.

– És ha nem elegendő a segítség? Ha nem tudjuk rendbe hozni a helyzetet?

A férfi most már nem chipsfaló motorosnak tűnt.

– Akkor álmatlan éjszakákra számíthatunk.

*

Govin az időjárási medencéje kis stégjén ült, és két társára nézett. Mindketten idegesítették, méghozzá ugyanazon okokból.

Már kiderült, hogy Sierra annyi varázserővel rendelkezik, amivel komoly pusztítást vihet véghez – és nagyon kevéssé látja át a tettei lehetséges következményeit. Devin korántsem volt ennyire lökött, mivel egy életen át jó kiképzésben részesült, de eleve nyughatatlannak született.

Ezek ketten kockázatvállaló varázslók voltak. Govin pedig a legkevésbé sem.

– Emlékszel a legutóbbi itteni működésemre? – vigyorgott Devin. – Megígérem, hogy most jobban fogok viselkedni.

Govin felnyögött. Nem, nem emlékezett, tulajdonképpen épp sikerült elfelejtenie a jégesőt, amit támasztottak, azt, amelyik behorpasztotta T. J. helikopterének újonnan fényezett karosszériáját.

– Ma sokkal szorosabb oktatókört létesítek. Nyugodtan segíthetsz megerősíteni.

Devin hanyagul körbelendítette a kezét.

– Megtörtént. – Sierrára nézett, aki ma reggel nagyon lehangoltnak tűnt. – Te is megtehetnéd ugyanezt. Mi nem rendelkezünk sok levegős varázserővel, szóval te vagy a

legalkalmasabb boszorkány a saját varázsod korlátok közé szorítására.

A lány teljesen értetlen képet vágott.

– Elnézést, mi az az oktatókör? Olyan, mint a földvezeték?

Govin érezte, hogy a gyomra még inkább görcsbe rándul.

– A mágia féken tartásának eszköze olyankor, ha új készségeket próbálgatunk. Általában kiképzők hozzák létre kezdő boszorkányoknak, vagy bárki, ha új bűbájt próbál ki. Talán anyukád is használt ilyet az oktatásodhoz – jegyezte meg reménykedve. – Mindenképpen olyasmi, amit érdemes saját használatra megtanulnod.

Sierra hunyorított, és egy varázserő-szálacskát nyújtott ki, nyilvánvalóan azokat a vonalakat követte, amik már beleolvadtak az oktatóköri bűbájba. Govin néhány másodperc múlva érezte, hogy a lány varázserejének súlya is hozzájárul a meglévő védelemhez.

Megkönnyebbülten sóhajtott föl.

– Ez gyorsan ment, bizonyára láttál már hasonlót.

– Nem én – rázta a fejét a lány. – Nem emlékszem ilyesmire.

Devin szemöldöke fölszaladt.

– Ilyen gyorsan kidolgoztál egy bűbájt, amit nem ismertél?

– Persze – bólintott a gondtalan tinédzser. – Anyu mindig így tanított. Megcsinált valamit, azután a nyomai alapján követtem a példáját. Aervyn is tanul így bűbájokat, a mágikus óceánparton éreztem, ahogy letapogatta a vihartölcséremet.

Govin pislogott. Nem sok boszorkány szokta ilyen hanyagul Aervynnel egy lapon említeni magát.

Devin lassan bólogatott.

– Ez beleillik a képbe, megmagyarázza, hogy utánozza le a bűbájokat olyan gyorsan.

Sierra a homlokát ráncolta.

– Másképp hogy tanul az ember új bűbájt?

Szorgalmas munkával, gyakorlással, rengeteg hiba közepette. Govin keserűen heherészett. Örülnie kellett volna, hogy az új

gyakornoka ilyen gyorsan tanul.

– Akkor használjuk ki a nyomkövető tehetségedet, jó?

Később is ráér kiborulni amiatt, hogy a lány tizennyolc éve oktatókör meg földvezeték nélkül varázsol. Most egy boszorkány várt kiképzésre, és minél hamarabb hozzákezdenek, estére annál ártalmatlanabbá válhatott.

Govin a medencére mutatott, s közben varázserőt merített.

– Ez a mesterséges tó egy miniatűr világ. Lekicsinyített varázslatokat végzünk itt, és megfigyeljük, hogyan terjednek a hatásaik a világban.

Óvatos mozdulatokkal egészen kicsi tölcsért alkotott, ehhez tüzes varázserő egy pászmájával fölhevített egy bodorodó légáramlatot.

Sierra meghökkent.

– Hú, de király! Ezt hogy csinálod? Ugye tűzmágiával?

– Govin a törpevarázslás mestere – mondta Devin széles mosollyal, hogy elvegye szavai élét.

– Aki egy kicsi bűbájt nem képes kézben tartani, annak semmi dolga nagyobbakkal – vágott vissza Govin a szokásos letorkolással, aztán kellemetlen érzéssel eszmélt rá, hogy Sierra nem ismeri az évődésük harmincéves előzményét. – Gyakorlás céljából időjárási varázslatok mikrováltozatait alkalmazom.

A lány komolyan bólintott.

– Légy szíves, mutasd meg még egyszer!

Govin eleget tett a kérésnek, ezúttal kicsit lassabban dolgozott.

– Aha! – csillant föl a lány szeme. – Világos. Tűzmágiát használsz, a víz helyett a levegőt melegíted. így sokkal gyorsabb, de azt hiszem, a tüzes varázserőm nem elegendő egy normál méretű tölcsérhez.

A férfi vállat vont.

– Nekem meg egyáltalán nincs vizes varázserőm. Azt használjuk, amink van.

Sierra oldalra hajtotta a fejét.

– Szóval időjárás-boszorkány létedre a tűz a legerősebb

képességed?

– Ja. Csudabogár. – Devin egy kavicsot dobott a medencébe. – Születésétől fogva az időjáráson agyai, ezért úgy döntött, az egyetlen tűzzel dolgozó időjárás-boszorkány lesz a világegyetemben.

– Te beszélsz – horkant föl Govin –, aki egész életedben vizes varázserővel próbálsz tűzmágiát művelni?

Vigyorgása jelezte, mennyire örül, hogy régi barátja visszatért a városba. Még ha rettentően bosszantó alak is.

Sierra csak figyelte kettejüket, a sóvárgás az arcára volt írva. Govin hirtelen rádöbbent, milyen szörnyű magányban telhetett a lány legutóbbi hat esztendeje. Ő is egykének született ugyan, de az a srác, aki a Sullivan fivérekkel barátkozik, sosem magányos, hacsak nem az a kívánsága.

Fölébredt benne az együttérzés, Devinre pillantott, remélte, hogy a barátja gondolatolvasó funkciója éppen üzemel. És ekkor jött rá, hogy le van maradva egy brosúrával. Devin nem azért időzik itt, hogy Sierra kiképzésében segédkezzen. Hanem azért, mert a lánynak barátra van szüksége. Naná, hogy egy Sullivan elsőként szimatolja ki az ilyesmit – az a família szokott eltévedt békát, kivert kutyakölyköt vagy épp boszorkányokat befogadni.

– Kész az elemzés, haver? – kacsintott Devin.

Govin szomorkásan bólintott. A jókora agy néha közel sem olyan gyorsan kapcsol, mint a jó ösztönök.

– Kotyvasztunk egy kis időjárást, srácok?

Sierra fölegyenesedett, és körözött az ujjaival, hirtelen mindegyikkel ötcentis hurrikántölcsért kavart.

Govin meghökkent, és behunyta a szemét, hogy lássa az energiafolyamokat. A mindenit! A lány tízfelé bontotta a levegős varázserőt – azután a balkezes tölcsérek kavarásához vizet, a jobbkezesekhez tüzet használt. Govin huszonöt évi gyakorlattal dicsekedhetett, de esküdni mert volna, hogy ő maga öttel sem bírna el egyszerre. Na, jó. Talán mégsem komplett őrültség, hogy a lány egy lapon említette magát a szuperkölyökkel.

Hamarjában felülvizsgálta a délelőtti lecke programtervét, stopperórát húzott elő, és kiválasztotta az egyik bonyolultabb gyakorlatot.

– El tudod helyezni azokat úgy a medencében, hogy legalább hatvan másodpercig egyik se erősödjön föl?

Az erősítés kivédéséhez meg kellett akadályozni, hogy bármelyik két tölcsér összeütközzön.

Sierra a medencére sandított.

– A medence vizét is megpiszkálhatom?

Ez nem igaz! Govinnak egy hónapjába telt, hogy rájöjjön: erre a kis problémára ez az egyedüli megoldás.

– Meg. De csak az elején. Amint elindul az óra, bármit hozol mozgásba, szabadon kell engedned.

A férfi figyelte, amint Sierra szétteríti a tölcséreit a medence felszínén, vízáramlatok örvénylenek, hullámok gyűrűznek tova. Az első három tölcsérnél Sierra lenyűgözte a térbeli összefüggések átlátásával. A következő háromnál megdöbbentette a vízáramlatok könnyed, gyakorlott terelgetésével.

Egészen a nyolcadik tölcsérig nem követett el ballépést. Amint azt útjára bocsátotta, Govin számára világossá vált, hogy szétzilálódik a rend. A nyolcas számú tölcsér szép

csöndben forgott – de egyik oldalsó vízfodra a medence bal szélén zűrzavart okozott.

És Sierra semmit sem vett észre. Tekintetét az éppen csak lerakott kilencedik tölcsér mutatós táncára szögezte. Csak arra figyelt föl, hogy a kettes és az ötös tölcsér együttesen kapott gellert a medence szélén, és visszapattant középre. Ezen a ponton a vak is láthatta, mi történik.

A lány elszontyolodott.

Devin meglendítette a kezét, hogy lecsillapítsa az energiafolyamokat, azután könyökével barátságosan oldalba bökte Sierrát.

– Gratula! Nem hiszem, hogy valaha is képes lettem volna

félméteres hullámokat gerjeszteni egy kacsaúsztatóban.

Sierra a homlokát ráncolta, nyilvánvalóan nem akart beletörődni a kudarcba.

– Pedig már közel jártam a célhoz. Mit ronthattam el?

Govin vívódott, hogyan fogalmazza meg a választ.

A lány hét tölcsért helyezett el, mielőtt beütött a krach. Kettővel többet, mint amennyi neki valaha is sikerült. Ez pedig még ijesztőbbé tette a későbbi vakságát.

És remélhetőleg korrigálhatóbbá. Ez a lány nem veszélyforrás. Nem az. Govin megpróbálta fölidézni Devin szavait, miközben szembenézett a boszorkánnyal, akitől még mindig a hideg futkosott a hátán.

– Matematikus elmével gondolkozol. A kiinduló elrendezésed briliáns volt.

A lány homlokráncolva bámulta a medencét.

– Még így is maradt egy tölcsérem. Nem tudom, az hová jutott volna.

Govin gyakorlatilag biztosra vette, hogy ezt a kérdést T. J. összes modellje sem tudná megoldani.

– Ez is a munkánkhoz tartozik: föl kell tudnunk mérni, ha már folytathatjuk veszélytelenül.

Sierra szeme tágra nyílt.

– Az óceánra szoktatok tölcséreket kihelyezni?

Govin elfelejtette, hogy a kamaszok mennyire hajlamosak szó szerint értelmezni kijelentéseket.

– Nem. De megnézzük a létező légköri rendszereket, és igyekszünk úgy közbeavatkozni, hogy a problémák megoldásával ne teremtsünk újabbakat. Az óceán olykor meglehetősen nyugodt, olyan, mint amikor az első pár tölcséredet raktad le. Néha meg annyira kaotikus, hogy egészen kis beavatkozásra sincs lehetőség.

A lány lassan bólogatott.

– Tehát néha nyolc tölcsér belefér, de kilenc már sok.

– Nem. – A fenébe, a lány tényleg nem figyelt. – A nyolcadik

tölcséred okozta a gondot. A kelleténél kissé erősebb balcsavart küldött az ötös tölcsérnek.

– A nyolcadik? – Sierra a homlokát ráncolta, nyilvánvalóan nem értette a dolgot.

– Aha. – Ebben Govin biztos volt. – Az ötös belerohant a kettesbe, és emiatt keletkezett a nagy tölcsér.

Tulajdonképpen nem várta, hogy a lány megértse. Elvégre egész addigi életében a következményekre fittyet hányva varázsolt.

Sierra a medence immár sima víztükrére nézett.

– És ha életnagyságú bűbájnál is ugyanígy elszúrom, emberek halnak meg.

Govin aggódva pillantott Devinre. A csuda vigye el, pontosan ezzel nem akarta fejbe kólintani a lányt. És azután már tudta, mi történhetett. Amikor megérkeztek, T. J. modelljei borították el a fali monitorokat.

Sierra fölemelte a kezét, tíz újabb tölcsér pörgött az ujjain.

– Szeretném újra megpróbálni. Először ugyanúgy, hogy lássam, hol csúszott be hiba. – Izzó tekintettel meredt a vízre. – Azután kijavítom.

15. FEJEZET

Sophie lerogyott az ősszörnyre, Nat és Moira közé.

– Errefelé mintha ez hasonlítana leginkább a józanság szigetére.

Moira kuncogva nyomott a kezébe egy csésze teát.

– Nekünk, vénségeknek és kismamáknak időnként kell egy kis szünet. A berendezkedés egyébként is nagyon szépen halad.

Nat most Miára nézett, aki kalapáccsal a kezében állt a létra tetején. Képeket akasztgatott föl, Lauren a háta mögött

kereteket tartott, és tanácsokkal szolgált.

– Azt hiszem, Jamie egy kicsit megsértődött, amikor Mia kidobta, hogy ő használhassa a szerszámait.

Sophie vigyorgott. Sierra lakásának dekorálása valahogy szigorúan csajbulivá változott.

– Jamie szerszámai tényleg irtó klasszak.

Az asztali körfűrészt és a felsőmaró készletet meg kellett vétóznia, elvégre csak kicsinosítottak egy kétszobás lakást, nem az alapoktól építették föl.

Teáját kortyolgatva nézett körül. Szép munkát végeztek. A falak kellemes vizes érzetet adtak, és az egész nappalinak megnyugtató hangulatot kölcsönöztek. Nem is ártott, mert a konyha málnavörösben, a hálószoba levendulalilában, a fürdő pedig sütőtöksárgában pompázott. A színorgiát tovább fokozták a boszorkánygóc minden tájékáról zsákmányolt tarkabarka bútordarabok.

– Nem gondoljátok, hogy Sierra agya csikorogni fog, amikor reggel belép abba a fürdőszobába?

Nell szőlővel és sajttal jelent meg.

– Fogalmam sincs, de a lányaim pillanatnyilag azért rágják a fülemet, hogy a házunkban is engedjem őket szabadjára az ecsetjeikkel, szóval gyaníthatóan nemsokára rá fogok jönni.

– Részvétem! – vágott gyászos képet Sophie, és igyekezett visszafojtani a mosolygását. – Itt mindenesetre remekeltek.

Nell vállat vont.

– Ez csak festék. Ha tényleg iszonyú lesz, majd megtanítom Aervynt egy színcserélő bűbájra.

– Ahhoz is értesz? – pislogott Nat.

– Nem nehéz – mosolygott Moira. – De a három fő-fő dekoratőrünk közül valójában csak egy boszorkány, úgyhogy mindannyian kénytelenek tényleges munkával hozzájárulni Sierra új otthonához.

Nat vigyorgott.

– Na, jó, kölcsönkérhetem a lányokat vagy valaki más

boszorkányt, aki tud titkot tartani? – Majdhogynem suttogóra fogta a hangját. – Jamie azt hiszi, narancssárgára festette a babaszobát, de esküszöm, hogy lazacrózsaszín.

– Holnap átmegyek – ígérte mosolyogva Nell. Törvénnyel kellene betiltani a lazacrózsaszínt.

– Mit szóltok? – szakította félbe Lauren a Jamie festőtudományával kapcsolatos további véleménynyilvánítást. – Onnan jól néz ki?

Sophie kissé elfordult, hogy megtekintse a képeket, amelyeket Lauren és Mia most aggatnak fel. Jennie előásott valami régi hawaii kiruccanásból maradt negatívokat, és a fal szinte muzsikált a színektől.

– Hű, a mindenit! Egyértelmű, hogy hová megyek, ha legközelebb repülőgépre ülök. Micsoda király képek!

Nem meglepő, minthogy fantasztikus helyen készítette őket egy világhírű fotós.

– Azt hiszem, nagyjából mi is végeztünk – állt föl Caro a sarokban egy süppedős fotelból. Giniával összeállították az üdvözlőtakarót – egy óriási, sokszínű ágyterítőt, amely a boszorkányközösség tagjaitól származó, csaknem száz, kézzel kötött négyzetből készült. A színek ütötték egymást, a kötéstechnika színvonala erősen ingadozott, és egyes boszorkányoknak nyilvánvalóan ködös elképzelésük volt arról, mekkora harminc centiméter. Az ember azt hinné, ebből valami rettenetes rondaság kerekedik ki. Ehelyett egyszerűen pompás lett.

Moira mosolygott.

– Ez valami tüneményes! A kislány este a mágia és a szeretet védőburkában térhet aludni.

Sophie szemét pára futotta el, és megpaskolta a pocakját. Az üdvözlőtakarókat rendes körülmények között újszülötteknek szánták – már elküldte a kockáját Nat kislánya számára, és bizonyára az ő magzatáról sem feledkeznek meg. De Sierráról nem tudtak, amikor világra jött. Az asszony jóleső érzéssel

nyugtázta, hogy egy gyermek kellő fogadtatásához sosincs késő.

Caro szépen összehajtogatta a takarót.

– Mindez a nyomába sem jöhet annak az ágyterítőnek, amit te alkottál, Moira. Még soha nem láttam kötést, ami ennyire vízre emlékeztetett volna.

– Az én Sophie-m festette hozzá a fonalat.

Sophie mosolyogva hallgatott. Moira néni félelmetes hajcsár tudott lenni. Negyedik nekifutásra sikerült olyan eredményt produkálni, amit kielégítőnek talált.

– Ne mondd! – csillant föl Caro szeme. – Vajon miként gyarapíthatnám valami effélével az otthoni fonalkészletemet?

– Inast kell fölvennem – nevetett Sophie. Tisztában volt vele, hogy előbb-utóbb a földrész minden vízboszorkánya szeretne abból a mesésen pazar fonalból.

Nell nevetett, ahogy kis kezek lendültek a magasba.

– Mit szólnál háromhoz?

Sophie el sem tudta képzelni, mikor alszanak a hármas ikrek. Mostanában mintha mindenben részt vettek volna.

– Varázslás is kell hozzá? – simogatta meg Nat elrévedezve a takarót.

Sophie szemöldöke fölszaladt. Nat egyébként nem rajongott a kötésért. Nem vonzotta ennyire a fonal – hacsak nem akart begubózni. Márpedig ha valaki kilenc hónapos terhes, a begubózás csak egyvalamit jelenthet. Megfogta Nat kezét – és közben elcsípte Moira sokatmondó tekintetét.

Óvatosan belemerült egy gyógyító pásztázásba, könnyedén követve az energiaszálakat, amelyek az anyukát a kisbabával kötötték össze. A pici jól volt, biztonságosan vette körül a meleg, sötét anyaméh és egy boldogsággal teli szoba.

Minden rendben? – hallotta Lauren gondolatkérdését, amit finom aggódás árnyalt.

Azután eszébe jutott, hogy Lauren pajzsot készített a babának. Talán az befolyásolja az észlelését.

– Le tudod ereszteni néhány másodpercre a baba korlátait?

Szeretnék gyorsan odafülelni.

– Le, de ebben a tömegben fejfájást kaphat tőle – fintorgott Lauren. – Még mindig nem jöttem rá, hogyan tanítsam meg önállóan korlátot emelni. Valahányszor megpróbálom, csak dühbe gurul tőle.

– Nocsak, a mi kis tűzboszorkányunk máris hisztizik? – kuncogott Moira.

– Nem meglepő – horkant föl Nell. – Teljes készlet Sullivan-gént kapott. – Natre kacsintott. – Jó, hogy igazán szereted az öcsémet. Ha van igazság a földön, csakis gézengúz csemetéket várhatunk tőle.

A társaság nevetett, Sophie pedig közelebb hajolt: még mindig szükségesnek tartotta, hogy letapogassa a babát.

Nat mosolygott.

– Nem tíz perce ellenőrizted?

Rendes körülmények között Sophie igyekezett elkerülni, hogy a gondjaira bízottak úgy érezzék, türelmetlenül lesegetik őket, de most valami nem hagyta nyugodni. Bólintott Laurennek, hogy szeretné leeresztetni a korlátokat.

És amikor ez megtörtént, már tudta, mi a helyzet: a baba érkezéshez készülődik. Gyöngéden megszorította Nat kezét.

– Már nem több, mint néhány nap. Fölkészült.

*

Devin letette a hamburgerrel megrakott tálcát.

– Neked elég kettő, vagy többet kérsz?

– Majd szólok – vigyorgott Sierra.

Korrekt válasz. A boszorkányok örökké éhesek, és a lány rengeteg varázskalóriát égetett el Govin medencéjénél.

– Ma a tónál egészen lenyűgözően adtad elő.

Sierra fölkapott egy darab hasábburgonyát, és a homlokát ráncolta.

– Még azt sem tudtam kifilózni, hogyan rakjak le tíz tölcsért.

– Govin szerint az lehetetlen.

Vállat vont.

– A matek király meg minden, de nem mindent tud megoldani. Ahogy a varázslás sem.

– Govin és T. J. zseniálisan tolják. – Devin föltartotta a kezét. – Nem állítom, hogy tévedhetetlenek, de nem minden problémára létezik megoldás.

Banyek, ettől a kijelentéstől tisztára vénembernek érezte magát.

– És ha valóságos veszély fenyegetne, ha emberek kerülnének bajba? – A lány tekintete elsötétült. – Ha a számítógép nem talál megoldást, az még nem jelenti azt, hogy nincs is. Megpróbálhatnánk segíteni.

Hoppá. Hogy tudták kevesebb mint egy hét alatt hebrencsből az egész világ súlyát a vállán cipelő hőssé változtatni a boszorkányukat?

– Persze. Jól mondtad, *megpróbálhatnánk*. Az időjárás hatalmas és komisz tud lenni, a varázslat nem mindig orvosolja a bajt. – Devin nem csekély tapasztalatot szerzett a lehetetlenre irányuló varázslásban. Ugyanezt az igényt látta Sierrában is, és ez aggasztotta. – Govin és T. J. sok életet ment meg a munkájával.

– De nem mindet.

– Nem.

És ez a fajta munka napi rendszerességgel végezve különleges személyiséget kíván.

A lány hirtelen a koránál fiatalabbnak és nagyon szomorúnak látszott.

– Szörnyű komplikált ez az egész.

– Az időjárás mindig is komplikált volt. – Devin igyekezett óvatosan lépni. – Benned rengeteg a tehetség, de még egy alapszintű időjárási bűbáj is elég kacifántos.

Sierra lenézett, a sült krumpliját piszkálta, de a férfi hallotta a hangjában a könnyeket.

– Mindig úgy gondoltam, hogy a bűbájok csudára murisak.

Anyuval irtó sokat varázsoltunk együtt. Olyan volt, mintha egész nap játszottam volna.

– Ugye, most már érzed, hogy ez nem játék?

Némelyik boszorkánynak talán az. De Sierra varázserejével nem. Legalábbis nem mindig. És szegény gyereket ezzel az igazsággal szembesíteni rém kínos feladat.

– Nem játék – rázta a fejét lassan Sierra. – Szabályok, oktatókörök, meg problémák, amiket ha nem tudunk elhárítani, emberek halhatnak meg.

Devin úgy látta, ez mind igaz, de a teljes igazság több ennél. Ha a varázslás nem lenne egyéb, mint cipelni való teher, akkor sokkal több boszorkány fickándozna a világon Ameliához hasonlóan szabadságot keresve. Súlyos hiba, ha a boszorkánygóc *semmilyen* mulatságot nem kedvel. Valakinek föl kell vállalnia, hogy változtasson ezen.

– Nincs kedved seprűnyélen lovagolni?

Sierra meghökkenésében egy pillanatra minden bánatáról megfeledkezve kacagott föl.

– Micsoda?

– Egyél! – Devin a levegőbe szuggerálta a lány hamburgerét. – Aervyn megpróbálta kiokoskodni, hogyan kell Harry Potter módjára seprűvel repülni. Pár nap múlva visszamegyünk a mágikus óceánpartra, újabb gyakorlásra. – Elvigyorodott. – A felleghajtó köpönyeg és a csúcsos kalap kötelező. Aervyn alkotta a szabályt.

Sierra fejcsóválva nevetett.

– Nincs köpönyegem.

– Azon segíthetünk. – Devin harapott a hamburgeréből.

– Azt hiszem, Miától kölcsönkérheted a királykisasszonyos rózsaszín palástját.

Sierra előreszegezett egy burgonyahasábot.

– Inkább a halál!

A férfi egy-két pillanatig morfondírozott.

– Fejezd be az evést! Azután vásárolni megyünk.

Újabb nevetés.

– Mit veszünk? Felleghajtó köpönyeget?

– Ühüm. – Ezzel Devin két legyet ütött egy csapásra. Először: a berkeley-i használtcikk-kereskedésekbe tett kirándulás egy egzotikus utazással ért föl, tehát Sierrára elkerülhetetlenül mulatság várt. És másodszor: egy újabb órára lekötötte őket. Márpedig, ha este hét előtt fuvarozza Sierrát az új lakásához, azt a lakberendező különítmény erősen zokon vette volna.

*

– Nem kell fölkísérned – vigyorgott Devinre a lány. – Tudom az utat.

– De kell. Tiszteletbeli bratyók kézikönyve, huszonharmadik fejezet, második bekezdés.

Sierrának még mindig nem volt egészen világos, hogy miként tett szert egy bátyra. De hogy hol, arra pontosan emlékezett. Az aznapi harmadik használtcikk-kereskedésben jártak, a világ legrondább edényeinek készletét próbálták kiegészíteni. Devin erősködött, hogy ezek szükségesek, ha Sierra rendesen akarja élelmezni őt, mivel a húgok főznek a bátyjaiknak. Ezt is a kézikönyvből merítette.

Devin túljátszott sóhajjal rakta le a lány ajtaja előtt a szatyrokat.

– A csajok minden vicket-vackot összevásárolnak.

– Haha! Te választottad a müzlistálakat a rájuk festett helyes, rózsaszín malacokkal.

Sierra lassanként kezdett ráérezni a bratyós-hugis játék ízére.

– Azok nem helyes malacok. Konkrétan bányarémek. Úgyhogy én nyertem a versenyt.

– A skót szoknyás pasis müzlistálak sokkal rondábbak voltak.

A férfi szeme diadalmasan csillant föl.

– Aha, csak azokat végül nem vetted meg.

Ezt Sierrának is be kellett látnia.

Devin a könyökével oldalba bökte.

– Nem kéne ám hagynod, hogy az enyém legyen az utolsó szó. Hugik kézikönyve, tizenhetedik fejezet, nyolcadik bekezdés.

A lány úgy vélte, komolyan el kell beszélgetnie Nelllel erről a hugis bigyóról. A táskájában turkált az új kulcsa után, egy kicsit sajnálta, hogy véget ért a nap. Örült, hogy saját lakást kapott, még ha valahogy... üres is. Szó szerint, hiszen egyelőre nincs benne más, csak három bögre meg egy kempingszék. Elhessentette a szomorúságot, és fölvette az egyik szatyrot. Most már legalább vett edényeket. Meg egy supermanes köpönyeget.

Devin betolta az ajtót, és a lány befurakodott mellette. Különös nesz keltette föl a figyelmét – azután hangorkán reszkettette meg a falakat:

– MEGLEPETÉS!!!

Sierra próbálta megnyugtatni a torkában dobogó szívét, csodálkozott, hogy nem ejtette el az edényes szatyrot.

– Hoppá, elfelejtettük meggyújtani a villanyt – hallatszott Ginia hangja, majd lökdösődés zaja, káromkodás és sok kuncogás. Azután fényárba borult a lakás.

Ejha! Ez... ez... Ejha!

Mindenütt emberek. És holmik. Kanapé, fotelok, képek, meg mutatós lámpák. Tisztára olyan, mint egy lakberendezési magazinban. Ginia odaugrabugrált, az ikertestvérei a nyomában.

– Tetszik? – nézett föl aggodalmasan Sierrára. – Ha nem, becsszóra megváltoztatjuk.

Sierra úgy érezte, a helyiségben mindent túlragyog a boldogság – és némi késéssel jött rá, hogy ő az oka. Keresgélte a szavakat.

– Ez az enyém? Nekem csináltátok?

Kimondhatatlan örömében magához ölelte az edényeit.

Csak az anyjától kapott valaha ilyen szeretetet.

– Gyere, ülj le, kedves! – hívta egy hang a kanapéhoz.

– Lehengereltünk. Gyere, szorítok neked egy kis helyet magam mellett.

Devin elvette a szatyrait, és gyöngéden a hang irányában

lökdöste működésképtelen lábát. A lány lerogyott a kanapéra Nell meg a Moira nevű idősebb asszony közé, akire a boszorkánytársalgóban tett legutóbbi látogatásáról emlékezett.

– Isten hozott az új otthonodban, drága kislány! – mosolygott szívélyes tekintettel Moira. – Eddig nem nyílt rá alkalmam, hogy elmondjam neked, de szakasztott úgy festesz, mint anyukád. Ez az ő csillogó szeme és örökké izgő-mozgó keze. Anyukád a kezével is mesélni tudott.

És ezekkel a szavakkal emlékek ébredtek Sierrában. Anyu keze képeket fest az esti félhomályba, elmond még egy mesét, mielőtt a kislány elszenderedik. Kibuggyantak a könnyei, pedig éppen azt érezte, hogy egy meleg vállhoz ölelik.

– Engedd csak ki őket, aranyom! – Ez úgy hangzott, mint egy szelíd parancs. – Az írek szerint minden könny áldás.

Sierra sírt. És miután befejezte, megtörölgette a szemét, fölpillantott, s rájött, hogy a fél szoba vele együtt sír. Ez valahogy teljesen helyénvalónak tűnt.

Körülnézett, megszemlélte az otthont, amit készítettek neki. Végigsimított a világegyetem legnagyobb kanapéjának bársonyos tapintású huzatán.

– Ősszörnynek hívják – mosolygott Ginia. – Jamie bácsié volt.

– Egyszerűen pazar – szipogott Sierra.

– Brrr! – morgott csillogó szemmel Jamie. – Ne sértegesd az ősszörnyet. így is teljesen kicicomázva, ellányosítva érzi magát.

Ginia kiöltötte a nyelvét.

– Talán az ősszörny valójában lány.

Azután kétrét görnyedt a nevetéstől, mert mindkét nagybátyja megcsiklandozta.

Tisztára lökötten viselkedtek. És király volt a kanapé. Sierra újra odanyúlt, végigsimította az ősszörny lekerekített vonalait – és ujjai varázslatra tapintottak. A kötött takaró

gyönyörű volt, de nem a szépsége vonzotta. A lágy redők közé dugta a kezét, hagyta, hogy varázsereje élvezettel bizseregjen.

– Ez micsoda?

Moira elmosolyodott, tekintetéből sugárzott az öröm.

– Csak szerény ajándék, a kezem munkája az otthonodnak. A dédnagyanyám legjobb áldó bűbáját csempésztem bele. Nevezetes vízboszorkány volt a dédi.

Varázslat áradt a takaróból Sierra lelkébe. Olyan volt, mintha... langymeleg óceáni vizekben úszkálna. Az arcához nyomta a kanapéterítőt, egyszerűen képtelen volt letenni.

– Az ágyadon van egy nagyobb, gyere, nézd meg! – rángatta a kezét Mia.

Sierra hagyta, hogy a nyájas sokaság besodorja a hálószoba levendulalila káprázatába. A legkevésbé sem számított arra, ami az ágyon várta: egymáshoz öltögetett, kajla négyszögek részegítő színkavalkádja.

– Ez az enyém – tette a kezét egy élénkpiros négyzetre.

– Ez meg az enyém – következett Ginia egy csillámló rózsaszínnel.

Devin vigyorgott, és megérintett egy nem egészen szabályos kék négyszöget.

– Az enyém. Jó ideje nem kötöttem már.

– Meg is látszik, édes fiam – bökte oldalba egy Sierra számára ismeretlen nő. Megérintett egy négyzetet, amelyik melengető tüzekről mesélt, és Sierrára nézett. – Caro vagyok, és ez az enyém.

A szobában tolongok sorra megfogták a takarót. Aervyn odafurakodott, és a közepére huppant.

– Ma este nem mindenki ért rá, a többiek kockákat küldtek, hogy azokhoz bújhass, amíg el nem tudnak jönni. – Bedugta az ujját egy tűzpiros négyzeten éktelenkedő lyukba.

– Ez az enyém. Bocsi a lyukért, de Caro azt mondja, így nem fogod elfelejteni, melyik van tőlem.

Gyermeki ártatlansággal nyújtózkodott, hogy megölelje.

Sierra az ágyra szökkent, az ölébe vonta a kisfiút, és fölnézett az arcok tengerére. Vadidegenek készítettek neki ágyterítőt. A világ legszépségesebben csúnya ágyterítőjét. Nem talált

szavakat.

Nell lehajolt, és összeborzolta Sierra haját.

– Ez egy üdvözlőtakaró. Rendszerint a boszorkányközösségbe érkező újszülötteknek készítjük, de rólad mostanáig nem tudtunk, azért kissé késve kapod. Szeretettel üdvözlünk a világunkban, Sierra Brighton!

Hat esztendő jégpáncélja egy szempillantás alatt olvadt le Sierra lelkéről, és a lány hagyta, hogy a szíve a szobát elárasztó szeretet hullámain ússzon.

Ez hát az otthona. Óceán a fala, toldott-foldott szeretethalmaz borítja az ágyát, és rózsaszín malacok tanyáznak a konyhájában. Óriási nagy királyság.

Aervyn ficánkolt az ölében.

– Sophie meg Elorie meg Nat nemsokára kisbabát vár, úgyhogy köthetsz nekik kockát, ha akarsz. Megmutatom neked, hogy kell, vagy inkább majd Caro, mert ő a legeslegjobb tanárnő.

Sierra lassan, egészen lassan bólintott. Olybá tűnt, mint egy ígéret.

*

Lauren az emberáradattal együtt hagyta el Sierra lakását, és egyszer csak a ház előtt állt Devin mellett, kicsit dideregve a csípős téli időben.

– Hazakísérjelek? – kérdezte vigyorogva a férfi.

Ez kevesebb mint három háztömbnyi távot jelentett, és Lauren nagylánynak érezte magát, de aztán rájött, hogy Devin valamit forgat a fejében.

– Jó, gyere!

A férfi barátságosan összekulcsolta a kezüket, és egy darabig némán gyalogoltak.

– Mit gondolsz, Sierra el fog aludni az ősszörnyön?

– Ühüm. Fogadok, hogy Nell így tervezte. – A tömeg távozásakor Sierra meg a vihorászó kislányok filmekkel meg egy óriási tál pattogatott kukoricával fölfegyverkezve fészkelték be

magukat az óriási kanapé zugaiba. – Sierra társaságban valószínűleg jobban alszik.

– Szerinted az ikrek szoktak aludni? – horkant föl Devin.

– Az ősszörny jelenlétében egyébként sincsenek rémálmok. És a biztonság kedvéért megerősítettük anyu bűbájával.

Lauren nem ismerte a kanapé titkait. Fölvonta a szemöldökét.

– Miféle bűbájával?

– Nem hallottad a történetét? – A férfi vigyorgott. – Jamie-t nagyon megviselte, amikor az előlátó hajlamai kezdtek kibontakozni. Sokszor lidérces álmok gyötörték, sikoltozva ébredt. Egy különösen emlékezetes alkalommal azt hitte, hogy egy lány csókolgatja. – Devin egy pillanatra elhallgatott. – Hm, vajon Nat volt az?

Fiúk.

– Tipikusan rémálomba való motívum.

– Kilencévesen? Nagyon is. De némelyik tényleg borzasztó volt – komolyodott el Devin –, úgyhogy anyu azt mondta Jamie-nek, az ősszörny fölfalja a lidércnyomásokat, szóval ha a kanapén alszik, nem fenyegeti veszély. Ez csodásan bevált. Tíz évvel később tudtam meg, hogy anyu három napon át bűbájolta azt a nyavalyás kanapét, hogy távol tartsa Jamie rémálmait. – Elhallgatott, elővette a zsebéből a telefonját, és mutatott egy fényképet. – Ezek mi hárman vagyunk. Tizennyolc évesen, hetykén, egyetemre készülőben.

Egy kisteherautó platóján, amiről hátul hosszan lelógott az ősszörny.

– Milyen messzire furikáztatok vele?

A fejét rázta.

– Meg nem mondom. Asszem, pár ezer kilométerre. Jamie imádja azt a kanapét. Mindenhová vele költözött az országban.

– Azután Sierrának adta.

Még mindig előfordultak helyzetek, amikor a boszorkánygócbeli szeretet csöndes megnyilvánulásai teljesen lehengerelték Laurent.

– Persze. – Devin vállat vont. – A lánynak szüksége volt rá.

Tessék, megint ugyanaz a fesztelen nagylelkűség. Jamie és Devin első ránézésre nagyon elütöttek egymástól – mármint mihelyt az ember túltette magát az egyforma külsejükön. Laurennek sosem okozott gondot, hogy megkülönböztesse őket. Az elméjük egészen eltérő volt. A szívükben azonban ugyanaz az értékrend dobogott, s ez valamiért újra és újra meglepte őt.

Mint ahogy az a gyomorszorító érzés is, amely mostanában Devin közelében elfogta. Hirtelen hevesen tudatosodott benne az összekulcsolt kezük, és szorosabbra vonta a gondolati korlátait. Devin nem gondolatboszorkány létére nagyon fogékonynak bizonyult, és amíg Lauren nem okoskodta ki, mit akar tőle a férfi, inkább magában tartotta azt a tényt, hogy Devin megbizsergeti a hasát, és beférkőzik az álmaiba.

Már majdnem a házához értek. A férfira nézett, eszébe jutott, mennyire koncentráltnak érzékelte az elméjét, amikor eljöttek Sierrától.

– Nem akartál valamiről beszélgetni?

– Hmm? Nem. – Devin fél kézzel átfogta a vállát, és fesztelenül puszit nyomott az arcára. – Csak szeretek veled lenni. Jó éjszakát!

Lauren belépett a kicsi kertjébe, elővette a táskájából a kulcsát, és megfordult, hogy búcsút intsen. A férfi a lámpaoszlopnak támaszkodva állt, minden erőlködés nélkül szexisnek hatott. Lauren hasában megsokasodtak a görcsök. A fenébe! Komolyan eljött az ideje, hogy kiokoskodja, ő maga mit akar.

16. FEJEZET

Lauren merőn nézett Jamie-re.

– Látod? A kislány egyszerűen kirúg engem.

– Na és? – adta az ártatlant a férfi. – Erről aligha én tehetek.

Nat megsimogatta a hasát.

– Azt hiszem, mindenki egyetért abban, hogy az összes problémás gén tőled származik, szerelmem.

Jamie a szemét forgatta.

– Akkor téged nem valami jól ismernek.

Lauren derűs arccal húzódott hátra.

– Szerintem törvénybe ütköző a terhes feleségedet sértegetni. – Reggeli előtt újabb rövid varázsleckét bonyolítottak le, korlátemelésre próbálták tanítani Nat és Jamie magzatát. Egész pontosan semmire sem jutottak. – Meglehetősen eltökélt a kicsike, hogy máris önállóan okoskodjon ki mindent.

Jamie felnyögött.

– Akárcsak Devin. Valóságos sorscsapás.

– Köszi szépen! – mondta a szobába lépő bátyja. – Ezért most fölfalom az összes kaját, amit Nell küldött. – Lehajolt, és kedélyesen megcirógatta Nat pocakját. – A te adagodat kivéve, pici lány. Gyere ki hamar, és játsszál velem!

– Ha ezt el tudod intézni – szólalt meg Nat, és grimaszolva váltott testhelyzetet –, örökre te leszel a kedvenc sógorom.

Devin vigyorgott.

– Bocs, de bármennyire szeretném utána ezzel cukkolni Mattét, semmit sem tudok nyújtani. Legfeljebb bundás kenyeret édesen, rózsaszín mázzal.

– Az is megteszi – csillant föl Nat szeme.

Lauren még egyszer felülvizsgálta a Devinről alkotott véleményét. A férfinak két perc alatt öt fokkal sikerült csökkentenie a helyiségben uralkodó frusztráltsági szintet, és azzal együtt Nat feszültségét is. A babavarázsleckék az anyukát is megviselték.

Megpróbáljuk még egyszer? – kérdezte gondolatban Jamie-től.

Igen, máskülönben Nat egész vajúdása idejére neked kell korlátot emelned a kislánynak – érkezett a borongós válasz.

Nat morcosan nézte őket, miközben Devin egy tányért helyezett a pocakjára.

– Nyugodtan társaloghattok hangosan is.

– Mi a helyzet? – sandított oda Devin.

– A babánk örökölte a csökönyös „mindent egyedül akarok megoldani" génedet – felelte Jamie. – Próbáljuk megtanítani neki, hogyan kell korlátot emelni, és nem hajlandó együttműködni.

– Aligha az első csökönyös boszorkány a Sullivanek történetében – szúrt villára és csent el egy falatot Nat reggelijéből Devin.

Nat kuncogott, Lauren pedig még följebb pontozta a férfit. Legjobb barátnője úgy nőtt fel, hogy nem tapasztalhatta

meg az összetartó család és a testvérek hétköznapi örömeit. Devin szemlátomást feladatul tűzte maga elé, hogy pótolja ezt a hiányt.

A férfi egy fotelba süppedt, és Laurenre nézett.

– Hogyan mutatjátok meg neki a módját?

– Gondolatban vezetjük a kezét. – Lauren nem ismert más módszert, legalábbis olyat, ami nem igényelt szavakat.

– Azt mégsem mondhatom neki, hogy figyeljen.

Illetve ahhoz a kívánatosnál sokkal erélyesebben kellett volna beavatkoznia.

Devin egy pillanatra láthatólag elgondolkozott.

– Nem tudom, nem működne-e az a nyomkövetős dolog, amit Sierra szokott művelni.

Jamie villája félúton Nat tányérja felé menet megállt.

– A fenébe! Ez nekem miért nem jutott eszembe?

Devin vigyorgott.

– Te vagy a helyes, én meg az agyas.

Laurennek volt annyi esze, hogy lebukjon, amikor a párna kirepült Jamie kezéből, ha már a jelek szerint ahhoz nem volt

elég okos, hogy eleve kimaradjon a tűzvonalból.

– Elmagyarázná valamelyikőtök, mi az a nyomkövetés?

– Nem. Majd Sierra megmutatja neked. – Jamie kinézett az utcai ablakon. – Már jön is, csak hazaszaladt melegebb ruháért. Ma délelőtt hűvös lesz Govinnál a szabadban. – Ahogy megszólalt az ajtócsengő, nevetve állt föl. – Valaki fölvilágosíthatná, hogy a boszorkányoknak nincs modoruk.

Igaz, ami igaz. Lauren még mindig nem szokta meg, hogy a nap bármely órájában berontanak hozzá. Nemegyszer ért haza arra, hogy a nappalijában összejövetel zajlik, a résztvevők magától értetődő természetességgel fosztogatják a hűtőjét, és cseverészve várnak az érkezésére.

Jamie visszatért a szobába, Sierra a sarkában. A lány ragályosan boldognak látszott.

– Jó reggelt mindenkinek!

A boszorkánygóc ismét remekelt – gondolta Lauren. Sierra új lakását nagylelkűséggel, szeretettel, valamint egyedülálló esztétikai érzékkel rendezték be – és nyilvánvalóan telibe találtak.

– Hogy viselkedik az ősszörny? – nyomott egy tányér ennivalót a lány kezébe Jamie. – Eltűnt már valaki a párnák alatt?

A lány kuncogott.

– Azt hiszem, Mia és Ginia egész éjjel rajta aludt, de Shayt nem találjuk. Lehet, hogy az ősszörny emberevő.

Devin fölhorkant.

– Ha boszorkányt akarna enni, arra már bőven nyílt volna alkalma.

– Hátha csak egy kicsi és ízletes lányra várt – döfött egy falat bundás kenyérbe Sierra. – Ti, srácok ugyanis elég öregek és rágósak vagytok.

Az öreg és rágós srácok két másodperc alatt fejtetőre állították, hogy visított a nevetéstől. Föl sem kellett kelniük a foteljukból.

Lauren csak a fejét rázta, jókedvre derítette és lenyűgözte a varázslat meg a hátterében meghúzódó testvéri szeretet. Sullivanék újabb eltévelyedése. *Össze ne törjétek a lányt! – üzente Jamie-nek*. Ne felejtsd el, hogy szükségünk lesz a segítségére a kislányod tanításában.

Még pár rázás, azután a padlóra pottyantották a kacagó Sierrát, és szépen visszahelyezték az ölébe a megóvott tányért a reggelijével. Devin leült mellé.

– Amíg eszel, és az idősebbeket csúfolod, légy szíves, meséld el Laurennek, hogyan követed nyomon a bűbájokat!

– Máris. – Sierra oldalra hajtotta a fejét, hirtelen megijedt. – Miért? Rosszul csinálom?

Devin gondolatkáromkodása Lauren fülébe hatolt, de láthatóan csak a szemét forgatta.

– Nem. Azért, mert mi, öreg és rágós boszorkányok nem tudjuk, hogyan kell.

A lány szeme elkerekedett.

– Komolyan?

– Ühüm. Azt mondtad, Aervyn szokta csinálni, így érthető, hogy olyan gyorsan sajátítja el a varázslást.

– Mmm – hümmögött teli szájjal Sierra, és egy pillanatra elgondolkodott. – Talán kisbaba korában tanulta, ahogy én is.

Lauren észlelte, ahogy a helyiségben hirtelen fölébredt az érdeklődés.

Jamie fürkész tekintettel hajolt előre.

– Te varázstehetséggel születtél?

– Aha. Először csak vizessel. Ezért ment be anyu az óceánba, amikor világra hozott.

Jamie lassan bólogatott.

– Körös segítség híján ez okos megoldás.

Sierrának fülig ért a szája.

– Anyu tényleg okos volt. És azt mesélte, rögtön a megszületésem után varázslással akartam játszani, ezért adott egy pici darabkát a bűbájából, és hagyta, hogy kövessem a

példáját.

– Szóval így tanulsz varázsolni? Elindulsz a bűbájfonal egyik végén, és letapogatod.

– Ühüm – bólintott megint teli szájjal Sierra. – Tök egyszerű.

Laurennek sehogy sem fért a fejébe, hogyan képes egy újszülött a bűbájfonalakat követni. Elvileg nem annyi a dolga, hogy egyen, aludjon és a pelenkába piszkítson?

Gondolod te, miközben a lányom már kirugdos a fejéből – jegyezte meg fanyarul Jamie. – Figyelemmel tudod kísérni Sierrát, mialatt nyomon követi egy egyszerű bűbájomat? Nézd meg, hogyan csinálja!

Nem hagyják pihenni az ember lányát. *Jó.*

Lauren figyelte a lány elméjét, ahogy Jamie egy szimpla tűzgolyót gyártott – a tűzvonalakról a legkönnyebb képet alkotni, majd pedig nézte, amint Sierra vigyázva kibogozza a kis bűbájfonal végét, olyasformán, ahogy egy pamutgombolyag kezdetét keresi az ember.

Azután hátrahőkölt megrökönyödésében, mert egy másik elme nyúlt a lecsüngő fonálvégért. *Társaságot kaptál* – jelezte óvatosan Jamie-nek.

A férfi nem győzött ámuldozni. *Tudok róla.*

Lauren izgatottan figyelte, ahogy egy pöttöm jelenlévő követi nyomon a bűbáj vonalait – azután fölpattant a szeme, mert Nat hangosan kapkodott levegő után.

Az asszony pocakja fölött Jamie tűzgolyójának ikermása függött a levegőben. A pici lány végrehajtotta első varázslatát.

A baba elméjéből felhőtlen öröm sugárzott. Tizenéves tanáráéból pedig döbbent büszkeség.

*

Moira három csésze forró csokoládét tett az asztalára. Ennyi idősen csodálatos ajándék, ha több ezer kilométeres távolságból csak úgy látogatók toppannak be. És nem sok vendég örvendeztette meg annyira, mint az ő lánykái.

Még ha éppen titokzatoskodtak is.

A ház bejárata felől hallatszó vihorászás jelezte, hogy megérkeztek.

– Ide, angyalkáim!

Három lány tódult be a konyhába – ezek minden találkozásuknál egyre nagyobbak –, egyenesen az asztalhoz. Letelepedtek Moira mellé. Ginia a kezébe vette a csészéjét, beleszimatolt.

– Mit raktál bele?

Moira szeme fölcsillant.

– Találd ki, kedvesem! Egy földboszorkány nem adja ki minden titkát.

Az igazat megvallva, Ginia valószínűleg ki tudta volna csikarni belőle, de mindketten jobban szórakoztak, ha Moira legalább a formalitás kedvéért ellenállást tanúsított.

Mia fejcsóválása elárulta, hogy komolyabb ügy hozta őket ide.

– Azért jöttünk, mert a segítségedre szorulunk, Moira néni.

Ennyit már az előzetes üzenetükből is kihámozott.

– És miben segíthetek az én három lánykámnak?

Ginia tekintetétől Moirát heves vágy fogta el, bárcsak megérhetné, hogy láthassa, milyen boszorkány fejlődik ebből a lányból.

– Szeretnénk kideríteni, mi történt Sierra anyukájával. Ajjaj. Moira egy pillanatig megrendülten hallgatott. Erre nem számított – pedig talán kellett volna.

– Sierra kérte a segítségeteket?

– Nem. – Hármuk közül rendszerint Shay volt a legcsöndesebb, és a legmegfontoltabb is. – De a szíve kéri.

Hát bizony.

– Nyilván rendkívül nehéz lehet neki, hogy nem ismeri a körülményeket. – De a válaszok sem mindig megnyugtatóak. Gyöngéden a kis kezek után nyúlt. – Tudjátok, hogy a válasz valószínűleg nagyon elszomorító.

– Tudjuk. – Ginia lenézett az összefogott kezükre, majd izzó

tekintettel emelte föl ismét a fejét. – De ha valami szörnyűség történt az anyukájával, ki fogjuk deríteni. Akkor legalább jogosan szomorkodhatunk, ahelyett, hogy mind attól rettegnénk, ami esetleg történhetett.

– Rosszakat szokott álmodni – mondta Mia.

Moira teljesen tisztában volt ezzel.

– Tudom, édesem. És ez talán akkor sem változik, ha kiderítjük, amit szeretnétek.

Mert a keresett válaszok sem hozhatták vissza Ameliát. Ennyit a szívével világosan látott.

Shay végighúzta az ujját az abroszra hímzett egyik virágszirmon.

– Segítesz nekünk?

– Persze. – Az eredmény mindannyiuknak szívfájdalmat ígért, de Moira segíteni akart. – Szerintetek hol kezdjük?

Biztosra vette, hogy a lányok tervet is hoztak.

– Régi és új módszerrel. – Ginia óvatosan hörpölgette a forró csokoládéját. – Jake-et fogjuk megkérni, hogy segítsen az újban.

Jaké volt az újdonsült vezetője az Őrszem nevű szervezetnek, amelyet azért hívtak életre, hogy fölkutassa és támogassa a bajba került boszorkányokat, különösen a fiatalokat. A vállalkozás nem egészen makulátlan múltra tekinthetett vissza, de Jake-nél hozzáértőbb közel s távol nem akadt. Az Őrszem varázsriasztó-rendszerét – és a boszorkánybalesetek sokéves nyilvántartását – pedig semmi sem múlta felül. Bölcs gondolkodásra vallott, hogy a lányok igénybe akarták venni, egyúttal arra utalt, hogy többet tudnak, mint amennyit mutatnak.

– Úgy gondoljátok, hogy varázslás is szerepet játszott Amelia eltűnésében?

– Te nem? – kapta föl a fejét Ginia.

De, nagyon is. Moira elismerően bólintott.

– Jaké jó ember. Amennyiben az Őrszemnél vannak adatok, képes megtalálni őket. Szükség lesz azonban dátumokra,

időpontokra, és Sierrát nem kéne ezzel terhelni. Anyukátok a gyámhivataltól megszerezhetné ezeket az információkat.

– Már mindent tudunk – szólt a testvérei nevében is Shay. – Sierra tizenkét éves korában, a karnevál utolsó estéjén történt. – Elvigyorodott. – Figyelünk ám!

Csakugyan figyeltek. Egyelőre leiskolázták a felnőtteket.

Ginia megint a forró csokoládéját szagolgatta, még mindig a titokzatos összetevőt próbálta kitalálni.

– Jaké az új rész. A te segítségedet a régi részhez kérjük.

Stílszerűen.

– Hát, az biztos, hogy régi motoros vagyok. Mit kívántok tőlem?

A jóstál ebben az esetben nem nagyon kecsegtetett sikerrel, de szívesen megpróbálkozott vele.

– Nem te magad vagy a régi rész – kuncogott Mia. – Rá kéne beszélned Laurent, hogy használja a kristálygömbjét.

– Nahát! – Moira egy pillanatra elhallgatott, álmélkodott a lányok gyors észjárásán. – Micsoda remek ötlet! Ámbár nem könnyű feladat...

– Tudjuk – mosolygott Ginia. – Lauren még mindig gyáva nyúl a hókuszpókuszozáshoz.

Moira is annak tartotta. Adott neki néhány gyors leckét a dédnagyi kristálygömbjének használatából, de ha nem tévedett, Lauren az ő szélütése előtti nap óta nem intézett komoly kérdést a varázseszközhöz.

Mia odanyúlt, megpaskolta a kezét.

– Neked sikerülni fog, Moira néni. Laurent a bánatával bárki az ujja köré csavarhatja.

Moira kuncogott, arra gondolt, hogy az amúgy minden hájjal megkent, szakavatott Laurent talán meglepné ez a jellemzés, bármennyire is illik rá.

– Minden tőlem telhetőt elkövetek.

Három helyeslő mosoly a három egyforma arcon. A kislányok megkapták, amiért jöttek.

Moira behunyta a szemét, hirtelen ráeszmélt a pillanat teljes jelentőségére. Mindig is a boszorkányközösség matriarchája volt. Elorie, az unokája már sok tekintetben a nyomdokaiba lépett – szervezte a kiképzést, a különféle szolgáltatásokat, és általában véve a közösség összetartását. De a beavatkozó tehetségének még nem akadt igazi örököse.

Mostanáig.

*

Jamie fintorgott, ahogy Sierra szövevényes légáramai egymásba gubancolódtak, összeomlottak, meghiúsították a bűbáját. Azután meghökkent, mert a lány izzó tekintettel újra varázserőt merített, hogy elölről kezdje az egészet.

Devin fejcsóválva lépett hátra.

– Széttépi magát ezzel a kulimunkával.

Vagy a kiképzőit. Négy órája időztek Govinnál, és Sierra szinte megállás nélkül varázsolt. Jamie már attól is elfáradt, hogy nézte. És az ennivaló mennyiségéből ítélve, amit

Govin és Dev a legutóbbi órában fogyasztottak el, ők is ellankadtak.

Korgó gyomrokon könnyen segíthettek, Sierra problémáján nem annyira.

– Ez most kábé a felelőtlenség ellentéte, hm?

– Talán fölrovod neki? Mindannyian összefogtunk, próbáltuk meggyőzni, hogy veszélyt jelent az emberiségre. Azután megint mindannyian összefogtunk, és azért nyaggattuk, hogy használja a varázserejét.

Devin hangjából olyan bírálat csendült ki, amihez az öccse nem volt hozzászokva.

Jamie a homlokát ráncolta.

– Hát igen, ez is, az is szent igaz.

Devin felhördült.

– Ha így folytatja, a téli napfordulóra ő lesz a nyugati félteke legveszélytelenebb és legagyonhajszoltabb boszorkánya.

Vagyis két nap múlva. Ott a pont.

– Szerinted túlerőltetjük?

– Már nem. Most már önállóan erőlteti túl magát. – Devin egy pillanatra elhallgatott, bánatos képet vágott. – Mindannyian abból indultunk ki, hogy nehéz meggyőzni.

Jamie megértette a következő gondolatot, aminek a bátyja nem adott hangot. Mindannyian abból indultak ki, hogy Sierra az anyja lánya. És emiatt nem hagyták békén.

Fölsóhajtott. Most eljött az ideje, hogy megpróbálják magabiztosabbá tenni a boszorkányt, akit elbátortalanítottak.

Ismét Sierrára koncentrált, akinek legújabb kísérlete éppen a kritikus ponthoz ért – és ezúttal semmi sem gubancolódott össze. Jamie lenyűgözött tisztelettel figyelte, ahogy a lány hihetetlenül keskeny légáramlatokat fűzögetett 169 égő gyertya között, és csakis a négyzet közepén lobogó lángot oltotta el – anélkül, hogy a többi egy picit is megrezzent volna.

Jamie csaknem harmincéves gyakorlattal mindössze 9x9-es gyertyanégyzetet tudott kezelni. Márpedig a nyugati partvidék legtehetségesebb légboszorkányai közé tartozott. Sierra az imént egy 13x13-as négyzettel bánt el.

– Tegyünk hozzá még egy sort! – nézett Govinra a lány.

Betojok – gondolta Jamie, és Govin arcáról ugyanezt a reakciót olvasta le. A meteorológus egy szem teasüteménnyel a kezében lépett előre.

– Ezennel kinevezlek a gyertyák királynőjének. Szusszanj egyet, csodaboszi!

A lány elvette a sütit, de a fejét rázta.

– Még mindig csak negyedik próbálkozásra sikerült. Ennél több is telik tőlem.

– Tőlem nem – jelentette ki Govin halk, mégis parancsoló hangon. – A varázslásban nem létezik tökéletesség, Sierra. Egyikünk sem tudná utánad csinálni, amit most produkáltál. Ez elég.

– Minél többet gyakorolok, annál veszélytelenebbül fogok

dolgozni.

Nyilvánvaló volt, hogy Sierrának esze ágában sincs abbahagyni, amíg a kimerültségtől össze nem esik.

Jamie a bátyjára nézett. *Te jössz, haver!* Ha valaki megértette a szélsőségeket, hát Devin.

Megkönnyebbülten lélegzett föl, amikor Devin a lányhoz lépett. És döbbenten pislogott a bátyja gondolathangjától.

– Tévedsz – közölte Devin keményen, kérlelhetetlenül.

– Ha így folytatod a gyakorlást, éppolyan veszélyes leszel, amilyen voltál.

Jamie megrázta a fejét. Fogalma sem volt, mire akar kilyukadni a bátyja – de nyilvánvalóan nem passzióból piszkálta Sierrát.

A lány tekintete fölizzott.

– Használok földvezetékeket, oktatóköröket, dupla bűbájkorlátokat, védőrétegeket, vészkikapcsolókat, és jobban irányítok, mint bármelyik itteni boszorkány – vágta Devin szemébe. – Mit akartok még tőlem?

– Megbocsátást. – Devin egyetlen halk szava töredelmes bocsánatkérést foglalt magában. Sierra kezéért nyúlt. – Amikor idejöttél, rád néztünk, és a varázslásod fogyatékosságát láttuk. A legnagyobb tehetséged elismerésével még adósok vagyunk.

Senki sem mozdult.

– Tudod, hogyan kell társsal varázsolni, húgocskám. Együttműködni, és bízni a másikban.

Sierra tétován bólintott, még most sem értette a dolgot.

– Anyu megtanított rá.

– Igen, megtanított – húzta el az száját Devin. – És mivel néhány szokványos óvintézkedést elhagyott, nem vettük észre, mennyit ér az, amire *igenis* megtanított téged. Ne hagyd, hogy egy életen át bánjuk ezt.

– Nem értem.

– Ha túlzottan hallgatsz ránk, és elveted azt, amire anyukád tanított, akkor mégiscsak veszélyessé válsz, de másként. – Devin

a gyertyákra mutatott. – Ismered a határaidat. A lelked mélyén ismered őket. Elbírsz még egy sorral?

Teltek-múltak a másodpercek, majd Sierra megrázta a fejét.

– Nem. Tizenhárommal is alig boldogultam.

– Bizony. A földvezetékek és a vészkikapcsolók a rendkívüli helyzetekre valók. – Dev kivárta, hogy mindenki osztatlan figyelmét birtokolja. – Fontosak, de a tartós biztonsághoz az a legfontosabb, hogy tudd, *mire* vagy képes, és jól ítéld meg, mire *nem* vagy képes. – Devin megsimogatta a lány arcát. – Éppen úgy, ahogyan anyukád tanított. És ahogy ma reggel te tanítottad azt a picurkát Nat hasában.

Jamie érezte, hogy meglazul a Sierra mellkasát szorongató pánt, és csodálta a bátyját, amiért tíz lépéssel mindannyiuk előtt jár, és még nem végzett.

Devin újra előrehajolt, fölemelte Sierra állát.

– Annyira ártalmatlan vagy, amennyire kell. Most pedig alapozz arra, amit már tudsz! Ha csapatban dolgozol, ismerned kell a többiek határait is. – Elvigyorodott. – Engem kivéve, mivel én legyőzhetetlen vagyok.

Sierra lassan, de elmosolyodott.

– Én nem így hallottam.

Jamie tudta, hogy most őrajta a sor. Ideje megbízni az új boszorkányukban – a bátyja ragaszkodik ehhez.

– Devin kemény legény. Én azonban érzékenyebb vagyok. – Elvigyorodott. – Govinnal pedig nagyon óvatosnak kell lenni. A tűzboszorkányok eléggé szeszélyesek és kiszámíthatatlanok.

Sierra nevetett, ahogy a gyertyanégyzet hosszú lángcsóvává hussant, amely a férfi hasától egyetlen ujjnyira torpant meg. Jamie a szemét forgatta Govinnak.

– Fölvágós!

És az üzenet célba ért – a bizalom mindennél ékesebb jele, ha valakinek arcizma sem rezdül, mikor a kedvenc pólóját majdnem megperzseli egy pasas.

Sierra elkomolyodott.

– Komplikáltnak tűnik így együttműködni.

Devin vigyorgott.

– Csak azért, mert bénán bánok a szavakkal. Csupán egy kis gyakorlásra van szükséged. Holnap új varázslecke. Alaposan reggelizz be, és hozz magaddal egy seprűnyelet!

Jamie eleget csípett föl a bátyja gondolataiból, hogy tudja, mi a másnapi program. Vakon megbízott Devben – de azért bukósisakot szándékozott vinni magával.

17. FEJEZET

– Bújj be!

Nellnek tele volt a keze számítógép-alkatrészekkel, és reménykedett, hogy bárki érkezik is hozzá ma reggel, okvetlenül segíteni szeretne az Aervyn legújabb kísérlete utáni összeszerelésben. A szuperfiú a szétszedésben verhetetlen volt, de az összerakásban eddig semmiféle zsenialitásnak nem adta jelét.

Az asszony el sem akarta hinni, hogy téli napfordulós csemetéje hamarosan ötéves lesz. Mindössze két nap múlva.

Már észlelte a sógornője jelenlétét, mielőtt Nat befordult volna a helyiségbe. És ráeszmélt, hogy ez nem akármilyen látogatás. Nat elméje... zaklatott volt. Feszélyezett.

Letette a szerszámait.

– Szia! Jamie hozott?

– Igen – mosolygott Nat. – Úgy látom, attól fél, ha egykét órára otthon hagy, esetleg arra tér haza, hogy már a kislányunkat ringatom.

Ettől csak akkor kellett volna tartani, ha Nat borzasztóan siet.

– Bocs, ez egy kicsit az én hibám. Mikor a lányokkal voltam terhes, Nathan megőrjített, és megkértem Dánielt, vigye el

valahová, hadd szundítsak egyet. A lányokat két héttel későbbre vártam, úgyhogy el is vonultak az állatkertbe.

Nat vigyorgott.

– És megindultak a fájások?

– De meg ám. Az ünnepi hétvégén, péntek délután négykor. A városban beállt a forgalom. Dániel három óra alatt jutott haza.

– A lányok három óra alatt jöttek világra? – vágott megdöbbent arcot Nat.

Szép is lett volna! Nell kemény tizenöt órán át vajúdott.

– Fenéket. De Jamie-nek kellett mellettem ülnie, amíg vártuk, hogy Dániel hazaérjen. Egy cseppet kikészült. – Az igazat megvallva, Nell sem volt a higgadtság szobra. – Moira körülbelül egy órával később futott be, de azt hiszem, Jamie addig azt képzelte, neki kell majd világra segítenie a hármas ikreket a konyhakövön.

Nat a homlokát ráncolta.

– Moira hogy ért oda olyan gyorsan?

– Aznap reggel indult el Új-Skóciából. Azt mondta, egyszerűen tudta, hogy itt az idő. – Nell szeretettel paskolgatta meg a laptopját. – Szerencsés vagy. Ez a csinos játékszer lehetővé teszi, hogy röpke percek alatt bevonjunk egy gyógyítót. A Varázsvilág ingajáratán keresztül történő személyszállítás sok előnnyel kecsegtetett, de egy boszorkánybábának időben a megfelelő helyre való juttatása volt a legklasszabb.

Nat egy pillanatig hallgatott.

– Te is tudtad, hogy itt az idő?

Ezt kilenc év alatt senki sem kérdezte Nelltől.

– Az a gyanúm, hogy tudtam. Valószínűleg ezért kívántam egy kicsit magamra maradni. – Nell elmosolyodott. – Bizonyára láttam, hogy az ikrek megérkezése után egy másodpercnyi nyugtom sem lesz.

Ekkor jutott eszébe, hogy Nat talán valami egészen konkrét okból tette föl a kérdést.

– És te hogy érzed magad?

– Nem találom a helyemet. – Nat olyan pózba nyújtózkodott, amit Nell pocak nélkül sem tudott volna utánozni.

– Furcsákat álmodom.

A várandós álmok néha tényleg eszelősek.

– Szexi bikákról?

Nellnek eszébe jutott egy különösen túlfűtött álma a legutóbbi terhessége idejéből, amelyben Nathan Fillion feszített. Három példányban. A *Firefly* ismétlései azóta új jelentést kaptak.

– A, dehogy – pirult el Nat. – Az még az elején volt.

Nell türelmesen várt. Ha a nyájas csönddel nem ér hamar célt, még mindig bevethette a csokifagylaltot.

– Álmomban a kislányom felnő. És Ameliává változik.

Nell pislogott.

– Sierra anyukájává?

Erre a fordulatra nem számított.

– Igen. – Nat állapotos pereccé tekeredett. – Biztosan csak a tudattalanom reagált a félelmeimre.

Elérkeztek tehát a látogatás céljához. Nell leült Nat mellé a földre. Perecakrobatikával még véletlenül sem próbálkozott.

– És mitől félsz?

A válasz egy ideig váratott magára, amíg a jógafenomén összeszedte a gondolatait.

– Azon töprengek, mi hajtotta Ameliát, mi tartotta annyira távol a közösségtől, mindattól, amit ismert, azoktól, akik szerették volna őt.

Ezen sokan törték a fejüket. Nat valószínűleg a legtöbbjüknél bölcsebb válasszal szolgálhatott, noha egyáltalán nem ismerte Ameliát.

– És mit gondolsz, mi hajtotta?

– Talán a világlátás öröme. És a félelem, hogy a visszatérés korlátokat jelent, megbéklyózza a szabadságát. Egyesek nem bírják elviselni a kötöttségeket.

Nell a homlokát ráncolta. Valami többről volt itt szó – az utolsó mondat valósággal belevésődött Nat agyába.

– Gondolod, hogy olyan csillapíthatatlanul vágyott a szabadságra?

Nat lassan bólintott.

– Mi másért hagynál magára egy gyermeket, azt a gyermeket, akit kimondhatatlanul imádsz?

Amióta bevonták Sierrát, Nell most először érezte saját magát Amelia bőrében. És végre egy pici együttérzés ébredt benne.

– Az ember nem lehet anya és egyidejűleg teljesen szabad.

Egy darabig szótlanul üldögéltek. Azután Nell fölnézett, és megfogalmazta a kérdést, ami leginkább zavarta:

– Szerinted vissza akart jönni?

– Igen – vágta rá azonnal magabiztosan Nat. – Nem hagyta volna Sierrát egy hotelszobában, ha örökre megy el.

Nell tűnődve bólogatott, az Amelia iránti együttérzés hajszálvékony szálába kapaszkodott, amit végre-valahára meglelt.

– Inkább elküldte volna hozzánk.

– Azt hiszem. – Nat széttárta a kezét. – Nem ismertem őt, úgyhogy csak találgathatok, de tudom, milyen az, ha az ember szeretne megszabadulni az élete realitásaitól, még ha csak néhány órára is. Amelia talán ezzel próbálkozott, amíg a kislánya aludt.

Különös szavak az egyik leginkább felelősségteljes embertől, akit Nell valaha is ismert. És ezen a ponton már egyáltalán nem tudott együttérezni Ameliával.

– New Orleansban hagyott magára egy gyermeket, Nat. Miért küszködsz annyira, hogy együttérezz vele?

– Mert muszáj. – Nat feszülten figyelt. – Ugyanez a szabadságvágy munkál az én kislányom szívében is. És nem szeretném, hogy olyan anyává váljon, aki kénytelen egyedül hagyni a szállodai szobában alvó gyermekét, hogy kielégítse a saját szükségleteit.

Bárki más esetében Nell csak legyintett volna, hogy ezek a terhes anya irracionális félelmei. Bárki más esetében.

– A kislányod tűzboszorkány. Azok nagymérvű nyughatatlanságra hajlamosak. Talán ezt érzed.

Nat lassan megrázta a fejét.

– Többről van szó. – Mély lélegzetet vett. – Nem szép csöndben fog előbújni. így kóstol bele először a szabadságba.

Nelltől távol állt, hogy lapos közhelyekkel válaszoljon.

– Valószínűleg. A varázserővel rendelkező legtöbb kisbaba belépője meglehetősen lármás.

– Segítenünk kell neki. – Nat tekintete a messzeségbe révedt. – Devint szoktad cukkolni a nyughatatlan génje miatt.

Nell nem értette az összefüggést.

– Devin nem Amelia.

– Persze, hogy nem. – Nat a hasa alatt összekulcsolta a kezét. – De lehetett volna olyan. A szíve szabadságra vágyik. Amelia nem tudta, miként leljen felelőtlenség nélkül szabadságra. Devin tudja. Az ő esetében a nyughatatlanság csak móka.

Ennél jobb jellemzést Nell még sosem hallott az öccséről.

– Segítenem kell a kislányomnak, hogy úgy keresse a szabadságot, mint Devin. Hogy magasan szárnyaljon, de helyén legyen az esze.

Nell megállapította, hogy király csaj a sógornője.

– Nat, szerintem nincs a földkerekségen még két olyan ember, aki olyan valószínűséggel el tudná látni ezt a feladatot, mint ti Jamie-vel. – Elmosolyodott. – És ha a kislányotok majd magasan szárnyal, Dev bácsit küldjük utána, hogy megfogja. Hidd el, Devin rászolgált.

Nat mosolyogva talált vissza a megszokott, derűs önmagához.

Most meg Nell nem talált nyugalmat, fölidézte a társalgásuk néhány különös fordulatát.

– Hogy tudtál ilyen hamar kiigazodni az én Devin öcsémén?

– A legjobb barátnőmbe szerelmes.

Nell alig kapott levegőt.

– Biztos vagy benne?

A családban mindig Dev szárnyalt a legmagasabban – és Nell

őt tudta leginkább elkapni.

Nat együttérző tekintettel bólintott.

– Egyelőre csak Devin részéről. Lauren szíve nem olyan gyors.

Ez sem tett jót Nell oxigénellátásának.

– De föl fog zárkózni?

Nat arca lassan földerült.

– Az attól függ, milyen ügyesen adja elő magát az öcséd.

Dev és Lauren.

Nell hátradőlt, próbálta elképzelni. És rájött, hogy nem is olyan nehéz. Ha létezik nő, aki elfogadja párjának az ő szélvész öccsét, az leginkább Lauren.

*

Sierra fölszisszent, amikor Aervyn egy cirokszálnyival úszta meg, hogy egy hatalmas sziklának csapódjon.

– Hogy csinálja ezt?

– Feltétlenül bízik a varázslásában – vigyorgott Devin.

Jamie fölhorkant.

– Feltétlenül bízik abban a képességében, hogy kiteleportálja magát a bajból.

Teleportálni nem csak Aervyn tudott. Sierra Jamie-re nézett.

– El tudod kapni, mielőtt pórul jár?

– Okos kérdés – mondta helyeslő tekintettel Devin. – Aervyn hosszú ideje varázsol Jamie-vel, úgyhogy ismerik egymás határait.

Jamie a fejét rázta.

– Túl gyorsan mozog. Ha lassabban, vagy közelebb repülne, valószínűleg el tudnám csípni. – A lányra kacsintott.

– Ne felejtsd el ezt, ha azt akarod, hogy megmentselek, mielőtt egy sziklának csapódsz. Közel és lassan!

Közel és lassan. Megjegyezve. Sierra a kezében tartott seprűre nézett, próbálta elnémítani a fejében tomboló harci zajt. Sierra Brighton, a viharboszorkány alig várta, hogy a levegőbe emelkedjen. Sierra Brighton, az újsütetű óvatos és ártalmatlan

boszorkány vigyázott, nehogy kitaccsoljon.

Devin a lány vállára tette a kezét, amikor Aervyn tőlük öt centiméterre kissé csúszkálva megállt.

– Nagy oktatókört létesítettünk, és mindannyian földelünk. Ez biztonságos játszótér, úgyhogy jó mulatást!

Govin, aki a lány mellett állt, megpróbált a levegőbe szökkenni, és tizenöt centivel odébb orra bukott. Juj!

Aervyn kuncogott.

– Ennél gyorsabban kell csinálni, különben nem maradsz fenn a levegőben.

– Jókor mondod! – Govin fölnézett a földről, és kacsintott. – Egyéb ötlet, mielőtt újra megpróbálom?

Aervyn néhány másodpercig tanulmányozta Govin felszerelését – bukósisak, párnázott védőmellény, térd- és könyökvédő, lábszárvédő.

– Azt hiszem, kéne neked egy felleghajtó köpönyeg.

Sierra nem bírta megállni gyöngyöző kacagás nélkül.

– Kölcsönveheted az enyémet.

– Hoztam egy tartalékot. – Devin csillámló rózsaszín palástot húzott elő a hátizsákjából. – Megdézsmáltam a lányok jelmezkészletét.

Govinnak a szeme sem rebbent.

– Ha egy körgallér segít a repülésben, akkor körgallért fogok viselni. – Fölállt, magára öltötte a köpenyt, megigazította a bukósisakját, és biccentett Sierrának. – Verseny a szikláig.

Hihetetlennek tűnt, hogy ez ugyanaz a pasas, aki a fél életét egy mesterséges tónál miniidőjárás gerjesztésével tölti, azután kikapcsolódásként matekozik.

– Melyik szikláig?

– Amelyikig eljutok – nevetett a férfi.

– Segíthetek! – szaladt mögéjük Aervyn. – El tudlak lökni.

Devin fölnyalábolta.

– Szó se róla, kis haver. Nincs segédlet. Minden boszorkány magától repül.

Jamie felszökkent a seprűjére, és a levegőbe lódult.

– Tök jól nézek ki mellettetek – szólt hátra a válla fölött.

Sierra néhány másodpercig figyelte a repülését, nyomon követte a bűbájvonalait. Aervyn elsősorban földes varázserővel lendítette előre magát, amivel ő nem rendelkezett. Devin vizet használt. Vizes varázsereje Sierrának is volt, sebességszabályozás azonban Devinnél gyakorlatilag nem létezett. Jamie viszont levegőt és tüzet alkalmazott, s ez neki is biztosíthatta a hiányzó összetevőket. Óvatosan a levegőbe emelkedett, azután előrelebegett, úgy keverte a seprűje elülső egyharmada alatti légáramlatokat, hogy előremozdítsák.

Jamie visszasüvített.

– Ügyes! Most már csak próbálj gyorsabban haladni, mint a dédnagyanyám.

A Sierra fejében dúló ordítozásban csakhamar a viharboszorkány kerekedett felül. Érezte, hogy egyetlen pöccintésnyi mágia választja el a gyorsaságtól. Megkettőzte a földvezetékeit, kettes sebességbe váltott, és élvezte, hogy a szél megcsapja az arcát – hívja őt... a mindenit, gyakorlatilag kifordítja önmagából.

Rajta! Időnként nem árt egy kis játék. Jamie vigyorogva húzott el mellette.

Könnyek égették a szemét – azután lefújta őket az arcáról a szél, ahogy szabadjára engedte a varázslását. Ráhajolt a seprűnyelére, nekiiramodott a téli égbolton, és rikoltozott jókedvében.

És ráeszmélt, hogy nincs egyedül. Aervyn csillogó szemmel haladt mellette.

– Ezt próbáld meg!

A kisfiú jókora hurkot írt le, és fejjel lefelé száguldott.

Ez ellenállhatatlan ajánlat volt. Sierra fölhúzta a seprűje elejét, kilőtt az égbe, követte a kisfiút a felhők közé – és kurjongatott, ahogy versenyt repültek a föld felé. Gyors munkával léghálót szőtt, hogy szükség esetén elkapja őket. Biztos, ami biztos.

Aervyn vigyorogva röppent hozzá egy pillanatra, és megérintette a vállát.

– Te vagy a fogó!

Elsüvített, lesüllyedt, fölugrott, ide-oda kanyargott, mint egy részeg kolibri. Sierra legjobb tehetsége szerint igyekezett anélkül követni, hogy közben szikláknak vagy más boszorkányoknak ütközött volna. Két perc elteltével már mesteri dupla bukfencet vetett, öt perc múlva kézen fogva dugóhúzózott.

És sajgott a szíve a közös varázslat örömétől. Megmarkolta a nyakába akasztott narancssárga békát. Anyu imádta volna a seprűnyélen röpködést.

Végül csak süteménnyel tudták lecsalogatni őket a levegőből. Nutellás koronggal. Tetemes mennyiségűvel.

Sierra kicsit kifarolva fékezett le Devin mellett, a szíve még mindig valahol az égben járt.

– Tessék, egyél! – nyomott a kezébe a férfi egy marék nutellás jóságot. – Azután megpróbáljuk a második leckét.

– Mi leff az? – tömött a szájába egy süteményt Sierra.

– Majd megmondom, ha ismét a levegőbe emelkedünk

– mosolygott Devin. – Aervyn, össze tudsz kötni bennünket csoportos gondolatkapoccsal?

A csodafiú süteménnyel teli szájjal bólintott, azután elvigyorodott.

Sierra érezte a bejövő zökkenést a fején, és ráeszmélt, hogy még mindig hallja Devin beszédét, pedig a férfi szája már nem mozog. *Röptében végzett csoportos varázslásnál csudára hasznos, ha van kéznél egy gondolatboszorkány. Amennyiben túlságosan elvonja a figyelmedet, csak szólj Aervynnek, és kiktat téged a kapcsolatból.*

Hangok a fejében. Hát nem király? Sierra vigyorgott. *Mi a második lecke?*

Devin nevetett. Kapj a levegőbe, és válts kettes sebességbe, azután megtudod.

Sierra elindult, és mérsékelt ütemben haladt előre. Aervyn és

Jamie jobbról-balról mellészegődtek. Sierra pislogott – a csodafiú most a szokásos földes varázsereje helyett légvarázzsal repült. Jó kis kunszt. Devin hátramenetben siklott eléjük. *Kettes számú lecke. Kötelékben repülés. Sierra, te vezetsz. Vedd számításba, mit bír a csapatod!*

A lány lázasan gondolkozott, Jamie-re nézett. El tudod teleportálni magad egy szikla útjából?

Hö, köszönöm szépen! A férfi a szemét forgatta, de válaszolt. Ennél a sebességnél simán.

Hát jó, akkor tutira nem mennek ennél gyorsabban. Sierra óvatosan vezette háromfős csapatát pár egyszerű alakzatban, majd odaröptette őket Devinhez, aki még mindig hátrafelé kacskaringózott a seprűjén.

Devin csak a fejét rázta. Még egyszer! Ezúttal tapasztald ki a csapatod teljesítőképességének a határát. Közelítsd meg, de ne lépd át!

Hogyisne! Az egész társaságot leszállította a földre. Nem fog komoly beszélgetést folytatni egy hátrafelé repülő boszorkánnyal.

– Ez nem biztonságos.

A férfi fölvonta fél szemöldökét.

– Aervynnel dugóhúzóztál.

– Persze, de ő legalább olyan jól repül, mint én, szóval ha én meg tudok csinálni valamit, akkor ő is. – Jamie-re nézett, nem akarta megbántani. – Azt hiszem, neki talán nem minden menne.

– Azt hiszed? – horkant föl derűs arccal Jamie.

– Tökéletesen igazad van. – Devin kivárta, hogy a lány ránézzen. – Erős boszorkány vagy, Sierra, tehát sokszor fogsz olyanokkal dolgozni, akik nem vehetik föl veled a versenyt. Keresd meg Jamie teljesítőképességének a határát, de ne roppantsd össze őt!

Sierra a homlokát ráncolta. A kettes számú lecke nem tűnt túl szórakoztatónak.

– Miért?

– Azért, mert ha legközelebb egy nagy hullám tart egy sziget felé, akkor jobb, ha tudod, milyen érzés, mikor egy csapattársad elér a határaihoz – felelte nagyon komoly tekintettel Devin.

A lány seprűje a földhöz csapódott, a lába remegett, mint a kocsonya.

– Nem így csináltam. Nem vigyáztam eléggé.

Végrehajtotta a varázslatot, ahogy kellett – és abból indult ki, hogy a többiek mind bírják az iramot.

Érezte, hogy Devin megfogja az állát.

– Mert nem tudtál. Dolgoztál már azelőtt csapattal?

– Nem. Csak anyuval.

– Megtettél minden tőled telhetőt, amennyire az ismereteid engedték! – A férfi lehajolt Sierra seprűjéért, és átnyújtotta neki. – Ideje egy kicsit többet tanulni.

A lány szívét még mindig fájdalmasan mardosta a felismerés, hogy veszélynek tette ki a csapatát.

– Talán vezethet valaki más.

– Vezethetne.

Ő pedig ugyanolyan veszélyt jelentene, amikor legközelebb csapattal dolgozik. Egy pillanatra behunyta a szemét, bepólyálta a vérző sebeket, és Jamie-re nézett.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha kölcsönkérnéd Govin köpönyegét. Talán a térdvédőt is.

Ahogy elindultak a magasba, Sierra megpróbálta kiokoskodni, hogyan gondoskodjon külön-külön a három másik boszorkány biztonságáról. Amikor hármas sebességfokozatra kapcsolt, figyelte, amint Jamie meginog, és tudta, hogy gyorsan elő kell állnia valami tervvel. A rózsaszínű felleghajtó köpönyeg csak a tündérmesékben nyújt védelmet.

Aervynnel most nem törődött, egyszerű hurokba lendült – és káromkodva látta, hogy Jamie a hurok tetején vesztegel. Pánikba esett, hátulról megtaszította a férfi seprűjét, körbelökte a hurokban. Jamie vigyorogva integetett, láthatólag eszébe sem jutott aggódni, és Sierra szíve valamelyest megnyugodott.

Még egy fokozattal följebb váltotta a csapat sebességét. A lassúság nem mindig a legbiztonságosabb. Újabb hurokba fordult, valósággal Jamie oldalához tapadt – és vigyorgott, amikor a férfi odafönt rálépett a gázra. Helyes. Gyorsan tanul.

Még egy kis gyakorlás után sikerült pár akadozó dupla bukfencet vetniük. A dugóhúzót azonban – vagy azt a micsodát, amiben Sierra és Aervyn süvítettek az égen – Jamie meg a seprűje semmiképpen sem bírta volna ki egy darabban.

A csapat elérkezett a határához.

Illetve nem. A csapat *Jamie* határához érkezett el.

Sierra megmarkolta a seprűjét, erősen törve a fejét. Azután elvigyorodott. Jobbra-balra légvarázserőt küldött, fölszólítva a többieket. Ha egyetlen varázserőárammal repülnek, Jamie többé nem gyönge láncszem.

Bízz a varázserőben! Devin szavai az időjárási medencétől bugyogtak a felszínre, ahogy Sierra közös légáramba kapcsolta a csapatát.

Bízz a varázserőben! Még egyszer ellenőrzött minden kapcsolatot – azután beletaposott a gázba.

Ahogy alakzatban hasították az eget, Aervyn ujjongása meg sem közelítette a nagybátyjáét. A lány hallotta Jamie diadalmámoros csatakiáltását, miközben dugóhúzóba szálltak, és kicsit szélesebbre terítette a léghálót – hátha Jamie nem kapaszkodik eléggé.

Azután nekifeszült a szélnek, és ösztökélte Aervyn varázserőáramát. *Még!*

18. FEJEZET

Nat elgondolkodva nézett Sophie-ra.

– Hogy bonyolódhat két igencsak terhes asszony cinkosságba effajta ravaszkodásban?

– Hivatalosan csak azért jöttünk el otthonról, hogy további újszülöttcuccokat vásároljunk – emelt föl Sophie egy csecsemőruhával teli szatyrot. Szimatolt. – Még mindig érződik rajtam a linguine illata?

Bizonyos rendkívül elszánt hármas ikrek kívánságára két adagot vettek elvitelre Romano eszelősen finom ételspecialitásából, és ha már ott tartottak, okvetlenül le kellett ülniük, hogy maguk is elfogyasszanak egy-egy tányérral. Épelméjű ember nem küld éhes várandós anyukákat ennivalóért.

Nat odahajolt, megszagolta.

– Talán. De Jamie esküdözik, hogy én ötezer kilométer távolságból kiszimatolom a Moira sütőjéből éppen kikerülő linzert.

– A terhesség hatása – kuncogott Sophie. – Elorie ki nem állhatja a vöröshagyma szagát, meg a bazsalikomét, meg tucatnyi mást. Szegény Aaron kínlódik, hogy a főzésnél rendes körülmények között használt hozzávalók felét kihagyja.

Nat lenézett a pocakjára.

– Szerintem a srácoknak még mindig a könnyebbik fele jutott.

– Az nem is kérdés.

Sophie fontolgatta, vajon témát váltson-e. Az első szülés elébe néző nők zöme nem kíváncsi további történetekre. Nat önfegyelem terén bárkivel fölvette a versenyt a világon, de egy kisbabát kinyomni életre szóló élmény. Az életre szóló élmény küszöbén ücsörögni pedig nem valami kényelmes.

Nat elcsöndesedett, a falnak támaszkodott, és Sophie azonnal fölfigyelt.

– Megint a jósló fájások?

Ezek a kicsi, többnyire fájdalommentes összehúzódások segítenek a nő szervezetének, hogy fölkészüljön az eljövendő

eseményekre. Olykor kifejezetten bosszantóak, éjszaka nem hagyják aludni a kismamát, és még inkább kínozzák amúgy is elgyötört hólyagját.

Sophie a kezét nyújtotta, hogy gyógyító megnyugvást adjon. Nat elkapta a csuklóját, és továbbindultak.

– Semmi gond, ezek még hagyján – mosolygott bágyadtan. – A hajnali háromkor jelentkezőket viszont beszüntethetnéd.

Sophie biztosra vette, hogy Natnek már nem sok éjszakát kell egyben kibírnia. Egy kiadós alvás pedig alaposan megkönnyíti a szülést.

– Szólj ma este Jamie-nek, hogy vessen be nálad és a babánál egy kis álomhozó bűbájt!

Mosolyogva látta, hogy Nat megtorpan a járdán.

– Az nem veszélyes? Én nem tudhatom.

– Gyakran alkalmazni nem szerencsés ötlet, hiszen igyekszünk minél kevésbé belepiszkálni a baba természetes

ritmusába, de egy éjszaka nem gond. – Most pedig tényleg eljött az ideje, hogy ne beszélgessenek tovább csecsemőkről. Nat agyának mással kell foglalkoznia.

– Szerinted miben mesterkednek a lányok?

Sophie-nak megvolt az elképzelése.

– Na, mit gondolsz? – vigyorgott Nat. – Beavatkoznak.

Hát igen, nagyjából ez volt Sophie elképzelése.

– És mit szólsz hozzá?

Nat a lehető leghuncutabbul csillogó szemmel nézett rá.

– Tudsz valami jó hallgatózó bűbájt?

– Látom, már teljesen elrontottunk téged. – Sophie nevetve karolt barátnőjébe. – Sajnos falon át működőt nem tudok.

*

Eljött az ideje, hogy megbirizgáljanak egy boszorkányt. Moira a boszorkánytársalgóbeli kedvenc foteljában ült, és Lauren érkezésére várt.

Nell mosolygott.

– Bánj vele gyöngéden! Ne feledd, hogy nem ezzel a sok hókuszpókusszal nőtt fel.

– Mutass kicsit több tiszteletet a gyökereid iránt, drágám! – dohogott Moira. – Laurentől talán nem várható el, de neked lehetne ennyi eszed.

A szavai mit sem rontottak Nell jókedvén.

– A lányaim ezen sutyorognak és vihorásznak mostanában annyit?

Egy vén boszorkányt hiába faggatnak.

– Nem minden kilencéves szokott vihorászni?

Nell szúrós szemmel nézett rá, de ebben a pillanatban megérkezett Lauren – a kristálygömbjével a kezében, ahogy

kérték. Továbbá egy üvegkancsóval, ami valami sárgásat tartalmazott.

– Mi az, kedvesem? Valami bájital?

Lauren enyhén elszörnyedt arcot vágott.

– Tojáslikőr. A munkahelyemen mostanában elég népszerű, úgyhogy nektek is hoztam.

Nyami.

– Tudtad, hogy a tojáslikőr eredetileg régi boszorkánygyógyszer? A gyöngélkedők vagy betegek számára is könnyen emészthető, a fűszerezése pedig mindenféle kellemetlen ízt elfed.

Lauren a mellkasához szorította a kancsóját.

– Az én tojáslikőröm nincs „fölerősítve".

Moira szigorú tekintettel próbálkozott.

– Varázsolj felnőtt boszorkány módjára, akkor nekem nem muszáj.

Kétfős hallgatósága hahotára fakadt. Na, nem baj. Egy próbát megért.

– Elhoztam a kristálygömböt. – Lauren óvatosan a kanapéra tette az eszközt, és elkezdte kitölteni a tojáslikőrt. – Tényleg ez a legjobb megoldás?

– Nem tudhatjuk, amíg nem próbáljuk ki.

A régi varázsmódszerek esetenként igen hatásosak, de egy cseppet kiszámíthatatlanok, különösen egy még némileg kétkedő boszorkány kezében.

Nell vállat vont.

– Jaké semmire sem jutott. Talált feljegyzéseket szokatlan energiaugrásokról abból az időből, de valószínűleg nem Amelia volt az egyetlen boszorkány a New Orleans-i karneválon.

Moira kortyintott a tojáslikőrből. Kifejezetten finom volt.

– Ezt Lizard gyártotta?

Igencsak megkedvelte Lauren fiatal asszisztensnőjét.

– Igen, ő – mosolygott Lauren. – Tegnap egy pasas vásárolt egy házat, de kikötötte, hogy élethossziglan bármikor beugorhat egy pohárka tojáslikőrre.

Nell nevetett.

– Teljesítettétek a kikötését?

– Természetesen. – Lauren vidor arccal ült le a kanapéra.

– Mindent megteszünk az ügyfelekért.

Milyen leleményes, vállalkozó szellemű nő. Nem csoda, hogy a dédnagyi kristálygömbje őt választotta. Moira elmosolyodott.

– Kiokoskodtad már, hogy mit fogsz kérdezni?

Lauren a homlokát ráncolta a kanapén mellette pihenő, ártalmatlan külsejű üveggömbre.

– Nem. De bárhogy fogalmazok, az első kérdésre sosem válaszol.

– Mert ír, gyermekem. Mi ráérősen szeretünk társalgásba bocsátkozni.

A kristálygömb öreg volt, és nem szokott hozzá a modern boszorkányok célirányos módszereihez.

– Hát én nem ír vagyok. Ha engem választott, hozzá kell szoknia, hogy ne teketóriázzon. – Lauren fölvette a gömböt, és belekukucskált mélységeibe. – Mondd el, mi történt Amelia Brightonnal!

Moira szerfölött meglepődött, amikor a gömb kissé elhomályosodott. Arra számított, hogy az efféle kérdést teljesen

figyelmen kívül hagyja. Nem is hitte volna, hogy Laurennek ekkora a varázsereje.

– Látjátok? – Lauren vállat vont. – Nem hagyja magát.

Nell egy falra akasztott képet nézegetett, a kuncogással viaskodva. Moira sem könnyen fojtotta el a magáét.

– Próbálkozhatnál másfajta kérdéssel, drágám. A kristálygömbök általában szeretik kifejezni a véleményüket. Eléggé untatja őket, ha csak egy-két gyors adatot kérdeznek tőlük.

A dédnagyi legalábbis ezt mondta.

Lauren a szemét forgatta.

– Miért ilyen szeszélyes eszközt kaptam?

– Mind szeszélyesek, gyermekem – kacagott jókedvében Moira. – Mit gondolsz, mibe őszülnek bele a boszorkányok?

Most Nell nevetése hömpölygött végig a helyiségen.

– Jaj, ahhoz egy-két boszorkánypalánta is elegendő. Eszköz nem is kell hozzá. – Laurenre vigyorgott, és az ölében tartott gömb felé intett. – Képzeld azt, hogy Aervyn, és jól elboldogulsz vele.

Lauren furcsa arcot vágott.

– Azt hiszem, ez tulajdonképpen segítség. – Még egy-két másodpercig szemlélgette a gömböt, majd halkan megszólalt. – Mutasd meg a legfontosabb tudnivalót Sierra édesanyjáról!

A gömb felszíne azonnal bepárásodott, különös fényben örvénylett. Lauren fölvont szemöldökkel pillantott a másik két nőre.

– Gyertek ide! – hívta őket. – Mindannyiunkhoz kíván beszélni.

Moira elérzékenyült. Több mint hetven éven át intézett kérdéseket a családi örökségéhez, de az soha még csak tudomást sem vett a létezéséről. Nell keze után nyúlt, hogy a fiatalasszony fölsegítse a fotelból, közben egy pillanatra sem tévesztette szem elől a kristálygömböt.

Leült Lauren mellé, és reszkető kézzel érintette meg a kavargó

glóbuszt. Összeszorította a szemhéját, ahogy képek folyama indult el a fejében. Először olyan gyorsan, hogy semmit sem tudott kivenni belőle, azután lassult az áradat, és Moira ismerős arcokat kezdett megpillantani.

Ott volt a dédnagyi, a vénséges vén családi hintaszékben ült, két kisdedet tartott a mellén.

Elorie, aki az anyukája karjába fészkelte magát.

Moira néhai nővére, a lábánál kuporgó Marcusszal és Evannel.

A kimerült Amelia, háton úszva az óceánban, egy pucér, sivalkodó kisbabával a mellkasán. Annyi szeretet áradt az anyából a gyermekébe, hogy betöltötte a környező tengert.

Azután fölbukkant Nat, egy alig észrevehető apróság. Sophie. Sierra. Az arcok ismét gyorsabban kezdtek váltakozni. Azután elapadt a folyam.

Moira csak ült, kezét áhítatos hálával nyugtatta az immár elnémult kristálygömbön. Hetven esztendeig várt. És micsoda választ kapott! Kinyitotta a szemét, szívéhez szorította a varázslatot.

– Sierrát szerették. Ezt akarta közölni velünk a varázsgömb.

A legfontosabbat. Amelia a múlt, a jelen és a jövendő legjobb édesanyáinak minden szenvedélyével szerette a gyermekét.

– Igen – bólogatott lassan, szipogva Nell. – Elnézést, biztos vagyok benne, hogy ez a fontos. – Elmosolyodott. – De láttam a saját lányaimat. Egyszer majd mind anyák lesznek.

Hmm. Ez nagyon érdekesen hangzott. Moira elismerően paskolgatta meg a kristály gömböt. Ő egyáltalán nem látta a hármas ikreket. A gömb nyilván mindannyiuknak valami mást mutatott.

– Én a dédnagyanyámat láttam. És a mi Sierránkat.

Lauren az ölében pihenő gömbre meredt.

– Én csak Ameliát láttam. – Fölkapta a fejét. – Natet látta valamelyikőtök?

Moira mosolygott, miután Nell-lel egyszerre bólintott. Meglehet, hogy zötyögős út vezet odáig, de Nat majd babusgatni

fogja a kicsinyét.

– Nem lesz semmi baj.

– Akkor jó. – Lauren megkönnyebbülése szinte kitapintható volt. Azután a homlokát ráncolta. – De ez nem igazán válasz arra, amit tudni akartunk. – A gömbre meredt. – Megpróbáljam még egyszer?

Jaj, ezek a fiatalok, akik azt hiszik, minden kérdés és válasz teljesen egyértelmű.

– Megkaptuk a választ, amit igényeltünk, édes kislányom. – Moira megpaskolta Lauren kezét. – Tudjuk, hogy a szeretet, amiben Amelia életében osztoztak, sokkal fontosabb, mint a halálának a módja.

Lauren lassan bólintott.

– Sierra már tudja ezt.

– Igen. Tudja. – Moira fölegyenesedett ültében. – Csak nekünk, többieknek kellett emlékeztető. Bármi történt Ameliával, nem a szeretet hiánya okozta.

Dallamos csengőhang vonta el a figyelmüket. Lauren a táskájáért nyúlt.

– Elnézést! Lizard még mindig a megállapodás véglegesítésén dolgozik, és azt mondtam neki, hogy elérhető leszek.

– A telefonján megjelenő üzenetekre pillantott. – Mennem kell.

Búcsút intett, óvatosan fölvette a kristály gömböt, majd egyik kezében azzal, a másikban az okostelefonnal kihussant a Varázsvilágból.

A dédnagyi remekül szórakozott volna.

Nell fölkapta a tojáslikőrös kancsót, és újratöltötte Moira poharát.

– A maradékot elviszem magammal. Jó ürügy lesz, hogy bekukkantsak a lányaimhoz, hátha sikerül kiderítenem, miben sántikálnak.

Moira megpróbált ártatlan képet vágni, ami nehezen ment. Nyakig benne volt ebben a bizonyos ügyben.

Nell nevetett.

– A beavatkozók világbajnokától vettek leckéket, igaz? Sejtettem. – Megrázta a fejét. – Csak reménykedem, hogy te egy kicsit alaposabban átgondoltad a dolgokat, mint ők.

– Egy jó boszorkány mindig gondolkodik.

Nell még javában nevetett, miközben eltűnt.

Moira igazán elégedetten mosolygott. Biztosra vette, hogy abban a folyamban valahol Lauren is megtalálható, egy kisbabával a karjában.

*

Devin újra homlokráncolva nézte a telefonján a Sierrától érkezett üzenetet. *Légy szíves, este hatkor gyere el hozzám. Szia!*

Nem valami bőbeszédű. De ha a nővére vagy a húga hívta, akár vér szerinti, akár tiszteletbeli, általában ment. Ez is szerepelt a bratyók kézikönyvében. Habár ez nem jelentette azt, hogy nem törhet egy kis borsot a nőszemély orra alá.

Vigyorogva nyitott be a ház kapuján. Ugyan, kit akar lóvá tenni – hiszen ma óriási engedményeket tett a lánynak. A dugóhúzóban pörgés, a Jamie és Aervyn közötti seprűnyeles kötelékrepülés élete legfrankóbb élményei közé tartozott. És tuti befutóként versenyezhetett volna az év fotósa címért, ha lett volna nála fényképezőgép, mikor a rózsaszín palástos Govin a seprűjébe csimpaszkodva és velőtrázóan rikoltozva végrehajtotta első bukfencét.

Pompásan mulattak ma – és egy bizonyos tinédzser boszorkány rendkívül bőkezűen bánt a varázserejével. Ha tehát a kisasszony ma este kissé követelőzően kíván föllépni, ő belemegy a játékba. Ahogy bratyókhoz illik.

Bekopogott Sierra lakása ajtaján, azután megfordult, mert a folyosón léptek közeledtek.

– Szia! – integetett félúton a lakás felé Lauren. – Hogy sikerült a seprűnyélen repülés?

– Idézem Sierrát: „istenkirály" – vigyorgott a férfi. – Okvetlenül próbáld ki!

A nő nevetett.

– Közvetlenül Moira után következem. Gondolom, ha ő egy darabban tér vissza, akkor talán én is.

Devin szinte biztosra vette, hogy rá tudja beszélni Moirát, üljön seprűre vele. Vagy inkább Aervynnel. Elvégre rajong a kislegényért. Ő pedig majd Laurent ülteti a *saját* seprűjére.

– Ezt megbeszéltük.

Lauren pislogott.

– Moira seprűnyélen fog repülni?

– Persze – kacsintott a férfi. – Nagyon meggyőzően tudok érvelni.

Lauren hosszan rámeredt, azután felhördült.

– Nem csoda, hogy Nell olyan remek munkát végez Aervynnel. Három fiútestvérével gyakorolhatta a „helyes vagyok, úgyhogy légy szíves, tegyél a kedvemre!"-

technikát. – Az ajtóhoz fordult, és bekopogott. – Egyébként mit keresel itt?

Devin határozottan érezte, hogy a nő egyazon mondattal hízelgett neki, és meg is sértette. Ügyes.

– Sierra SMS-ezett.

– Tényleg? – Lauren a homlokát ráncolta. – Nekem is. Rejtélyes üzenetet küldött, hogy este hatra legyek itt.

A férfi pókösztöne épp bizseregni kezdett, amikor a telefonja ismét pittyegett. Bejövő üzenet. *Nyisd ki az ajtót, tökfej! Mia.*

Lauren telefonnal a kezében elnevette magát.

– Óvatosan nyisd ki! Valószínűleg egy vödör víz zúdul a nyakunkba, vagy ilyesmi.

Devin vigyorgott.

– Túl sok időt töltesz boszorkányok között.

– Nekem mondod? – Lauren az ajtót fürkészte. – Nem ismersz valamiféle bűbáj-letapogató eljárást, vagy mit tudom én mit?

Nyilvánvalóan akadt még egy s más, amit Devin megtaníthatott egy újonc boszorkánynak.

– Gyorsabb megoldás, ha egyszerűen megkeresed az elkövetőket, és kiolvasod a gondolataikból a fondorlatos tervüket.

Elképzelte, amint négy kislány lapul vihogva az ősszörny háta mögött.

– Jogos. – Lauren egy pillanatig hallgatott, azután a homlokát ráncolta. – Hm. A lakás üres. Nincs itt senki.

Nahát. Az ősszörny igazából nem evett leánygyermekeket, még olyanokat sem, akik rászolgáltak.

– Ezek miben mesterkednek?

Lauren vigyorgott.

– Egyszerűen el is mehetünk.

– Nem hiszem, hogy genetikailag képes vagyok rá. – Devin fejcsóválva nézte a telefonját. – És ezek a kis ebadták tudják.

A nő az ajtó felé intett.

– Csak utánad.

Devin nevetve belökte az ajtót.

– Anyukám ennél különb nevelésben részesített. A vizes mágia nem a legalkalmasabb a védőpajzs-biztosításra, de jobban tudlak fedezni, ha előttem haladsz.

Lauren a szemét forgatta, de előrelépett, elindult a félhomályos előszobában. A férfi követte – azután beléütközött, ahogy a nappalihoz értek, és a nő megtorpant.

Devin fürge keze mindkettejük egyensúlyát megtartotta. Legalábbis addig, amíg jól szemügyre nem vette Sierra nappaliját.

A csinosan megterített asztalt.

A patyolatfehér abroszt.

A két lobogó gyertyalángot. Egyetlen szál vörös rózsát.

És Romano két tányérban gőzölgő specialitását, a linguinét.

Ajjaj.

A férfi telefonja ismét pittyegett. Ne akard, hogy rátok zárjuk

az ajtót! Shay.

Rosszcsont kislányok. Devin most már pontosan tudta, miben mesterkednek. És nincs az az isten, hogy sikerüljön.

Azután Laurenre nézett, aki még mindig dermedten bámulta az asztalt – és ráeszmélt, hogy talán mégis. A mindenül

*

Lauren bámulta a lobogó gyertyákat, fülében Puccini-melódia visszhangzott.

Ez biztos vicc. Kilencévesek akarják összeboronálni őket: nevetséges, nem? Nem, ő nem annak érezte. Nem egészen egy évvel ezelőtt volt egy másik pillanat, amikor Jamie-vel állt egy lakásban, és tudta, hogy visszavonhatatlanul megváltozott az élete.

Zsigeri ösztönei azt súgták, most újabb effajta pillanathoz érkezett. És egy másik Sullivan állt mellette.

Devinre nézett. A férfi sem nevetett.

– Most mit csináljunk?

Találkozott a tekintetük – és Lauren úgy érezte, menten elolvad.

– Együnk! Ezek a rosszcsont lányok a kedvenc kajámat hagyták itt nekünk.

Lauren behunyta a szemét, még egy utolsó erőfeszítést tett, hogy megtalálja a szíve szabályozómechanizmusát.

– Nem. Az enyémet.

A férfi hosszan, öblösen hahotázott – és hangjától Laurennek mindene berezonált. Hűha! Érezte, hogy az agya próbál ellenállást tanúsítani. Ez itt Devin Sullivan, a világutazó és adrenalinfüggő. Nem létezik, hogy ez összejöjjön – még akkor sem, ha a pasas rajong a linguinéért.

Érezte, hogy pánik dübörög a bordái alatt. Kisebb ügyleteket röptében kötnek. Nagyobbakat – hát igen, a nagyobbakhoz idő kell. És megfontoltság. Józanság.

Ezek egyikére sem kerülhetett sor egy szobában Puccinivel,

linguinével, valamint egy olyan férfi tömegvonzásával, akiről Laurennek még nagyon, nagyon alaposan el kellett gondolkodnia. Próbált összefüggő szavakat találni.

– Azt hiszem, mennem kell.

A férfi megfogta a kezét.

– Te nem akarod ezt? – kérdezte halkan és megkerülhetetlenül.

– Nem is tudom. – Az őszinteség csatározott a vergődő pánikkal. – Talán.

Devin vigyorgott, és a szobában egy csapásra enyhült a feszültség.

– Akkor egyél velem linguinét! Megvacsorázunk, azután kényelembe helyezzük magunkat az ősszörnyön. Megnézünk egy filmet. Kifőzzük, hogyan álljunk bosszút az unokahúgaimon.

Lauren csak bámult. Messziről felismerte a professzionális tárgyalótechnikát. Devin Sullivan veszedelmes férfi. Az a „talán" semmi szín alatt nem fog kitartani a linguinén és az ősszörnnyel súlyosbított randin át.

A telefonja csipogott. Desszertnek tiramisu a hűtőben. Imádjuk a pasit. Te miért ne imádhatnád? Ginia.

Jaj, istenkém! Most megnézheti magát.

19. FEJEZET

Moira letekert egy kis fonalat a gombolyagról, és folytatta a kötést. Rászokott, hogy mindennap beugrik egy-két órácskára a boszorkánytársalgóba. Otthonos, kellemes környezet volt, és rendszerint találkozott valakivel.

A fotelja az egész boszorkánytársalgóval egyetemben váratlanul minden figyelmeztetés nélkül fölragyogott, majd eltűnt – ő pedig egy tengerparti fövenyre huppantva találta magát. Lila hullámok és narancssárga pálmafák között. Még ilyet!

Sierra ért földet mellette, nem győzött bocsánatot kérni.

– Ne haragudj! Nem tudtam, hogy van valaki a társalgóban. Ne mozdulj, mindjárt visszaviszlek!

Még egy másodperc, és újra megjelent Moira alatt a fotelja, végtelen megkönnyebbülésére ismét a boszorkánytársalgóban. Sierra közvetlenül előtte állt, szemlátomást még mindig elszörnyedve.

– Szervusz, drágaságom! Minek köszönhetem ezt a kis kiruccanást?

– Épp egy programot próbálok írni, hogy stranddá változtassam a társalgót. – Sierra hebegett-habogott. – Az ikrek

szerették volna tudni, milyen Hawaii, úgyhogy meg akartam mutatni nekik. – A homlokát ráncolta. – Komplikáltabb, mint gondoltam.

Jaj, mintha nem lenne annyi minden más is komplikált az életben! Moira mosolyogva mutatott a maga melletti ülőhelyre.

– Hát, a színek kissé bizarrul hatottak, de a homok egészen valóságosnak tűnt.

Sierra sóhajtva ült le.

– A homok könnyű. A víz tényleg nehéz. Nem tudom, miért. Azt hittem... – akadt el a hangja, az arcára volt írva a vágyakozás.

Moira szíve megdobbant.

– Mi a baj, édes kicsi lány?

– Fürödni akartam – felelte halkan és szomorúan Sierra.

– Az itteni víz se rossz, de hideg. Hiányzik a langyos víz.

Meg az anyukája is hiányzott, a vak is láthatta.

Szerencsére ezen a problémán könnyen segíthettek. Moira összeszedte a kötését, és fölállt.

– Tíz perc múlva újra itt találkozunk. – Elmosolyodott. – Vegyél fel fürdőruhát, és hozz magaddal törülközőt!

Sierra a döbbenettől némán figyelte, ahogy Moira beélesítette a bűbájt, hogy hazajusson a Varázsvilágból. Neki is kellett fürdőruha – meg talán még egy-két utazónak.

*

Nat kuncogott, ahogy a férje ismét izgett-mozgott.

– Maradj veszteg, különben a végén beléd döföm valamelyik gombostűt!

A férfi kísértést érzett, hogy tovább fickándozzon, és hallhassa a felesége nevetését.

– Az utolsó simításokhoz olyasvalaki kéne próbababának, aki méretben közelebb áll Aervynhez.

Több olyasvalaki.

– Egy sincs, aki tudna titkot tartani.

Ebben volt igazság. Na, jó, akkor talán elszórakozik, amíg várakozik. Egy gyors varázserő-villantás, és aktiválta a bűbájt. A köpönyeg fölragyogott, majd eltűnt, viselője legnagyobb részével együtt. Ahogy Sierra mondaná: „istenkirály!"

Nat nevetett a férje látható részén.

– Azt már tudjuk, hogy a láthatatlansági bűbáj működik, te mafla. Most hozd vissza gyorsan, hogy beszeghessem az alját,

máskülönben a szuperfiú settenkedés közben megbotlik benne, és betöri a nóziját.

Jamie visszatündökölt a láthatóságba.

– Ugye, tudod, hogy Nell kinyír bennünket ezért?

Biztosra vette, hogy mit sem fog könnyíteni az életén, ha

Harry Potteres láthatatlanná tevő köpenyt ad a világ leghatalmasabb varázserejű boszorkánypalántájának. Egyes ötletek azonban néha annyira tökéletesek, hogy muszáj megvalósítani őket, azután bátran viselni a testvéri haragot.

Nat kihúzta a szájából az utolsó gombostűt.

– Az a gyanúm, hogy Nell elégtételt fog venni.

Basszus. Ez egyre rosszabb. Nell félelmetesen fantáziadús tudott lenni.

– Remélhetőleg legalább azt kivárja, hogy a kislányunk járni tudjon.

Ezzel nyerhettek egy kis időt, hogy kiengeszteljék valamivel.

– Addigra talán már nem is nagyon kell aggódnunk Nell miatt. – Nat levette Jamie-ről a köpönyeget, és az asztalhoz vitte. – Na, jó, ezt most már csak be kell szegnem, és készen is vagyunk. Hallottam történeteket arról, hogy különösen Devin mikre volt képes, mire megtanult járni.

A férfi vigyorgott.

– A legtöbben mindhármunkat hibáztattak.

Nat a kezébe nyomott egy almát.

– A legtöbben nem valami jól ismernek titeket.

Majdnem mindig Devin volt a felbujtó, az értelmi szerző, de neki meg Mattnek sem kellett kétszer mondani, hogy kövessék.

– Ha nincs Dev, alighanem találtunk volna magunknak valami más galibát.

– Meghagylak a hitedben.

Az asszony csillogó szemmel próbálta a varrógép talpa alá csúsztatni a köpönyeget. Domborodó hasa miatt nem a legkönnyebben boldogult.

A férfi sóhajtott, és újabb követ hajított a férfibüszkesége

bástyájára.

– Megcsináljam?

– Tudsz varrni? – szaladt föl Nat szemöldöke.

Újabb sóhaj.

– Ja. Azonkívül kötni, copfot fonni, sőt tűrhető barátságkarkötőt is csomózok. A keresztszemes hímzésnél azonban meghúztam a határt.

Ép elmével senkinek sem hiányzik, hogy három napon át pepecseljen ugyanazzal az egyujjnyi kézimunkával.

Az asszony föltápászkodott a székről, és átadta a köpönyeget.

– Hős megmentőm! Nem csodálom, hogy az unokahúgaid imádnak.

A bűbájkódoló szakértelmét imádták, és Jamie a maga részéről kitartott ennél a verziónál.

– Szóval szerinted nem vagyok olyan flúgos, mint Dev, hm?

A felesége átkarolta a vállát, a pocakja a férfi hátához nyomódott.

– Szerinted?

A, dehogy. Bármennyire furcsa érzéssel ismerte is be.

– Azt hiszem, neki extra adag jutott.

Miközben a tű alá igazította az anyagot, Nat leült mellé.

– Talán okkal rendezte így a sors, hogy a bátyád most itt van. Meg Sierra is. Mit gondolsz?

Hűha! Jamie nem tudott egyidejűleg varrni és a sors rejtélyein tűnődni.

– Mire akarsz kilyukadni?

Az asszony lassú körökben simogatta a pocakját.

– Csak az jutott eszembe, hogy talán tanulhatnánk ezt-azt velük kapcsolatban. A nyughatatlanság különféle válfajairól. Hogy kiokosodjunk, mire megérkezik a kisbabánk.

A férfi rávigyorgott.

– Szóval semmi sem véletlenül történik? – Tudta, hogy ez az asszony egyik kedvenc témája. És tényleg van benne valami. Ő Devvel együtt nőtt fel, mégis vívtak pár komoly csörtét

Sierrával. Talán mostanára okosabb lett... Vagy nem. Vállat vont. – Ha mást nem, annyit esetleg köszönhetünk Devinnek, hogy megóv bennünket a Nell-lel való összezördülésektől.

A bátyja napokon át tökéletesítette a világ legjobb repülő seprűjét. Fényes, piros és pokoli gyors. Mármint akkor is, ha nem Aervyn ül rajta.

Elindította a varrógépet. Hirtelen nem is tűnt rossz ötletnek elrejtőzni valahol.

*

Devin törülközővel a kezében állt a teljesen értetlen Sierra mellett. És elvigyorodott, ahogy Aervyn a tűzpiros strandsortjában beviharzott a helyiségbe.

– Felkészültél az indulásra, szuperhaver?

– Aha. – Aervyn kifulladva fékezett le. – A mama azt mondta, vigyázzatok rám, nehogy elvesszek, különben megkeserülitek!

Sierra kézen fogta.

– Vigyázunk! – Devinre nézett. – Egyébként hová a csudába megyünk?

– Majd meglátod – vigyorgott a férfi, és aktiválta a Varázsvilág szállító bűbáját, Sierra arcára szögezte a tekintetét, miközben a túloldalon materializálódtak. Az öröm hatott először, azután a lány fölsikított, és Aervyn kezét továbbra is szorongatva rohant a víz felé, úgyhogy a kisfiú lába a talajtól majd kétarasznyira kalimpált a levegőben.

Moira éppen földet ért, mikor a visítozásuk a tetőfokára hágott.

– Na, jól van. Gondoltam, hogy ez tetszeni fog neki. Eredj be te is, Lizzie! – engedte el a magával hozott kislány kezét. – Csak ne csatangolj el nagyon messzire, amíg nem megyünk utánad.

Devin érezte Lizzie vonóerejét. Aggodalomra semmi ok – nyilvánvalóan nagy hatalmú kis vízboszorkány ez.

– Te is bemész? – nézett Moirára.

Az asszony fenséges tekintetétől behúzta a nyakát.

Egyértelműen rendkívül ostoba kérdést sikerült föltennie.

– Természetesen bemegyek. Miért, talán azt hiszed, a vén boszorkányok nem tudnak úszni?

Devinnek volt annyi esze, hogy ne kövesse el kétszer egymás után ugyanazt a baklövést.

– Biztos vagyok benne, hogy te tudsz.

És majd a közvetlen közelében marad.

– Az a nap, amikor nem tudok beúszni a langymeleg óceáni vizekbe, a halálom napja lesz, édes fiam. – Moira a fiatalemberre vigyorgott, és a parti fövenyre dobta a törülközőjét. – Verseny a vízig!

Devin haláli kínosnak érezte, hogy Moira lehagyta őt. Leginkább azért győzhetett, mert ő mozdulni sem bírt a röhögéstől, de akkor is. Most követte az asszonyt, aki oda úszott, ahol a kicsik játszottak, pajkos vidrák módjára merülve az apró hullámokba.

Sierra sugárzó arccal dugta ki a fejét.

– Köszönöm szépen! Ez maga a tökély!

Tényleg az volt. Devin langymeleg vízben áztathatta a csontjait, egy vízboszorkánynak nincs is ennél nagyobb luxus. A világért be nem ismerte volna, de még ő is fázott a decemberi zord időben. A nap sugarai tűztek a vízből pillanatnyilag éppen kilátszó testrészekre, és a hullámok mélyén pazar színek sejlettek föl – kis halak jöttek hozzá, hogy megcsiklandozzák a lábujjait.

Ez az igazi élet! Talán Lauren is szeret úszni. Devin megdermedt, ahogy az utolsó kósza gondolat tudatosodott benne – azután prüszkölt, mert sós víz robbant az orrába. A fene vigye el! A vízboszorkányokat nem szokta képen csapni a hullám, hacsak nem nagyon-nagyon szórakozottak. Alábukott, hogy kitisztogassa az orrát – és remélhetőleg az agyát is. Akkor is éppen elég gondot jelent négy boszorkányra vigyáznia, ha nem szorong egy ötödik miatt, aki itt sincs.

Mikor a felszínre bukkant, Sierra már javában mutogatta a két

boszorkánypalántának, hogyan kell meglovagolni a hullámokat. Moira viszont őt figyelve, mindentudó mosollyal az arcán taposta a vizet.

– Valami jár az eszedben, drága fiam?

Devin a homlokát ráncolta, pontosan tudta, hogy ez cseppet sem zavarja az asszonyt.

– Semmi olyan, aminek kellene.

Moira fejével a trió felé intett: hason fekve siklottak a hullámokon.

– Érzékeled, mit művel a mi Sierránk?

A fiatalember a víz alatt abba az irányba nyújtotta az ujját, ahol azok hancúroztak.

– Deszka nélkül tanítja őket szörfözni. – Okos játék, és biztonságos is. – Helyes. A testszörfözés cseles dolog. Játszanak, szórakoznak, és senkinek sem megy víz az orrába.

– Úgy van. Ez a lány abszolút felelősségteljes – mosolygott Moira, ahogy Aervyn lebukfencezett egy hullám széléről, egyenesen Sierra várakozó kezébe. – És egyúttal remekül mulat.

Devin bólintott. Örömmel látta mindezt.

– Aggódtam, hogy átesik a ló másik oldalára, eltávolodik a varázslás élvezetétől. Túlontúl belesüpped a felelősségérzetbe.

– Egyik sem zárja ki a másikat. Minden boszorkánynak szüksége van rá, hogy egyensúlyra leljen. Ő egy kicsit még ingadozik, de megtalálja a maga útját. – Moira tekintete huncutságokat ígért. – Mindannyiunknak meg kellene szívlelnünk ezt a tanulságot, és időnként fölidéznünk magunkban.

A fiatalember döbbenten meredt rá – és későn tért ki, amikor aznap már a második hullám küldött vizet az orrába.

Néhány másodperc múlva, mikor felszínre bukkant, az asszony jókedvűen nevetett.

– Jaj, Devin, kedvesem! Nem lett volna szabad elhárítanom a legutóbbi házassági ajánlatodat. Na, gyere! Menjünk, tanítsuk meg a két legkisebbnek, hogyan ússzanak a nagy hullámok

hátán, jó?

A férfi mögötte tempózott, és azon álmélkodott, hogy a manóban csúszott így ki a kezéből ez a kis kirándulás. Ezek csak jó félméteres hullámok. Miért támadt hirtelen olyan érzése, hogy a Bermuda-háromszögben úszkál?

Fejek fordultak feléjük, ahogy közeledtek. Moira egyszerűen intett, és éles szögben elfordult, hogy kiússzon a tengerre. Sierra szeme elkerekedett.

– Ez nem veszélyes?

Devin meg nem tudta volna mondani, mit is jelent ez most.

– Elvileg nem. De nem árt, ha besegítünk Moirának.

Összekötötte varázserejét a lányéval, egy szelíd áramlatot nyújtott az előttük viháncolóknak – és fölfedezte, hogy a delfinekként fickándozó Lizzie és Aervyn már gondoskodott róla. Csibész boszorkánypalánták. Mindkettő bővelkedik a vizes varázserőben.

Lehajtotta a fejét, Sierra példáját követve, egyenletesen krallozott. A jelek szerint *nekik* nagyobb erőfeszítéssel kellett előrejutniuk.

*

Govin komoran nézte számítógépe képernyőjén Indonézia délkeleti partvonalát, amelyet már két napja tartott megfigyelés alatt.

– Ez rosszabbodik, T. J.

– Egyelőre csak kettes erősségű.

A társa továbbra is egy kis gumilabdát pattogtatott a falon.

– Nekem itt valami bűzlik.

Tízéves tapasztalattal a tarsolyában az ember ráérez arra a fajta kettes erősségű viharra, ami végül szétoszlik, miután bőrig áztat néhány egyént. Ez most nem abba a kategóriába tartozott. Govin a csontjaiban érezte, bármennyire tudománytalanul hangzik is.

– Ja. – T. J. modelleket futtatott le, kiokoskodta, kínálkozik-e

lehetőségük a közbeavatkozásra. – Viszont jó a térség bűbájlégköre.

Való igaz – az adott partszakaszt ostromló nagy hullámok gyakran csekélyebb kárt okoztak a modelljeik által előre jelzettnél. Az efféle tévedéseiket nem bánták ugyan, de még a bűbájlégkör is csak emberre életveszélyes méretű hullámok esetén hajtott hasznot.

– Kisütöttél már valamit?

– Dolgozom, amilyen gyorsan csak bírok, haver. Eredj, hozz kaját, vagy valami.

A vihar Ausztrália felé araszolt, menet közben egyre durvulva.

– És ha közelebb jutnánk? Azt hiszem, akadnak boszorkányaink Ausztráliában, és talán Jamie a Varázsvilágon keresztül át tud dobni bennünket oda. – Govin összerezzent, ahogy T. J. fölmordult. – Bocs, ez már valószínűleg neked is beugrott.

T. J. úgy festett, mint aki mindjárt kitépi a haját – azt a keveset, ami még megmaradt.

– Van fogalmad, milyen nehéz modellt gyártani abból kiindulva, hogy a földkerekség jóformán bármelyik internethozzáférésű pontján lepottyanthatunk egy boszorkányt?

Hát persze. A kismillió változójú modell mindig szívás. És T. J. alighanem a világ legjobb szakembere volt ebben a témában. Govin ráközelített a viharra, és megpróbálta elképzelni, hogyan avatkozna közbe, ha most az ausztrál tengerparton állna. Egykettőre rá is eszmélt, mi a gond. Egy vihar szétoszlatására általában az a legjobb módszer, ha lelassítjuk a forgását. Ausztrália éppen a legalkalmatlanabb hely ehhez.

Fölemelte a két kezét, hogy háromszögeljen. A nyavalyába! Megfelelő helynek pontosan az Indiai-óceán kellős közepe kínálkozott. Nem a legjobb tájék arra, hogy internethozzáféréssel rendelkező boszorkányokat találjanak.

A nyavalya törje ki! Nagyon kellemetlen érzései támadtak.

20. FEJEZET

Amikor az ember betölti az ötödik életévét, az bazi nagy esemény, legalábbis ha az illetőt Sullivannek hívják. Sierra magasba emelte a szivárványszínű zászlócskafüzér egyik végét, és próbált leesés nélkül megfordulni a létrán.

– Ide?

A díszítményező bizottság tanácskozott.

– Igen – nézett föl végül Shay. – Jamie bácsi, a másik végét egy kicsit följebb! így ferde.

Sierra igyekezett nem kuncogni, ahogy Jamie körbenézett a már csálén fölrakott többi zászlógirlandon, és bölcsen a nyelvére harapott. A hármas ikrek véresen komolyan vették az ünnepi dekorálást. Jamie magasabbra tette a kifogásolt véget, majd mindketten lemásztak a maguk létrájáról.

– Kész, lányok? – Jamie a földre rogyott, és egy zászlócskával takarta el a szemét. – Innen jól néz ki.

Mia megszemlélte a helyiséget.

– Szerintem több csillám kellene.

– Kizárt dolog! – ült föl hirtelen Jamie, hogy ellenvéleményt nyilvánítson. – Ne felejtsük el, hogy ez fiúbuli!

– De hát piros csillám. – Mia vállat vont. – Aervyn egyébként is szereti a fénylő cuccokat. – Hunyorított. – Tényleg, nem tudnánk a levegőben lebegtetni? Mint a szállingózó havat?

Jamie szemforgatása Oscar-díjat érdemelt volna – és azonnal vihogást fakasztott.

– Én komoly boszorkány vagyok, kérem. Bugyuta bűbájocskákkal nem foglalkozom.

– Én igen – vigyorgott Sierra. Elvégre Devin is megmondta, hogy több mulatság kell. A csillámhavazás tutira mulatságos. – Akarod, hogy kavarogjon, vagy ilyesmi?

Mia vallásos áhítattal nézett föl rá.

– Olyat is tudsz?

Naná. Sierra egy pillanatig gondolkozott, majd hozzáfogott. Le kellett nyűgöznie a közönségét. Kezébe vette a nagy tál piros csillámot, és gyorsan kielemezte a legfelső réteget. Kitűnő! Elegendő benne a fém a mágnesezéshez. Ámbár a sok kis szemcse miatt rafinált bűbáj kell.

Imádni fogják. Jamie gondolathangja beletörődésről árulkodott. *Segítsek?*

Úgy tudtam, bugyuta bűbújócskákkal nem foglalkozol. Sierra még nem teljesen szokott hozzá, hogy a fejében beszél, és mások is hallhatják.

A férfi kuncogva fölállt, megfogta a tál másik oldalát.

– Szerinted kitől tanulták mindazt, amit tudnak?

A lány érzékelte Jamie bejövő varázserőáramát, és mágnesezni kezdte a piros csillám külső rétegeit. Ahogy fölhalmozódott a töltés, a parányi szemcsék lebegni kezdtek, ellökődtek az alattuk lévőktől. Sierra kicsit visszafogta az intenzitást – lebegtetni akarták a csillámot, nem falhoz tapasztani. A lányok elragadtatottan figyeltek.

Mi az, hogy. Nem csak ők – jegyezte meg Jamie. Az egész helyiség figyel.

Úgy ám! – erősítette meg igen derűs hangon Lauren. Ez most baráti zápor, vagy vörös csillámos csapásmérés készül?

Sierra vigyorgott. Mintha az egész família az ő fejében gyűlt volna össze. Nagy a kísértés a csapásmérésre, de a díszítményező bizottság feldühödne.

Jaj, szerintem alábecsülöd a lányaimat – vágta rá epésen Nell.

Rühelleném félbeszakítani az eszmecseréteket, vagy ilyesmi, de azt hiszem, a csillám zöme már lebeg. Jamie próbálta elhessegetni a szemcséket az arcától.

Sierra nevetett. Vond be magad pozitív töltésű ionréteggel, és békén hagylak. A csillám is pozitív töltést kapott.

Jamie pislogott, azután gyors bűbájt szőtt. *Hű, a mindenit!*

Csillámlepergető. Meglengette a karját a levegőben, és a csillám szétrebbent. Kaján tekintettel fordult az unokahúgai felé.

– íme, a csillámcsapás!

Megragadott egy villát, negatív töltést vezetett belé, és csillámló pici lándzsájával nyomult a kislányok felé.

Csakhogy Nell egy-egy csillámborítású tányérral a kezében ugrott elé.

– Hátrébb a villákkal, Sir Csillámusz! E hajadonok a védelmem alatt állnak!

A hármas ikrek messziről fölismerték a jó mókákat, és rohantak, hogy fölfegyverezzék magukat. Sierra kuncogó döbbenettel figyelte, amint rögtönzött csillámcsata tört ki a helyiségben. Nem kellett hozzá sok idő, hogy az ikrek belevessék magukat a csatározás sűrűjébe. És harceszközeikből ítélve, Ginia földmágiájának a legkevésbé sem jelentett nehézséget a mágnesezés.

Lauren mérőszalaggal a kezében rángatta meg Sierra ruhaujját.

– Ments meg minket!

Devin a háta mögül vigyorgott, mindkettejüket tetőtől talpig nedves csillám borította.

– A jelek szerint a vizes varázserő nem vetekedhet ezzel a lebegő piros akármivel.

Sierra hahotára fakadt.

– Nem vízbe fojtani kell, buták. – Megmágnesezte Lauren mérőszalagját, és Devinre kacsintott. – Őt fölfegyvereztem, te reménytelen vagy. Maradj a közelében!

A férfi heherészett, ahogy Lauren végigsöpört a fegyverével a légtéren.

– Kardoztál mostanában? – Azután elvigyorodott, mert a nő több mint egyméteresre húzta ki a mérőszalagot. – Nem érdekes. Visszaszívom.

Sierra figyelte, amint hosszú és hajlékony kardjukkal fölfegyverkezve, egymásba karolva indulnak harcba, és elámult.

A helyiségben tartózkodók egytől egyig komoly felelősséget viseltek. És a helyiségben tartózkodók egytől egyig gyatrán fölfegyverkezve vetették bele magukat a totális csillámháborúba – merő szórakozásból. Igaza volt Devinnek – lehet az ember komoly, *mégis* játékos boszorkány.

Vigyorogva nyúlt a háta mögé, és megragadta a létrát. A szoba felső félméteres szintjén rengeteg csillám lebeg – és mind az övé. A csillámcsapás felülről fog lesújtani.

*

Beszív, kifúj! Nat az ismerős levegő- és energiaáramlásra összpontosított, s várta, hogy a meditáció csöndje hassa át a lelkét

Félt.

Félt a hasában felgyülemlő energiától, amely egy egészen más dobogás ütemét hordozta.

Félt a boszorkányközösség suttogásától és sanda tekinteteitől, meg attól, amit azok a szíve alatt kucorgó kislányt illetően jelentettek.

Félt a Natalia Sullivan azon képességébe vetett összes hittől, hogy bármin is átszuszogja magát, bölcs derűvel halad előre a vihar közepette.

És ha tévednek?

Mert vihar készült. Érezte ő. És a kicsi a hasában izgatottan várta.

Beszív, kifúj!

Azután Nat gyöngéden továbbnyomult. Túl a félelmen, túl ismerten és ismeretlenen. Túl önmagán.

Tudta, hogy már nincs egyedül. Natalia Sullivan erejének többé nem teljes mértékben önnön lelke mélyéről kell fakadnia. Jamie olyan hévvel szereti, amit ő csak most kezd fölfogni – és férfiként meg boszorkányként ki fog állni érte és a kislányukért.

És sokan, nagyon sokan sorakoznak majd föl mellette.

Valójában mitől fél hát?

Nat a sokesztendős gyakorlásból gépiesen merített bátorsággal úszott a lelke mélyén tanyázó félelem gyökereihez. Ott pedig rátalált az édesanyjára.

Az anyjára – aki szembekerült egy számára érthetetlen gyermekkel. Két, egymástól végletesen különböző lélek, és mennyi, de mennyi kárt okozott azzal, hogy megpróbálta a gyermeket az anyja képére formálni!

Nat engedte, hogy a bánat tovaússzon lélegzete hullámain. Ő nem az anyja. De ő is olyan gyermeket vár, aki egészen elüt tőle.

És ez rendben van így.

Légy az, akinek lenned kell, gyermekem!

Hagyta, hogy a szavak fészket verjenek a szívében – és bízott benne, hogy a pocakjában a gondolatolvasó is meghallja őket. *Légy az, akinek lenned kell, kicsi lány!*

A félelem lassacskán enyhült. így szokott történni, ha az ember megtalálja a probléma gyökerét. Nat még egyszer kifújta a levegőt, és kinyitotta a szemét.

Már majdnem elérkezett az idő, és a pici lánya nem könnyedén fog a világra jönni.

Megsimogatta a hasát. Semmi baj, kicsikém. Úgy jössz, ahogy jönnöd kell. Mi szépen várni fogunk.

*

Devin letelepedett az öccse alagsori új kanapéján. Nem az ősszörny volt, de be kellett érnie ezzel. Jamie-re nézett, és fölkészült, hogy belekezdjen egy problémás beszélgetésbe.

– Akad hely a Varázsvilág kollektívájában még egy főnek?

Jamie abbahagyta a turkálást a nasis kredencében.

– Micsoda?

– Úgy tűnik, pillanatnyilag meglehetősen sok az elfoglaltságotok, ezért arra gondoltam, esetleg letáboroznék itt egy ideig, hogy besegítsek. Nincs itthon tortillachips?

– A Varázsvilágban akarsz segédkezni? – dobott oda neki egy zacskót Jamie, elvett magának egy másikat, azután lehuppant a

kanapé melletti öblös fotelba.

A két bútordarab egymáshoz illett. Zavaróan. Egy pasibarlang berendezése ne harmonizáljon.

– Nagyon is.

– A bűbájkódoló készségeid enyhén szólva berozsdásodtak, hapsikám.

Sajnálatos módon, és eleve a nyomába sem jöhettek annak, amit Jamie vagy Nell produkált.

– Bűbájkódolótok meglátásom szerint bőven van. Szervezőtök nem annyira.

– Devin Sullivan mint szervező. – Jamie egy-két másodpercig úgy tett, mintha fontolgatná, majd fölhorkant. – Na, jó, valójában miről van szó?

Hamarabb jutottak el a problémás szakaszhoz, mint Devin remélte.

– Több okból szeretnék itt maradni. Kezdjük a lányaiddal. Ráeszméltem, hogy az ittlétem alatt hasznossá kellene tennem magamat.

Hát ez még a saját fülének is harmatgyöngén hangzott.

Jamie rámeredt, majd kacagásban tört ki.

– Cseszd meg, Dev! Hála neked, egy egész havi csípőnyitó gyakorlattal tartozom a nejemnek.

Devin azt sem tudta, mi fán terem a csípőnyitás, és nem is óhajtotta kideríteni.

– Mi köze ehhez Natnek?

Az öccse szeme megvillant.

– Arra fogadtam, hogy újévig visszatérsz a világutazó agglegényes tempódhoz. Úgy véltem, hogy ez tuti tipp.

Bakker. Nat figyelmét *semmi* sem kerülhette el. Most aztán nyakig merültek a problémás beszélgetésbe. Devin nehezen bírta ki, hogy ne fészkelődjön.

– Nem nagy ügy.

– Na, persze. – Jamie szeméből csak úgy sütött a derültség. – Hát csak tarts ki a meséd mellett. Talán még működhet is,

legalábbis holnapig, amikor anyu ideér.

Basszus, basszus, basszus! Devin megpróbált elkeseredett képet vágni. Könnyen ment.

– Azt reméltem, tényleg jól jön neked egy kis segítség a Varázsvilágban. Légy szíves, falazz nekem!

– Jaj, segítség abszolút kell. – Jamie-t egy hajszál választotta el attól, hogy újra összeessen a nevetéstől. – Az új boszihálós bűbájprogramkönyvtár meg a Varázsvilágban elharapódzott internetes varázslás miatt rengeteg a tennivaló, én pedig egy ideig eléggé elfoglalt leszek. – Kissé elkomolyodott. – Mi a helyzet a Costa Rica-i gyógyászati központtal?

Ez még a döntés néhány könnyebb vonatkozása közé tartozott.

– Anyu, apu és Matt könnyen elvezetik nélkülem. A létrehozásnál hasznomat látták, de nem vagyok gyógyító, az irodai háttérmunkát pedig apu remekül kézben tartja.

– Végül is örömmel beveszünk a csapatba. – Jamie egy pillanatig elhallgatott. – Tudod, hogy anyu egy másodpercig sem hiszi el ezt.

Devin azért még reménykedhetett.

– Hadd engedjem szabadjára a fantáziámat, jó?

Az öccse elvigyorodott.

– Nagyon nagy szerencsével Natnél megindul a vajúdás, és eltereli rólad a figyelmet.

Devin fölmordult. Retha Sullivan figyelmét körülbelül annyira terelhette el bármi is, mint egy támadásba lendülő elefántot.

Jamie hanyag mozdulattal a televízió távirányítója után nyúlt.

– Lauren mit szól ehhez?

Ezzel Devin fejére zúdult a probléma következő hulláma.

– Még nem tud róla.

Megkönnyebbülésére Jamie nem kezdett azonnal röhögni. Csak bólintott.

– Körültekintőbb nálad.

Hát igen.

– Nálam mindenki körültekintőbb.

– Bizonyos dolgokban. – Jamie egy pillanatig hallgatott.

– De *én* álltam Lauren nappalijában, és közöltem vele, hogy boszorkány. Arra számítottam, hogy ész nélkül elrohan, vagy kapásból kirúg a lakásából.

Nyilvánvalóan egyiket sem tette. És Devin két kézzel kapaszkodott egy másik reménysugárba is:

– Aervynnek kanalizál.

– Bizony – bólintott Jamie. – Nem felelőtlen, egy kicsit sem az, de tudja, hogyan kell egy tornádót meglovagolni.

Devin remélte, hogy ez csak egy kis forgószélre vonatkozik. Á, a fenébe! Csak abban kell reménykednie, hogy ő így tetszik Laurennek, ahogy van.

– Dilis vagyok?

Gyakorlatilag biztosra vette, hogy igenlő választ fog kapni.

– Ühüm – vigyorgott Jamie. – Hogy dilisebb-e, mint eddig? Dehogyis. Lauren pedig a lehető legnyugisabb.

És Nat legjobb barátnője.

– Várható, hogy valaki vadászpuskával fog fenyegetni, vagy a szándékaimat firtatja?

– Én ugyan nem. Az a nő gondolatboszorkány. Ha akarja, egy pillanat alatt eléri, hogy térden állva könyörögj. – Jamie fölrakta a lábát a dohányzóasztalra. – És láttam már mérőszalagot forgatni.

Talán nem normális dolog, ha valakivel kapcsolatban az ember legkedvesebb „randiemlékeiben" az a kép szerepel, hogy egy csillámló mérőeszközzel kergetnek három sikoltozó kislányt.

Devin sóhajtott.

– Ilyen érzés felnőni?

– Nat azt mondja, rég felnőttél, és ezt rajtad kívül mindenki tudja. – Jamie kényelmesebben befészkelte magát a fotelba.

– Kosárlabda vagy női strandröplabda?

Devin meghökkenten meredt rá.

– Egész biztos, hogy a feleséged nem boszorkány?

Jamie vigyorgott.

– Azt is mondja, hogy remek nagybácsi válik majd belőled, és neked is járnod kell majd velem a csípőnyitó foglalkozásokra, hogy szemmel tarthasson téged. – A sarokban álló szemetesbe dobta a chipszes zacskóját. És igen, nyugodtan olybá veheted, mintha a feleségem vadászpuskát szorongatna. Ügyelj a lépteidre!

Devin sóhajtott. Sokkal könnyebben menne a dolog, ha legalább sejtené, hová a fenébe visz az útja.

*

Fürtös poloskavészből megfogyatkozott a készlete. Sophie a feltöltendő anyagok kis halmához tette a tárolóedényt.

– Nem hiszem, hogy Nat rászorul a poloska vészre – jegyezte meg a közelből a hintaszékben ringatózó Moira. -

A tűzboszorkányok rendszerint nem igényelnek gyorsító segítséget.

– Egy bölcs bábaasszony egyszer arra tanított, hogy készüljek föl minden eshetőségre – mosolyodott el Sophie, és ujjai folytatták az edények szortírozását. – És a poloskavész vérzés ellen is jó.

– Igaz. Az pedig mindig fenyeget, ha egy baba siet.

Sophie a feltöltendő kupacra nézett. Valójában egyik tétel sem kívánt utánpótlást. Csak ő nem bírt veszteg maradni, és azt remélte, hogy ha ellenőrzi a zsákjai tartalmát, attól megnyugszik.

– Az ember azt hinné, én fogok szülni, annyit fészkelődöm.

Moira a teáját szürcsölgette.

– Úgy gondolod, újabb napfordulós babánk lesz?

Aervyn a téli napfordulón jött világra, holnap lesz öt éve. Az ilyen jelentőségteljes mozzanatokat még a modem boszorkányok is nagyon komolyan veszik.

– Te nem?

– De. A sors rendelését követi a kicsike.

Sophie leült Moira mellé. Egész nap motoszkáltak benne az ösztönök, és ezzel szemlátomást nem volt egyedül.

– Aervyn születése előtt is így volt? Éreztétek?

Moira elmosolyodott.

– Jaj nekem, még hogy éreztük-e! Nem úgy volt, mint most, hogy az ember beszökken a Varázsvilágba, és Kaliforniában ugrik ki belőle. Amíg vártunk, hozzájuk költöztem, és Nell már két héttel túlhordta a babát. Hetek óta kavarogtak a házban az energiák. Azt hiszem, ha az a napforduló babaérkezés nélkül múlik el, húsz kilométeres körzetben minden boszorkány szép csöndben becsavarodott volna.

– Hát ez a baba nem okoz effajta rendellenességeket. Talán békésebben érkezik a kislány.

Reménykedni mindig lehet.

Moira kacagott.

– Ez a csöppség csak kivárja az alkalmas pillanatot. Ne hagyd, hogy a bolondját járassa veled!

– Egyéb tanács?

A már megszületésük előtt varázserővel bíró boszorkánypalánták vajmi ritkák – Sophie eddig csak két másik érkezésénél volt jelen.

– Csak a szokásos.

Sophie ajkáról könnyedén röppentek föl a réges-rég ismerős szavak:

– Bízz az anyában, bízz a babában, bízz a varázslatban!

– Úgy van. És ezúttal különösen bízz a körben, amelyik megóv a bajtól!

Sophie megdörzsölgette a hasát. Mostani lelkiállapotában sajátos rokonszenvet érzett a kismama iránt.

– Natnek fogalma sincs, mi következik, és nem tudom, hogyan készítsem föl rá.

– Hallotta a történeteket. Többet nem tehet az ember. – Moira kinyújtotta a kezét, ujjai vigaszt nyújtóan melegítették Sophie-t. – Az első alkalommal egyetlen nő sincs igazán fölkészülve. És Natalia éppúgy tudja, hogyan őrizze meg a lélekjelenlétét, ahogy bármelyik ismerősöm. Ahogy te is tudod.

Meg kellett elégedniük ennyivel. Sophie ellenállt a késztetésnek, hogy fölálljon, és újra végigellenőrizze a készleteit.

– Kíváncsi vagyok, vajon Aervyn mit szól hozzá, hogy osztozni fog a születésnapján.

– Nagylelkű gyerek az. – Moira elgondolkozva billentette oldalra a fejét. – Azt hiszem, Jamie-n nehezebb szívvel osztozik majd.

Mindig is Moira néni erősségei közé tartozott az a képessége, hogy meglátta, hol botolhat el egy boszorkány. Azután megtisztogatta az útját, vagy gondoskodott róla, hogy legalább puhára essen. Sophie fontolgatta, milyen érzéseket táplálhat egy fiúcska egy férfi iránt, aki egészen különleges helyet foglal el az ő kis életében – egy férfi iránt, akinek hamarosan jóval szorosabbá válik az időbeosztása.

– Hát, kénytelen lesz meglátogatni bennünket a bikfic, ha több dédelgetésre lesz szüksége.

– Ahogy mondod. – Moira hintázott egy sort. – És majd besegít a kis unokatestvérénél, hozzájárul, hogy a kislány azzá a boszorkánnyá fejlődjön, akivé lennie kell. Jót tesz majd a fiúnak, hogy egy másik csemetével osztozik a reflektorfényen.

Sophie meghallotta a szavakból kicsendülő célzást.

– Csak nem gondolod, hogy a kislány ugyanolyan tehetséges lesz, mint ő?

Aervyn olyasfajta varázserővel rendelkezett, amilyet tíz emberöltő óta nem láttak.

Egy ideig csak a hintaszék nyikorgása válaszolt a kérdésre.

– *Tudni* nem tudom ugyan, drága kislányom, de *érzem*. Egy szép napon egymás mellett állnak majd, és a lány mágiája éppolyan fényesen fog ragyogni, mint a fiúé.

Sophie megborzongott. Olykor könnyen elfeledkezett róla, hogy az előlátás nem tartozott Moira képességei közé.

Az úgynevezett „érzései" viszont szinte soha nem bizonyultak tévesnek.

Fölállt. Bármiféle kellék válhat szükségessé egy Aervynnel

egyenrangúnak ígérkező boszorkánypalánta megszületésénél, a zsákjában akarta tudni.

21. FEJEZET

Elektromos riasztócsengők fülsiketítő berregése verte föl álmából Govint. Villámgyorsan kipattant az ágyból, a telefonjáért nyúlt, hogy rácsörögjön T. J.-re – és kis híján leterítették a folyosón. A francba. Ébresztő, haver! T. J. átmenetileg a szomszéd szobában lakott.

Egykettőre cselekvésbe is lendült. Ledobta magát egy nyugágyra, és úgy püfölte a billentyűket, mint egy megvadult dobvirtuóz.

– Híjnye! Az indonéz partoknál az a ciklon bedurvult.

Govin csöndben várt. Korántsem működött olyan sebességgel, mint T. J., és konkretizálniuk kellett a „bedurvult" jelentését. Méghozzá sürgősen. Tegnap – csekély valószínűségnél – már próbálkoztak a vihar kisebb módosításaival, és ez nyilvánvalóan nem használt.

T. J. abbahagyta a gépelést. Ez nagyon rossz jelnek számított.

Govin lélekben fölkészült a most következőre. Tíz év elteltével is utálta ezt a részt. A pillanatot, ami után megtudja, hogy minden hiába.

– Bedurvult. Csúnyán bedurvult. – Azután T. J. ujjai ismét lecsaptak a billentyűkre. – Kerítsd elő Sierrát!

Govin fölszisszent.

– T. a lány nincs fölkészülve arra, hogy végignézze, amint emberek halnak meg.

– Erre soha senki nincs eléggé fölkészülve. – A munkatársa

izzó tekintettel nézett föl. – Ezek nagy hullámok, falvak felé tartanak. Ötvenezer embert érintenek, Gov. A lány segítségével talán megmenthetünk néhányat.

Govin nem volt meggyőzve, de telefonált, hogy fölkeltse a lányt, aki nemrégiben egy elpusztult madárfióka miatt egy dézsára való könnyet ontott. Aztán még egy csomó embert fölkeltett, mert úgy gondolta, Sierrának szüksége lesz minden támogatásra, amit csak nyújthatnak neki.

*

Nell most Sierrával az oldalán várta, hogy a Varázsvilág ingajárata Govinhoz repítse. A férfi SMS-e halálra rémítette.

A boszorkányok nagyon keményen dolgoztak, hogy a közösség apraját távol tartsák az életveszélyes helyzetektől. Az asszony tudta, hogy egyszer majd Aervynt is hívják. De most még nem.

Helyette azt a lányt szólították, aki mostanára mindannyiuk szívébe befészkelte magát. Devin a Sullivanek közül talán elsőként fogadta el Sierrát – de nem utolsóként. És a fenébe, ehhez még a lány is fiatal.

Nell a varázsvilágos szállító bűbáj rántását érezte – majd pedig a furcsa tájékozódásképtelenséget, ahogy a túloldalon kiköpte őket.

A helyiségben vibráló izgalom elárulta neki, amit tudnia kellett, mégis föltette a kérdést. *Tényleg szükségetek van a lányra, Gov? Millió darabra fog szétzuhanni, ha ezzel most kudarcot vallotok.*

A férfi szeméből kiolvasta a választ, és a mélységes mély szomorúságot. Govin kudarcra számított.

Anyai szíve legszívesebben elkapta volna Sierra kezét, hogy világgá fusson vele. Boszorkány énje tudta, hogy Govin semmiképp sem kért volna segítséget, ha nem sok-sok emberélet forogna kockán. Hát akkor rendben. Talán változtathatnak az esélyeken.

– Miben segíthetünk?

T. J. föltartotta a kezét.

– Várjatok pár percet, hogy befejezhessem ennek a modellnek a futtatását, azután elmagyarázom. Devin és Jamie már úton vannak.

– Itt vagyunk! – szólalt meg Devin. Lauren kezét fogta, és homokos volt a lábuk. Nell pislogott. Hajnali négyet mutatott az óra.

Jamie még a pókemberes pizsamájában landolt mellettük. Aervyntől kapta a születésnapjára.

– Lauren, nem tudnál Nattel maradni? Nem szeretném egyedül hagyni.

A tény, hogy Lauren egyáltalán habozott, az köteteket mesélt Nellnek arról, mi járhat Govin és T. J. fejében. Basszus, basszus, basszuuus!

Várjunk! Nell pötyögni kezdett a telefonjába.

– Dániel figyeli a Varázsvilág kommunikációs csatornáit. Új-Skóciában már reggel van, megkérem, hogy egy kicsit korábban vonja be Moirát és Sophie-t. Ok majd gondját viselik Natnek.

T. J. ismét föltartotta a kezét, és az egész helyiség elnémult. Amikor hátraperdült a forgószékén, olyan sápadt volt az arca, amilyennek Nell még sosem látta.

– Egy trópusi ciklon Indonézia partjai előtt rácáfolt minden modellre. Beleütközött egy meleg vizű áramlatba, fölkorbácsolta a hullámokat. Tíz-tizenöt méteresre. Sajnos egy folyódelta irányába tartanak, egy olyan völgy felé, amelyik az ország halászatának fő területe. Ötvenezren élnek majdhogynem tengerszinten, legnagyobbrészt kicsi falvakban.

Már semmiképp sem figyelmeztethették a lakosságot.

– Mennyi idő maradt?

– Kevesebb, mint egy óra. – T. J. egy térképet nyitott meg a háta mögötti nagy képernyőkön. – A hullámok itt jönnek. Ha igazán szerencsések vagyunk, kissé elfordulnak, és belefutnak ezekbe a hegyekbe itt, ni! A hegyek a tizenöt métereseket is elbírják.

Jamie előrehajolt.

– Mennyi kell ahhoz, hogy elforduljanak? Meg tudjuk lökni őket?

Govin a fejét rázta.

– Innen nem. Túl messze van, és nincs elég idő.

Tegnap este már megpróbálták.

– Esetleg mérsékelhetjük a hullámsebességet. – T. J. elővett egy modellt. – Ez a legkedvezőbb lehetőség, amit találtam. Valamelyest összezsugorítja a halálos zónát.

Nell elszörnyedve nézte, hogy még eszerint is 17 163 ember veszti majd életét.

Sierra hangja suttogássá halkult.

– Jártam ott. – A lány lesújtottan lépett előre, megérintett a képernyőn, éppen a halálos zóna közepén, egy kis öblöt.

– Majdnem egy évig laktunk pontosan itt, ebben a faluban.

– Megfordult, a szeme lázasan csillogott. – Segítenünk kell rajtuk!

Nellnek elszorult a szíve.

– Nem tudjuk, hogy képesek vagyunk-e rá, édesem. Egy fél világ választ el bennünket tőlük.

Sierra hirtelen Jamie-hez fordult.

– Juttass közelebb bennünket! Küldj át a Varázsvilágon! Közelebbről rendbe tudjuk hozni ezt.

A férfi komor tekintettel válaszolt.

– Azon a tájékon nincs internet. Már ellenőriztem.

– Internet? – T. J. visszaperdült a számítógépéhez, mániákusan zongorázott. – Egy műholdas jelzés körülbelül tíz perc múlva halad át a térség fölött. – Fölnézett. – Oda tudunk juttatni benneteket. Feszes időzítés, de sikerülhet.

– Én megyek – lépett Sierra elé Devin.

– Nem! – Nell el sem akarta hinni, hogy egyedül ő emelt szót. – Nem dobunk embereket a gyilkos hullámok elé, ha a következő műhold áthaladásáig nincs kiút. Ez öngyilkosság.

Jamie megfogta a nővére kezét.

– T. J., tudsz keresni nekünk valami közeli helyet, de kicsit magasabb térszinten? – Megszorította Nell kezét, aki épp levegőt vett, hogy tiltakozzon. – Ha egy kis csoportot viszünk oda, közelebb tudom teleportálni magunkat, azután baj nélkül vissza.

Kiteleportálja magukat, és sorsára hagy a tengerparton több ezer embert? Nem valószínű. Nell maga felé rántotta az öccse arcát.

– Nemsokára kisbabád születik. Nem teheted ezt. A vesztedbe rohansz, meghalsz, miközben megpróbálsz mindenkit biztonságba teleportálni.

– Dehogyis halok meg. – Jamie a puszta gondolattól is gyötrődött. – Tudom, miért érdemes élnem.

– Ha nem tudjuk föltartóztatni a hullámot, talán elvihetjük az embereket. Milyen széles a halálos zóna?

– Ötven kilométer, de a legrosszabb itt, a folyódeltában. Körülbelül hat kilométer. Ott élnek a legtöbben, és rájuk csap le elsőként az ár.

Lauren elméje harcias elszántságot sugárzott.

– Gondolatkivetítéssel legalább a felüket elérem. Ha elfutnak, egy részük eljuthat a biztonságos területre. – Sierrára nézett. – Tanítsd meg nekem, hogy mondjam indonézül, hogy „Nagy hullám! Fuss!"

– Én is jövök. – Sierra arca már nem kislányra emlékeztetett. – Ennél hosszabb szövegre is szükség lehet. És amíg közvetíted, én utánanézek, meg tudom-e fordítani a hullámokat.

Dev és Govin jobbról-balról közelebb léptek. A lány számíthatott a segítségükre. Nell a szerettei elgyötört arcára nézett. Emberéletek forogtak kockán – az övék és még tízezreké.

Jamie az asszony kezébe nyomta a telefonját.

– Dolgozz össze Dániellel! Tegyetek le bennünket a delta közepére. Minél közelebb kerülünk, Lauren annál több embert tud figyelmeztetni.

Nell összeszorította a szemhéját, és meghozta élete

legnehezebb döntését. Átadta a telefont T. J.-nek.

– Én is jövök.

Jamie elsápadt.

– Öt gyermeked van, nővérkém.

– Éppen ez az. – Valakinek gondoskodnia kellett róla, hogy ez ne fajuljon öngyilkos boszorkányküldetéssé. Végignézett az összegyűlt csapaton. – Visszajövünk, az utolsó szálig visszajövünk, a kutya mindenit!

Minden erejével szuggerálta őket, hogy egytől egyig higgyenek ebben.

*

Devin még soha életében nem rettegett ennyire. Mozdulatlanul állt, várta, hogy – a számára legeslegdrágább emberekkel együtt – átlőjék a szökőár halálzónájába.

Még az ő kockázatkereső lelke is tudta, hogy ez őrültség, és Lauren vállalkozott rá elsőként.

Azon a körülményen majd ráér később gondolkodni, hogy a nő lépésétől majdnem megbénult a szíve.

T. J. fölnézett a számítógépétől.

– Ötre. Négy. Három. Kettő. Egy. Most!

És abban a faluban termettek, ahol valaha Sierra élt. Nem szép csöndben érkeztek – vacsorát főző, tereferélő asszonycsapat közepén ereszkedtek a földre. Devin pislogott. Sok érdeklődő arc fordult feléjük, de senki sem mozdult, senki sem esett pánikba. Mi az ördög?

– Nem ismeretlen nekik a varázslás – lépett ki Sierra a csoportból, és mélyen meghajolt egy nagyon idős asszony előtt. Azután megszólalt, csak úgy ontotta a melodikus, idegen hangzású szavakat.

Devin figyelte, ahogy az öregasszony arcán az örömöt szomorúság, majd félelem váltja föl. Azután még egyszer változott az arckifejezése, és a férfi tudta, hogy akárki is ez a nő, most vette át az irányítást.

Megfordult, hat pattogó szót hallatott – és harminc méteren belül mindenki futásnak eredt,

Sierra megfogta Lauren kezét.

– Ez itt Oma, vagyis „nagyi". Azt kéri, juttasd el a szavait, amilyen messzire csak tudod. Hallgatni fognak rá.

Devin megigézve állt, ahogy Lauren még Kalifornia homokjával a lábán egy töpörödött, barna bőrű matriarcha kezét szorongatta. És ámulva figyelte, hogy mindenki, akit maga körül látott, fölkapott egy gyereket vagy egy kosarat, és elszaladt. A falu kevesebb mint egy perc alatt kiürült, nem maradt más, csak az öregasszony és a mellette álló három fiatal nő.

– A menekülők szétviszik a hírt – mutatott Sierra a távozó falusiak felé. – Oma azt mondja, biztonságos helyre jutnak, mert a hegyek nincsenek messze. – Az anyóka még két szót ejtett ki, és Sierra elpirult. – Azt mondja, mi is menjünk. Hálásak a figyelmeztetésért.

Az öregasszony tehát elengedte őket. Megfordult, és a tenger felé indult, a három fiatal nő követte.

Devin előrelépett, ellenkezni akart – és vizes varázserő kavargását érzékelte. Hirtelen megértette.

– Ezek boszorkányok. Vízboszorkányok.

Sierra bólintott.

– Errefelé vízi táncosoknak nevezik őket. A falu biztonsága fölött őrködnek. Anyu azért hozott ide, hogy kiképzést kapjak tőlük.

Devin az öccséhez fordult.

– Vidd Laurent, meg Govint és Nellt is! Teleportáljatok ki innen!

Ő meg Sierra átvészelhették, ha egy tíz-tizenöt méteres árhullám csap ki a partra – de senki más nem élte volna túl.

– Egy nyavalyát – dühöngött Lauren.

– Itt nem tudtok segíteni!

– Összekapcsolom mindnyájatok elméjét, hogy együtt dolgozhassatok. – Lauren nyugodtan a falusi nők után indult. –

Ne vesztegessétek az időt!

Devin úgy döntött, később is ráér kinyírni ezt a csajt. Félresöpörte zsigeri rettegését, és varázserőt merített. Érezte Lauren bejövő gondolatkapcsának kattanását és az egyes vízboszorkányok fölgyülemlő varázserejét. Az öregasszony varázserőárama már elindult az óceánra, kereste a hullámokat.

Devin megpróbálta T. J. térképével lefedni az elébe táruló látványt. *Azt hiszem, a hullámok kissé balra találhatók.* Baromira remélte, hogy Lauren gondolatkapcsa valamiféle fordítást is tartalmaz.

A hullámok balra lesznek – szólalt meg egy hang, amit Devin nem ismert, de azonnal rájött, kié. A vezetők mindenütt ugyanazzal a parancsoló eréllyel beszélnek. *De az a víz, amit meg kell mozgatnunk, előttünk lesz.*

Devin komoran elmosolyodott.

Ugye, máskor is csinált már ilyet?

Mielőtt anyád anyja a világra jött, ifjú. Tekintélyes a varázserőd. Ez jó. Szükségünk lesz rá.

Érezte, hogy az asszony elméje a hullámáramlat kiindulási pontja felé nyújtózik. És érezte az asszony félelmét. Azután érthetetlen szavak sora következett – és három elme kivált a kapcsolatból. A fiatal nők egy emberként fordultak meg – és elszaladtak.

Ideje, hogy ti is menjetek. Ezzel nekem kell szembeszállnom.

Rohadt csökönyös boszorkányok! *Hadd segítsünk!*

Érezte a választ, mielőtt a szavak eljutottak hozzá. *Ez túl nagy. Nem tudjuk megfordítani.*

Akkor maga minek marad?

Az asszony végtelen nyugalommal válaszolt, félelme rég elmúlt. Mert egy kicsit le tudom lassítani. Eléggé ahhoz, hogy az enyéim biztonságba jussanak. Erre születtem mint vízi táncos. Ez a hivatásom. Eredjetek! És az elméje kikapcsolódott az összeköttetésből.

Egy francnyavalyát! Ki hallott még olyat, hogy egy boszorkány

sorsukra hagyjon öregasszonyokat? Akármilyen hősiesek is.

*

Sierra a töpörödött öreganyóra meredt, aki hajdan a pótnagymamájává vált, és úgy érezte, menten megszakad a szíve. Varázserőáramait Oma feje után lökte, és fölsikoltott, ahogy az öregasszony visszautasította őket. A vízi táncosok hagyományosan mind tudták, hogy előbb-utóbb jön egy túlságosan nagy hullám, és elsodorja őket.

Ne most! Könyörgök, ne most!

Talán ő maga megállíthatta a hullámot. Mindenre elszántan energiát gyűjtött, olyan helyet keresett, ami elég nagy a földeléshez. És ekkor meghallotta Devin sziklaszilárd hangját a fejében. *Csapat van veled, Sierra. Használj föl bennünket!*

Csapat. Csapat, amit fölhasználhat. Csapat, amivel törődnie kell.

Sierra most Devin higgadtságának sziklájába kapaszkodott, és gondolkozni próbált. Igazat adott Ománák, hogy a vizes varázserő nem fogja megállítani ezeket a hullámokat, még akkor sem, ha mindhárman összedolgoznak. De Oma semmi másra nem támaszkodhatott. Ő igen.

A csapatára. Tüzes varázserőre. Rettenetes mennyiségű tüzes varázserőre. Gondolatban villámgyorsan fölvázolta az elképzelését, és fohászkodott, hogy a csapata elbírjon az iszonyatosan nagy bűbájjal.

Itt az idő! Lauren gondolathangja kérlelhetetlen parancsot továbbított. *Most, vagy tűnjünk el innét!*

MOST! Sierra tartotta a bűbáj egyik végét, Devin a másikat, túlhevített vizet tereltek a megfelelő helyre – ujjnyi forróságot egy egész hegynyi víz megfordításához. Ami kevés varázserőt még össze tudott szedni, azzal előrenyúlt, és érezte a végképp közelgő hullám dübörgő lendületét.

És ekkor hirtelen egy szigeten találta magát, egy hullám jött a háta mögött, ő pedig a törpeviharral játszadozott, nem látta.

Anyu. FUSS! ANYU!

NEM! Nem, ez nem a valóság. Nem a jelen. A jelen egy hullám, és egy fal, és egy csapat. Egy csapat. Nincs egyedül. A többieknek szükségük van rá.

Fölvette imént elejtett bűbája szétfoszlott végeit, és minden erejével, minden szeretetével kitartott.

És érezte, hogy a szökőár belecsapódik a melegebb vizük csordogáló erecskéjébe. Egy tollpihe próbált megfordítani egy elefántot.

Energia robbant át a csatornáin, fehéren izzó villámlás, majd semmi.

Semmi.

Azután pedig Oma kezét érezte a kezében.

– Sikerült, gyermekem. Megfordítottad a vizeket.

Sierra kinyitotta a szemét, és látta, hogy a tizenöt méteres áradat egy távolabbi partszakasznál hömpölyög a szárazföldre. Hegyek magasodtak ott – hegyek, amik lelassították a hullámokat. Jaj, csak a falusiak ne kerüljenek az áradat útjába! Könyörgök, ne!

– Mi halásznép vagyunk – mosolygott Oma. – Senki sem olyan bolond, hogy helyben maradjon, ha a nagy hullámok jönnek. No, fogd a kezemet, és ússzunk be ebbe a kicsibe, jó?

A most feléjük morajló hullámok már csak öt méterre emelkedtek.

*

Lauren a fejét fogta, szédelgett a varázserőrezgésektől, amelyek mindannyiuk csatornáiból csaptak ki. Semmi sem mérhető ahhoz, ha az embert gondolatkapocs köti egy villámláshoz.

De sikerült! Érezte, hogy a megkönnyebbülés elborítja előbb az öregasszonyt, azután Sierrát.

Aztán kinyitotta a szemét – és egy vízfalra nézett föl. Az agya sikoltott, de a torkán csak nyüszítés jött ki.

Devin határozottan és nyugodtan fogta meg a kezét.

– Csak egy kis hullám maradt. Ideje úszni.

Atyaúristen!

– Nem tudok úszni.

Lauren futásnak eredt, és kis híján kificamította a vállát, amikor a férfi nem engedte el.

– Én tudok. – A tekintete egy egész világot ígért. – Csak kapaszkodj belém!

Hát Lauren kapaszkodott. Imádkozott. És hitt neki.

*

Sierra egy elázott kunyhó előtt ült, fél kézzel átfogta Oma vállát, ahogy összebújtak egy takaró alatt, figyelték a falubeli gyerekeket, akik föl-alá futkározva keresték az emberek holmijait. Még a kis hullámok is szörnyű rumlit tudnak okozni, ha valaki közvetlenül a vízparton lakik.

– Most már egy nagy családhoz tartozol, gyermekem. Veled együtt örülök. Elég nagy a szíved, hogy sokakat szerethess.

Eddig csak egyszer tartozott nagy családhoz, abban az esztendőben, amikor anyuval a faluban laktak.

– Nagyon kedvesek hozzám.

– Szeretnek téged. Az egészen más.

Eljöttek vele. A meggondolatlan, habókos mentőexpedíciójára. Ez túlmutat a szereteten.

Oma megsimogatta az arcát.

– És édesanyád?

Könnyek vegyültek a Sierra arcát benedvesítő sós tengervízhez. Most már emlékezett.

– Azt hiszem, a hullámok közé ment táncolni. És nem jött vissza.

– Fogadd részvétemet, gyermekem! – Oma néhány másodpercre elhallgatott. – Anyád sehogy sem tudta fölfogni, mikor helyénvaló táncolni.

Sierra kihúzta magát ültében. Még sosem hallott Omától

ennyire bíráló hangot.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– A víz félelmetes tud lenni. Örömadó társ, de ki is olthatja az életet. Ez az oka, hogy a falu vízi táncosai mindig öregek. Anyukákat nem buzdítunk táncra.

– De anyu imádta a vízi táncot.

Sierra torka összeszorult, alig kapott levegőt.

– Igen. De téged is imádott. – Oma szeme bánatosan sötétlett. – És sajnos nagyon gyakran táncolt életveszélyben.

A lány szívébe fájdalom nyilallt.

– Mi nem azt tettük ma?

– De. – Az öregasszony tekintete végigsiklott a faluján.

– Csakhogy ma sok ezer életet mentettünk meg. – Elmosolyodott. – Te pedig nem forogtál akkora veszélyben, mint hittem. Az a kedves fiatalember, a Jamie nevű, az óriási varázserővel rendelkezik, hogy így át tudja helyezni az embereket.

Jamie elteleportálta Nellt meg Govint az ötméteres hullám útjából, és bízott benne, hogy a vízboszorkányok maguktól is kijutnak. Azaz a vízboszorkányok és szegény Lauren.

Sierra a bőrig ázott Laurenre nézett, aki örömmámorosan, de még a megrázkódtatástól szédelegve bújt Devin ölébe.

– Meg kell tanítanom őt úszni.

Oma elmosolyodott.

– Hozd el látogatóba! A kicsik jól szórakoznak, ha segítenek a tanításában, te pedig elcseveghetsz velem.

A múlt nem tűnt el maradéktalanul az anyjával. Sierra szíve hálásan megdobbant.

22. FEJEZET

Nell egy fotelban ülve figyelte Aervyn teljes gőzzel zajló születésnapi zsúrját, és újfent megcsodálta a boszorkánygóc rugalmas alkalmazkodóképességét.

– El sem tudom hinni, hogy alig néhány órával ezelőtt egy indonéziai tengerparton, fülig hínárosan ácsorogtam.

Moira kacagott.

– Némi szundikálás meg teasütemény a legtöbb boszorkányt egykettőre helyrehozza.

Igaz. Nell süteménykészlete a visszatérésük után alaposan megcsappant. Most figyelte, amint szülinapos fiacskája az új tűzoltó fecskendőjével kergeti a nővéreit, és nevetett.

– Határozottan úgy rémlik, hogy ahhoz a fecskendőhöz eredetileg nem járt igazi vízellátás.

Sophie kuncogott, ahogy Ginia csuromvizesen hátrafordult, és a megtorlásra készült.

– Hát most már jár hozzá.

Nell csöpögő kislányának és nevető fiának látványa komolyságra késztette az asszonyt.

– A víz többnyire teljesen ártalmatlannak tűnik.

– Ahogy a varázslás is – szorította össze a kezét Moira.

Nell viszonozta a szorítást, örült, hogy a félelmei megértésre találtak.

– Még olyan kicsi ez a fiúcska.

– Ráér. – Moira elhallgatott, figyelte a viháncoló Aervynt.

– Jut ideje a maga teljességében megismerni a varázslás örömét, mielőtt fölfedezi a szomorúságát.

– Sierrának nem jutott ennyi idő – nézett Nell az árvízi hősre és kelekótya tinire. – Ma reggel megjárattuk vele a poklok poklát.

– Annak alapján, amit hallottam, önszántából került oda – jelentette ki halkan, de magabiztosan Sophie. – Ma reggel húszezer embert mentettetek meg, vagy talán annál is többet. Ez csoda, Nell.

Valóban. De Nell szívét megdermesztette a gondolat, hogy

valószínűleg további csodát is követel majd az élet Sierrától. Vagy Aervyntől.

Azután újra fölolvadt a jég, mert tudta, hogy sok-sok boszorkány áll a fia és ama nap között. Sierra csak eggyel szaporította a számukat.

– Bámulatosan viselkedett ez a lány. Az elmúlt pár hétben alaposan igénybe vettük, most pedig ott állt a tizenöt méteres katasztrófával szemben, és kiokoskodta, miképpen vigyük véghez a lehetetlent.

Hosszú időnek kellett eltelnie, hogy Nell kitörölhesse emlékeiből a vízfal képét, ahogy arra a négy boszorkányra zúdul, akit Jamie nem tudott idejében el teleportálni az útból

– és a tényt, hogy ez semmiség volt ahhoz viszonyítva, ami eredetileg fenyegetett.

– Mindannyian kitettetek magatokért. – Moira tekintete a messzeségbe révedt. – Ez a boszorkányok hivatása, a teher, ami a varázserő adományával együtt jár. Ki kell állnunk másokért, s bölcsen kell megválasztanunk, hol és mikor tegyük. – Egészen elhalkult a hangja. – Az utóbbi az, amit sokkal, de sokkal nehezebb megtanulni.

Nell mélyet sóhajtott.

– Azt hiszem, azon egyelőre én is dolgozom.

Sophie fölnevetett, mert Devin és Jamie megkaparintották Aervyn locsolótömlőjét, és közben alaposan összevizezték magukat.

– Melyikünk nem?

Pajzsbűbájt szőtt a szanaszét fröcskölő víz ellen.

Nell csak a fejét csóválta. Már rég vízálló bűbájjal látta el az egész berendezést. És két öccsére bízhatta a takarítóbrigád vezénylését. Természetesen csak a mulatság végeztével. Elvigyorodott.

– Van még egy tömlőm.

Moira elkacagta magát.

– Azzal talán várj egy cseppet, drágám!

Nell hátrafordult, és meglátta, mit néz Moira – fölszisszent, ahogy a locsolótömlő vízsugara egyenesen a szeme közt találta Retha Sullivant. Nell figyelte, amint a zuhatag lefolyik az anyukája arcán – és hálásan nyugtázta, hogy nem ő áll a tűzoltó fecskendővel a kezében. Két perccel később az is előfordulhatott volna.

Retha hármat pislogott, majd fejedelmi méltósággal szegezte tekintetét az elkövetőre.

– Devin Theodore Roosevelt Sullivan! Hányszor mondtam már, hogy ártatlan bámészkodókat nem ér vízi csatában célba venni?

– Szia, anyu! – Devin a szemét forgatta, és puszit nyomott az édesanyja arcára. – Nem tudtam, hogy megjöttetek.

Egyébként is hogy hibáztathatsz engem? Becsszóra nem én kezdtem.

– A te kezedben látom a locsolótömlőt, fiam. – Unokái vihogására Retha elmosolyodott. – És tudod, mi jár annak, aki ártatlanokat vizez be.

– Mi a nagyi csapatában vagyunk! – tolongtak előtte a hármas ikrek.

Nell hahotára fakadt, ahogy a helyiségben mögöttük fölsorakozott minden jól informált személy. Sullivanék szabályzata kimondta, hogy aki ártatlan bámészkodókra lő, az Retha ellen köteles játszani. Méghozzá varázslat nélkül.

Így a fivérek magukra maradtak. Jamie átkarolta Devin vállát.

– Ez van, bratyó. Egy nap kétszer ázunk bőrig. Matt, gyere elő!

A harmadik testvér fejcsóválva lépett be az előszobából.

– Jellemző. Csak ti tudtok már azelőtt bajba keverni, hogy egyáltalán betenném valahová a lábamat.

– Ehhez speciális tehetség kell – vigyorgott Devin.

Aervyn tetőtől talpig tűzoltó-felszerelésben lépett ki a tömegből.

– Én veletek leszek. Most már nagy vagyok, úgyhogy

valószínűleg én is a bajkeverő Sullivanekhez tartozom.

Nell nevetve csóválta a fejét. Csakis az ő lökött csudabogár pereputtyában számíthat büszke felnőtté válási szertartásnak, ha valaki a biztosan vesztes oldalon vesz részt egy vízi csatában.

Devin fölemelte az unokaöccsét.

– Kitűnő! Az a feladatod, hogy a helyességeddel eltereld a nagyi figyelmét, amíg mi elcsórjuk a slaugot.

Aervyn vihogott.

– Nem lett volna szabad elárulnod neki a tervedet, te buta!

– Emberek! – emelte föl az egyik kezét Retha, és a másikkal az ajtóra mutatott. – Tüzelőállásba!

Moira a kezét dörzsölgette, miközben a siserehad kitódult az ajtón.

– Mit szólnátok, ha keresnénk egy másik locsolótömlőt, és biztosítanánk Devinnek a kellő figyelemelterelést?

Nat vigyorogva tápászkodott föl a sarokba állított fotelból.

– Eljátszhatnám, hogy megindult a szülés. Az alighanem bejön.

Ez betette a kaput. Nell nevetésben tört ki, azután talpra lendült, hogy egy hetvenhat esztendős boszorkánnyal meg egy vajúdni kezdő asszonnyal az oldalán induljon csatába. Tudta, hogy ronggyá fognak ázni.

*

Sierra hálásan nézett föl, amikor Govin befejezte a ruhájával a gyorsszárító bűbájt.

– Köszönöm! Egyedül nem sokra jutottam.

Minimális tüzes tehetséggel rendelkezett, és a vízi csatában csúnyán elázott.

A férfi elmosolyodott.

– Még a tinédzserek varázsereje sem korlátlan. Eléggé zsúfoltra sikerült a mai napod.

Ja. Tök fura egy nap.

– Hogy csinálod ezt?

Govin fölpillantott a lány cipőjének szárításából.

– A gyorsszárító bűbájt? Egész egyszerű.

– Nem – rázta a fejét Sierra. – A munkádat.

– Az időjárási munkát? – A férfi komoly tekintettel ült le mellé a fűbe. – Nem is tudom. Azt hiszem, erre születtem.

Miként Oma a vízi táncolásra – hogy megóvja a faluját a tomboló vizektől, és egyszer majd a hullámoknak adja az életét.

Ahogy anyu tette. Sierra a vízben kitapintotta az igazságot – anyu táncolt, és odaveszett.

Sierra nem akart meghalni.

– Nem félsz tőle?

Govin a térdére támasztotta az állát, fölvett néhány kis követ, és szomorkás mosollyal ide-oda görgette a kezében.

– Nem vagyok olyan bátor, mint te, Sierra. Nagyon óvatos boszorkány vagyok, és matekbolond. Csak akkor varázsolok, ha a modellek azt jelzik, hogy érdemes. Ez általában biztosítja, hogy ne essen bajom.

Sierra tudta, hogy ez nem igaz.

– Ma eljöttél velem, pedig a modellek azt jelezték, hogy mindenki meg fog halni.

Most a férfi tekintete egészen bánatosra változott.

– A modellek a saját varázslásomon alapulnak, azon, ami tőlem telik. Eddig nem dolgoztunk magadfajta képességű boszorkánnyal. És a helyszín megközelítéséhez nem állt rendelkezésünkre a Varázsvilág.

Kedvező mozzanatok.

– Ezek mostantól segítenek, hogy több embert menthess meg?

– Segíteni fognak – bólintott Govin.

Komor fény csillant a szemében. Sierra csodálkozva ráncolta a homlokát. Azután emlékezetébe villant az elpusztult madárfióka, és megértette.

– De nem mindenkin.

– Továbbra sem mindenkin. És a beavatkozásban részt vevő boszorkányok ettől kezdve nagyobb veszélynek teszik ki magukat. – A férfi lehorgasztotta a fejét, mintha a mágia terhe

nyomasztaná, amit hordoz. – Ma győztünk. Nem mindig győzünk.

– Többször győztök, ha segítek.

Govin hosszú-hosszú hallgatás után bólintott.

Sierra csöndben ült, gondolkodott. Omára gondolt, a jövő évben várható hullámokra. Azután anyura és a hullámokra, amiket nem fog meglátni.

– *Igenis* bátor vagy. Életben maradsz, hogy legközelebb is segíthess. – A férfi szemébe nézett, és végre megértette, miféle erő lakozik Govin tekintetében. – Életben maradsz. Taníts meg engem is erre a fajta bátorságra!

*

Retha nézte a fiait, akik fesztelenül üldögéltek még vizes ruhájukban. Két egészen különböző férfi – és pillanatnyilag pontosan ugyanabba az aggodalomba bonyolódtak a gondolataik.

Miként szerethet az ember egy olyan világban, amelyik nem mindig biztonságos?

Az asszony leült közéjük a kanapéra, és a reményei szerint könnyebben kibogozhatóval kezdte.

– Már nem sokat kell várni.

Jamie takaróval bebugyolált feleségére nézett, akinek három kilencéves szobalány leste a kívánságait.

– Ez anyai megérzés vagy annál több? – kérdezte. Hamar megtanulta tisztelni a szülői megérzéseket.

– A kislányod Sullivan. Komolyan azt képzeled, hogy a téli napforduló másnapján érkezik, és elszalasztja a parádés belépő lehetőségét?

– Nat szerint ma jön – kuncogott a férfi. – Ő már fölkészült.

Az asszony szokás szerint a kimondatlan szavakat is meghallotta.

– Te is jobban fölkészültél, mint hinnéd.

Jamie mélyet sóhajtott.

– Hogy is mondogattad régen? Hogy néha azt kívánod,

bárcsak rendes, unalmas kisbabákért álltái volna sorba?

– Hiába kerestem azt a sort. – Retha ajka megrándult. – Natnél reménykedtem, de a jelek szerint ő is ugyanabban a sorban kötött ki, ahol Nell meg én. – Elmosolyodott. – Túl fogjátok élni. Valószínűleg.

– Most aztán jól megnyugtattad, anyu! – horkant föl Devin.

Retha mosolygott, pontosan tudta, hogy már tényleg azt tette.

– Hát nálad mi újság? Azon kívül, hogy lelocsoltad anyádat, örökbe fogadtál egy új hugit, és szerelmes lettél, milyen bajba keveredtél mostanában?

A kérdezett csak a száját tátotta.

Az asszony kivillantotta a fogsorát.

– Anyai megérzés. Soha ne becsüld alá! – Azután megsajnálta a fiát. – Ez a Sierra aranyos kislány. – Tudta, hogy pillanatokon belül rátérnek a másik lány ügyére is.

– Ma úgy megijesztett, hogy se köpni, se nyelni nem tudtam. – Devin a homlokát ráncolta. – Ott állt egy hegy magasságú szörnyeteghullám előtt, és suhintott a varázspálcájával.

Retha nem bíbelődött ama körülmény felidézésével, hogy a fia akkor közvetlenül Sierra mellett állt. Meg hogy ez a tudat egy ideje kísértette az álmaiban.

– Osztozik a te kalandvágyó természetedben.

És az óriási igényében, hogy megmentsen másokat.

– Sokkal nagyobb a varázsereje, mint az enyém. Több veszély fogja fenyegetni.

Az asszony újra meghallotta, amit a fia nem mondott ki.

– A varázserő súlyos tehertétellé válhat, és nem mindig várja ki, hogy egy boszorkány fölkészüljön rá. – Megfogta Devin kezét. – A világnak szüksége van olyanokra, akik hajlandóak vásárra vinni a bőrüket.

Meg olyanokra, akik képesek végignézni, hogy a szeretteik a veszély útjába állnak.

Tudta, csakhamar mindkét fiú megtanulja, hogy ez utóbbi sem csekély bátorságot követel.

Na de ennyi komolyság bőven elegendő egy szuszra. Megveregette Jamie kezét, és Devinre nézett.

– Az öcsédtől végre kapok unokát. Lauren hogy viszonyul a gyerekekhez?

Jamie fölnyerített, ahogy a bátyja kis híján lenyelte a nyelvét.

– Mit mondtam, haver?

– Hát ő már... Én... Mi ugyanis... – Devin az anyja legnagyobb örömére összevissza dadogott. Pedig neki vajmi ritkán szokott elakadni a szava. Imádni valóan elvörösödött, azután kereket oldott. – Sütit kérek!

Retha elégedett ábrázattal fészkelte be magát még jobban a kanapén.

– Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar bekövetkezik.

– Ez még nem eldöntött tény – figyelmeztette Jamie.

Jaj, hát tudta ő azt. De azt is tudta, hogy a fia nem ballag, ha futhat is. Sosem a kisebb ellenállás útját választja. És nem Sierra az egyetlen boszorkány, aki ma letaglózta Devint a bátorságával.

Ha Retha jól ismerte a fiát, akkor Devin ellenállhatatlannak találta az ilyesmit.

*

Sierra tömte magába a süteményt. Eljött az ideje, hogy átadják Aervynnek a születésnapi ajándékait, és a lány még mindig eléggé félárbocon érezte magát, de a Rikító Rakéta érkezéséről semmiképp sem akart lemaradni. Ő is segédkezett a varázsfestésben Devinnek.

Minden idők legkirályabb repülő seprűje készült el. És a leggyorsabb is, valószínűleg azért, mert tervezője a söprögetés helyett a repülést tartotta szem előtt. Takarítás közben nincs sok jelentősége az egész légellenállástani hogyishívjáknak.

A lány figyelte, amint Aervyn ráveti magát az első ajándékaira, és mindegyiket imádja. *Harry Potter-könyvso*rozatot kapott a nagyszüleitől – az ő hangjukon felolvasó bűbájjal. Láthatatlanná tevő köpenyt Jamie-től és Nattől – irtó murisan nézett ki benne,

ahogy csak az edzőcipője kandikált ki alóla. A bújócska ettől kezdve új értelmet nyert.

A szüleitől Harry Potteres pizsamát és saját külön laptopot.

– Ez nem szétszedésre való! – szólt rá zord hangon Nell. Sierra kuncogott. Nell nem valami meggyőzően alakította a szigorú anyát.

Sophie-tól csúcsos kalapot – Mike-kal egy kamionrakomány fejvédő bűbájt építettek bele. Mivel két földboszorkány dolgozott rajtuk, immár mázsás sziklák sem egykönnyen törhették be Aervyn fejét.

Nell végighallgatta Sophie gondos magyarázatát, és fölhorkant.

– Ha jól sejtem, egy másik ajándék fogja érthetővé tenni, hogy a fiamnak a világegyetem legjobban védett fejére van szüksége.

Sophie nevetve tartotta föl a kezét.

– Az nem rám tartozik. Én csak elhárítom a fejsérüléseket.

Sierra gyanította, hogy Nellt a legkevésbé sem nyugtatta meg, amikor Aervyn kibontotta a következő ajándékot – egy csomó sebgyógyító balzsamot Giniától meg Moirától, valamint kézzel rajzolt sárkányos ragtapaszokat Miától meg Shaytől. Aervyn fölalá ugrált.

– Amíg nincs puklim, nem vehetek föl egyet?

– Dehogynem – kuncogott Mia. – Csinálunk még, ha kifogysz belőle.

Ezután Aervyn eljutott az utolsó ajándékhoz, és izgatottan elkerekedett szemmel tépte le a papírt a Rikító Rakétáról.

– Dev bácsi, ez a legesleggyorsabb seprű? Az egész világon?

Nell megragadta a seprűt, ahogy a kisfiú átvetette rajta a lábát.

– Ügyes próbálkozás, szuperfiú. – Szinte átdöfte öccseit a tekintetével. – És mégis, ki fogja tartani vele az iramot, és vigyázni rá, nehogy baja essen?

Devin a vigyorával maga volt a megtestesült kópéság.

– Ezt tulajdonképpen megoldottuk. – Intett Mattnek, aki egy másik seprűvel a kezében állt. Egy csillogó lilával. – Sierra fogja

kísérni.

Ez az övé?

Sierra teljesen elolvadt. És minden porcikája repülni vágyott.

Nell kinézett az ablakon a sötétedő esti égboltra, vissza az izgalomtól remegő kisfiára, és két tűzgolyót gyújtott a tenyerén. Az egyiket a Rikító Rakéta elejére, a másikat Sierra új légi járművére helyezte. Fényszórónak.

– Eredj, repülj egyet, szuperfiú!

Sierra kuncogva figyelte, ahogy a házban mindenki vagy ablakhoz, vagy fényképezőgépért rohant – vagy pedig seprűért.

*

– Majd emlékeztess, hogy a hatodik születésnapi bulija előtt jobban aludjam ki magam! – huppant le Jamie a felesége mellé, és érezte, hogy a lopakodó álmosság átjárja a csontjait. A seprűnyélen repülés az ifjúságnak való, kivált a Rikító Rakéta szuperszonikus sebességével. Nat hasára tette a kezét.

– Itt a nagymama, úgyhogy most már bármikor kibújhatsz! – Ásított. – Bár nem bánnám, ha előbb szundíthatnék egy sort.

A felesége mosolygott.

– Ha továbbra is ennyit mókáztok a srácokkal, akkor nem sokáig fog békésen gubbasztani odabent.

A férfi egy kis tűzgolyót gyújtott a tenyerén, és ujjongott, amikor válaszul Nat pocakja fölött egy ugyanolyan formálódott. Már napok óta játszották ezt. Úgy érezte, nincs is ennél nagyobb királyság, és ettől még inkább őrültségnek tűnt, amit ma reggel művelt.

Egész nap e miatt a döntése miatt őrlődött.

– Ma reggel nem lett volna szabad elmennem.

– Teljes három és fél percre magamra hagytál. – Nat szeme résnyire húzódott. – De persze nem erre gondoltál.

Nem hát.

– A boszorkánylét örökös egyensúlyozás. Varázserő és hétköznapi élet. Felelősség és szórakozás. Lehetséges és

lehetetlen. – És pont mire Jamie majdnem kiokoskodta az elrendezést, megváltoztak a játékszabályok. – Most más a helyzet. Ma reggel nem szülő módjára gondolkoztam. Nell igen, ő csak azért jött velünk, hogy egy darabban hozzon haza engem és Devet.

– Alábecsülöd a nővéredet. – A felesége egy pillanatra elhallgatott, újra megsimogatta a pocakját. – És helyesen tetted, hogy elmentél.

Ez nagyon magabiztosan hangzott.

– Meg is halhattunk volna, Nat.

– Tudom. – Az asszonynak a szeme sem rebbent. – De nem haltatok meg. Azt hiszem, egészen máig nem igazán értettem meg, miféle kötéltánc vár rád.

Jamie döbbenten fürkészte az arcát.

– És ez nem zavar?

Nat elmosolyodott, és a tekintetétől a férfi óhatatlanul nyelt egyet.

– Többek között az örömre való képességedet szeretem benned kezdettől fogva. De sosem értettem, miből ered. – Könnyes szemmel fogta meg a férje kezét. – A mai napig. Tanítsd a kislányodat, Jamie! Segíts neki megtalálni ugyanazt az örömöt, hogy elbírhassa a terhet, ami a varázserejével együtt jár.

Jamie úgy érezte, bármennyire igyekezett is eddig, hogy kiérdemelje ezt az asszonyt, az mind semmi.

– Megteszek minden tőlem telhetőt – felelte kissé tétova mosollyal. – Feltéve, hogy valaha is előbújik a kicsike.

Nat elfintorodott.

– Jaj, azt hiszem, már útnak is indult.

A férfi agyát mintha megrázták volna.

– Micsoda? Ebben a pillanatban?

A helyiségben minden fej feléjük fordult. Nat előregörnyedve is kuncogott, erőteljesen szuszogott.

– Aha. Fogadni mernék, hogy ilyen érzés a vajúdás.

23. FEJEZET

Sophie rámosolygott Moirára.

– Kíváncsi voltam, meddig vár még, mikor árulja el a férjének, hogy vajúdik.

– Első szülőhöz képest derekasan helytállt. Azok a jósló fájások már elég hosszú ideje ismétlődnek. Dicséretes, hogy ennyi lehetőséget adott a többieknek a soraik rendezésére. – Moira a kismama arcát kémlelte. – De most már hamar kijön a baba. Azt ajánlom, készítsd elő a dolgaidat. Megyek, szólok Devinnek meg Laurennek, hogy ők is csipkedjék magukat.

Sophie fölállt, és Nathez indult. Moira sosem tévedett az ilyesmiben. Megpróbálta fölmérni, mennyire kell lecsillapítani a helyiségben uralkodó izgalmat Nat nyugalma érdekében. Némelyik szülő nő teljes csöndet igényel. Mások a kezdeti szakaszokban jó néven veszik a felfordulást maguk körül. A helyiség pillanatnyi hangulata inkább az utóbbihoz közelített.

– Egyelőre jól van – mondta halkan Lauren, megérintve Sophie vállát. – Jamie viszont már-már hiperventilál.

Sophie nevetett. A bábák első feladata általában a várandós apukák ellátása.

– Légy szíves, keresd meg a higgadt elméket, és finoman kezdj hozzá a helyiség kiürítéséhez. Egyelőre nem sürgős.

Lauren merőn nézte.

– De várhatóan az lesz.

Nem kérdezte: kijelentette.

– Igen – Ha van kéznél egy gondolatboszorkány, akár munkába is állhat. – Milyen a baba idegállapota?

– Feszült. – Lauren egy pillanatra behunyta a szemét. Elakadt a lélegzete. – Sok szempontból hasonlít a kislány néhány boszorkányra, aki ma reggel szökőárral nézett szembe. – Újra fölpattant a szeme. – Megijedt a kicsi. És kész fejjel rohanni egy

sziklafalnak.

Sophie visszafojtotta a nevethetnékjét. Szülés esetén a fejjel előre pozíció nem rossz. Lauren aggódó szemébe nézett.

– Hamarosan világra jön. Ez a természeti erő némi hasonlóságot mutat egy tizenöt méteres hullámmal.

Lauren elsápadt.

– Nat készen áll erre?

– Még nem. – Majd annak is eljön az ideje. Ahogy mindig. – De nemsokára igen. Neked pedig az a dolgod, hogy akkor is higgy ebben, ha ő nem hisz. – Mert valószínűleg erre is sor kerül. A szülő nők már jóval a maratoni futók előtt fölfedezték a „falnak ütközést". Meghallotta, hogy Natnél újabb összehúzódás kezdődik, és az órájára pillantott. Három perc. A csudába! Moirának igaza volt. Ez hamar jönni fog. Laurenre nézett. – Mindegy. Hívd ide Devint!

A sebességből ítélve, amivel Devin kilőtt a tömegből, Lauren nem akármilyen hangerővel szólíthatta meg.

– Mi az? Mi a baj?

Sophie igyekezett nyugalmat sugározni. A téboly magától is megérkezik, és ideális esetben nem a szülészcsapatból indul ki.

– Készítsd elő a körödet!

A férfi nagy szemeket meresztett.

– Most?

– Most.

Sophie a legmagasabb sebességfokozatra kapcsolt, szétválasztotta a tömeget, elkapta Retha tekintetét. Eljött a helyiség kiürítésének ideje. És ekkor mindenki megdermedt, mert Aervyn gondolathangja elbődült. *Kifelé mindenki! Nat mindjárt szül, és zavarjuk. Várhatunk mind a kertben, meg minden.*

Caro megpaskolta a fejét.

– Az első babáknak hosszú idő kell, csodafiú. Talán várjunk inkább az én házamban!

– Nem! – vigyorgott Aervyn. – A kislány osztozni akar a

születésnapomon, úgyhogy nagyon gyorsan fog jönni. – Megveregette Nat hasát, majd leszökkent az asszony foteljának karfájáról. – Most alakítsunk kört, és majd elteszek neki egy kicsit a tortából.

A helyiség éppen idejében ürült ki Nat következő fájása előtt. Sophie letérdelt a pácienséhez, és gyorsan végigpásztázta. Jó oxigénszint, erős szívverés, a szervezet fölkészül a gyermekszüléskor szükséges megnyílásra. Kiváló! Fölnézett Natre, megnyugtató fény csillogott a szemében.

– Nagyon jól viselkedik odabent. Te hogy érzed magad?

Nat kifújta a levegőt.

– Kicsit ijedten. Nem számítottam rá, hogy a korai fájások ennyire hevesek.

Sophie letapogatása kimutatta, amit Moira már tudott.

– Ezek nem a koraiak, kedvesem. Egyenesen beleugrottál a sűrűjébe. – Megérett az idő egy kis igazmondásra. – Úgy tűnik, ez a kislány gyorsan és vadul fog kibújni. Csak mellette kell maradnunk. Meglehetősen viharos lesz, de nem hiszem, hogy nagyon sokáig fog tartani.

Nat továbbra is egyenletesen lélegezve bólintott.

– Az adott pillanatra összpontosítunk.

– Úgy van! – Sophie a fejével Jamie felé intett. – A következő fájás után bevisszük a szülőszobába, a kádba. – Egy hatalmas, kellemes medence állt Nat rendelkezésére a vajúdáshoz és a szüléshez, amennyiben igényli. A legtöbb kismama igényelte – a víz maga a gyönyörűség.

Jamie bepánikolós képet vágott.

– Még nem töltöttük föl meleg vízzel.

Sophie igyekezett nem nevetni.

– Tele a ház boszorkányokkal, Jamie.

– Ja, persze. – A férfi körülnézett. – Anyu! Előkészítenéd a kádat?

Retha az ajtóból hunyorított rá.

– Matt már intézi. Vedd föl a strandsortodat. Ha te készen

vagy, mi is.

Jamie leguggolt a felesége elé.

– Hogy szeretnél odajutni, édesem? A saját lábadon, vagy vigyelek, vagy teleportálhatunk is.

Nat mosolyogni próbált, noha épp rátört a következő fájás. Belekapaszkodott a férje vállába.

– Tudok járni. Azt hiszem – nyögte, miközben a hasa megrázkódott.

Sophie újra végigpásztázta, amíg átmentek az előszobán. Nat kitisztogatta a feszültséget a fájásokból, ahogy minden eddigi páciensénél. Jó. Már nem sok választotta el őket a nagy ugrástól. Más néven attól a pillanattól, amikor elszabadul a pokol.

*

Ahogy Nat nyomában lépkedtek az előszobában, Lauren örült, hogy gondolatboszorkány. Máskülönben Devinre pillantva akár azt is hihette volna, hogy a férfi olyan higgadt, amilyennek mutatja magát.

– Most hogyan tovább?

– Hagyjuk, hogy Nat és Jamie beszálljanak a medencébe.

– Devin megszorította a kezét. – Lazíts! Először is kapcsolódj össze Nattel, és küldj neki abból a derűből, amit úgy szokott inni, mint a vizet.

Lauren a homlokát ráncolta, próbálta kiokoskodni az elrendezést.

– Hogyan kapcsolódunk össze a kör többi tagjával? – Azután megérezte Caro és Retha bejövő gondolatkapcsát.

– Nem érdekes.

– Szülési köröknél ezek ketten mindig nagyon ott vannak – vigyorgott Devin. – Energiát sugároznak nekünk, mi pedig Natnak és Jamie-nek.

Lauren alig hallotta. A fejében emelkedő áradatnál elképesztőbb érzést még sosem tapasztalt. Egy pillanatig várt, áthatották a rezgések.

– Kint hányan vannak?

– Mindenki. – A férfi kurta válasza megrendítette. – A boszorkányok varázserőt küldenek. És mindenki együtt szeretetet.

Lauren mély lélegzetet vett, elárasztotta a varázserő – az utolsó cseppig hozzáadva a legjobb barátnője és a Nat által választott férfi iránt táplált minden szeretetet. Azután meg

fogta Devin kezét, és fölkészült, hogy közvetítse a hatalmas üdvözlést, amely a pici lány érkezésére várt.

Sophie és Ginia a medencénél térdelve néztek föl. Nat javában küzdött egy újabb fájással, Jamie hátulról hozzásimult a szülőmedencében. A pánik elmúlt, most tiszta koncentrálás váltotta föl.

Lauren áhítattal, de egyáltalán nem meglepetten figyelte a barátnője bátorságát.

– Már nincs sok hátra – suttogta Sophie.

Ahogy a méhösszehúzódás alábbhagyott, Nat kinyitotta a szemét, és nagyot kortyolt a pohár vízből, amit Ginia nyújtott neki. Jamie szavak nélküli mormolással jelezte háláját és büszkeségét.

Devin újra megfogta Lauren kezét. Eljött az összekapcsolódás ideje. Lauren már érezte is a sziklaszilárd testvéri köteléket, ami Devint az öccséhez fűzte.

Lauren kinyúlt, gyöngéd kapcsot kínált legjobb barátnőjének. *Erezd ezt, Nat! Érezd, mennyire szeretnek téged!* Hagyta, hogy az áradat kitóduljon az elméjéből, körbehömpölyögje Natet és a hasában a kislányt.

És élvezte az örömöt, hogy először osztja meg legjobb barátnőjével a varázslatot. Nat szeme döbbent áhítattal csillant föl, és Jamie szemében is fény gyúlt, ahogy óvatosan karjába zárta a feleségét.

Nat varázserővel áthatva, kitisztult szívvel ment keresztül a következő fájáson, teste megfeszült. Sophie megérintette Lauren karját.

– Csatlakoztasd be a babát! Ideje.

Lauren a közösségi örömbe merülve nyújtotta a lehető leggyöngédebb összeköttetést a babának – és elállt a lélegzete, ahogy egy puhatolózó gondolatkapocs nyúlt az övé felé. *Szeretünk téged, édes kislány!*

Szeretet borította el a szülési kört, a belső körben helyet foglaló tizennégy embert éppúgy, mint az őket körülvevő több tucatot. Megállt az idő, ahogy szívek szólongatták a boszorkányközösség legújabb tagját.

A kislány egy pillanatig csak fülelt, a végtelen szeretetben ringatózva.

Azután föllángolt, a szabadság felé tört a varázserő. A baba gondolatai egyvalamire összpontosultak. Útnak indult kifelé.

Most! Nat félig kiszökkent a szülőmedencéből, artikulátlan ordítást hallatott, ahogy testébe csapott a kétségbeesett vágy, hogy *nyomni!*

Laurennek alig sikerült annyi korlátot összerántania, amivel ellenállhatott a sikoltó késztetésnek, hogy négykézláb csatlakozzon Nathez. Te jó ég. Ezt igazán megelőzhette volna valami figyelmeztetés.

Kábultan levegő után kapkodva figyelte, amint Nat teste végre elernyedt – majd azonnal ismét zaklatottan fölemelkedett. Jamie végtelenül elkínzott arccal tartotta viharban hánykolódó feleségét.

– Nem... bírom. Nem bírom – nyögte gyötrődő hangon az asszony. Koncentrációja széthullott, teste-lelke búvóhelyet keresve próbált menekülni.

És egymás után immár a harmadik fájás tört rá. Úristen! Lauren még soha nem érezte magát ennyire tehetetlennek.

Sophie megragadta a kezét.

– Kapcsolj be engem! *Azonnal* kapcsolj be Nat fejébe!

Lauren szót fogadott, elszorult a torka a félelemtől.

Még mindig összekötve érezte Sophie feltétlen bizalmának és szeretetének súlyát, ahogy a zűrzavar közepébe csapódott.

Sikerülni fog, Nat! Ideje nyomni, édesem! A kislányod úton van, és a segítségedre szorul.

A világ egy pillanatra mozdulatlanná dermedt – azután Nat magába itta a reményt, amit Sophie kínált neki. Valami lehetetlenül mély belső kútból további erőt merített. És ezúttal a fájás bekövetkeztekor testének minden egyes sejtje lefelé nyomott.

És Lauren végtelen megrökönyödésére Nat félelme elillant, határtalan odaadás váltotta föl.

Sophie mélységes egyetértéssel mosolygott.

– Helyes! – Parancsoló tekintettel nézett le Laurenre. – Nat most elvégzi a maga feladatát. Te készülj föl a pici lány varázslására.

Lauren megszorította Devin kezét. Sokszor hallotta már a történeteket, de eddig a pillanatig nem igazán hitt bennük.

Most már hitt.

Sophie rátermett kezében hagyta Natet, és a Devinnel létesített összeköttetésére koncentrált. Érezte a készenlétben várakozó kör egyenletes támogatását.

Visszafojtotta a lélegzetét, ahogy Nat egy pillanatra elcsöndesedett.

Azután úgy kapaszkodott, mintha az élete függne tőle, amikor belobbant a dinamit.

*

Elsőként Sierra érezte meg a szülőszobából kicsapó, iszonyatos erejű vihart, ahogy minden belső csatornáját ráhangolta a roppant energiákra. Görcsösen kapaszkodott egyik oldalon Miába, a másikon Aervynbe. A szülinapos fiúcska szeme elkerekedett.

– Ez pont olyan, mint nálam. Mint amikor én születtem.

A belső kör kilenc boszorkánya Caro és Retha vezetésével egy emberként fordult szembe a hálószobából kitóduló varázserő-áradattal.

Sierra félelemmel vegyes csodálattal figyelte, amint egyik boszorkány a másik után állt föl mögöttük. A házon belül és kívül több tucatnyian tették ugyanazt. Annyi varázserőt merítettek, amennyivel csak bánni tudtak, és leföldelték a boszorkánymagzat biztonsága érdekében.

Egy lila hajú kisfiú csöndben markolászott és földelt, egyszerre sosem nyúlt több varázserőhöz, mint amennyit Sierra egy szál gyertya meggyújtásához használt volna. A gyermek szeretetteljes, kitartó fáradozása láttán kis híján térdre esett.

Fölegyenesedett, és ő is csatlakozott a többiekhez. Merített és földelt. Védte a kisbabát.

Nell fölnézett, ahogy a fejük fölött mennydörgés robajlott, és szél süvített körbe a házban.

– A mindenit! Gondolom, légboszorkány is.

– Nem. – Sierra nyelt egyet, és megpróbálta átlátni az összefüggéseket, ahogy mindannyiukat ostromolta a varázserő. – Azt hiszem, ezt mind tűzzel műveli.

Aervyn bólintott, még nagyobb szemeket meresztett.

– Mama, nagyon megijedt a kislány.

Nell erősebben megszorította a fiúcska kezét.

– Segítenünk kell neki. Tartanunk kell őt, elvennünk tőle mindezt az erőt, és valami biztonságos helyre tennünk.

Sierra szünet nélkül gyűjtögetett és földelt, nem talált szavakat, hogy egy ilyen pinduri baba ennyi varázserővel bír.

Azután megérezte, hogy a villám lesújtani készül.

A kör varázsereje azonnal fölszállt a fogadására. Ruganyos védőpajzs, hogy fölfogja a villámcsapást.

NE! Sierra előreugrott, de elkésett. Akkor kapott varázserő után, amikor a villám belevágott a pajzsba, és százfelé fröccsent szét, a boszorkányok siettek, hogy eltakarítsák.

Sierra a fejét csóválta a felfordulás láttán, ahogy a szülőszobából kiáradó energiák egy pillanatra elcsitultak. A fenébe, hát egyikük sem kapott még el villámot?

Nem. Devin hangjában árnyalatnyi humor rezgett. És azt

hiszem, továbbiakat is várhatunk. Te vezeted a villámhárító őrjáratot. Vedd magad mellé Aervynt!

Sierra megragadta a csodafiú kezét.

– Ideje átmennünk szuperhősösbe. Föl tudsz vinni bennünket a tetőre? A seprűkkel együtt.

Aervyn szemlátomást majd' kiugrott a bőréből örömében.

– Kapaszkodjatok! – fogta meg Nell a kisfiú másik kezét, miközben teleportáltak.

Sierra izgatottan fordult oda. Sietniük kellett.

– Tudok vigyázni a fiadra!

– Persze, hogy tudsz. – Nell ismét tűzgolyókat biggyesztett a két seprűre. – És most már látod is. Menjetek!

Gyorsan a tetőnyeregre pattantak, körös-körül energia sistergett, azután lobogó köpönyegben szálltak a seprűnyélen. Sierra kemény, tál alakú pajzsot képezett, éppen akkor, amikor a következő villám becsapott. A lány elhúzott balra, térdével szorította a seprűt, és a pajzs legszélével elkapta a villámot. Győzelem. Éppenhogy.

Most félelmetes erejű villám sújtott le az égből, perzselő tűzsávok hasítottak a szurokfekete éjszakai égboltba. Szél pofozgatta a seprűjüket, ide-oda dobálgatta őket, ahogy

röpködtek a pajzzsal, viharlovagokként verték vissza a villámokat az égre.

Sierra lebújt egy tűzsáv alatt, amikor az elágazott – és hallotta Aervyn eszelős kacaját, miközben a kisfiú varázserőt lobbantott föl. A földkerekség egyetlen születésnapi ajándéka sem versenghetett ezzel.

Kivéve esetleg egy új unokatesót.

*

Devin érezte, hogy Lauren csitítani próbálja a babát. Mintha csak tigrist babusgatott volna. Egy nagyon vad, nagyon ijedt tigrist.

De legalább a ház még nem állt lángokban, hála a rendkívül

szorgos varázsvödrös brigádnak.

A férfi látta, hogy Sophie lehajtott fejjel guggol Nat mellett, bátorítja, hogy újabb menet nyomáson vergődjön keresztül, közben Jamie az asszony hátához tapad. Egyszer talán majd elhalványul a rettegés, és csak az esemény szilaj szépségére fognak emlékezni.

Egyelőre azonban Devin azzal volt elfoglalva, hogy kezelni próbálta a teljességgel meggondolatlan varázslást, amit a leendő unokahúga előbújás közben zúdított a külvilágra. Villámhárító járőrszolgálatot működtettek, a helyszínen tartózkodó összes vízboszorkány tüzeket oltogatott, és Devin szinte biztosra vette, hogy fél Berkeley azt hiszi, megvirradt, mivel akkora tűzgolyó függött a ház fölött, mint egy kisebbfajta bolygó.

Igazán alkalmas megoldás az év legsötétebb éjszakájának megvilágítására.

Ami kevés energiát Devin még meg tudott spórolni, azzal az édesanyja elméje után nyúlt. *Mindenki tartja magát odakint?*

Hát persze. Az asszony higgadtsága némileg megnyugtatta fia zilált idegeit. *Mi mást tennénk?*

El sem tudom hinni, hogy te ezt háromszor végigcsináltad.

Gyöngyöző kacaj válaszolt. Később is ráérsz megköszönni.

Devin egy újabb izzó varázserőáram után nyúlt. A kis ebadta megpróbálta fölhevíteni a szülőmedence vizét. *Ezzel leforráznád magadat és az anyukádat, csacsi lány*.

Lauren visszasiklott a kapcsolatba, az elméje nagyot zökkent.

Baromira életem legdurvább egyezkedése.

Már megint kidobott?

Ja.

Devin unokahúgának modora még hagyott némi kívánnivalót maga után. A férfi elvigyorodott. Tipikus Sullivan.

Pásztázott, hogy kifigyelje a kislány következő csalafintaságát – és huss! Egyszeriben megszűnt a varázserővihar.

Fölpattant a szeme.

És megpillantotta Laurent, aki teljesen elérzékenyülve az ő

válla fölött kukucskált a szülőmedencébe.

Devin lassan megfordult – és látta, hogy a legújabb Sullivan baba tökéletes nyugalomban úszik a vízen, nagy barna szemét a szüleire emeli.

Félig-meddig föl volt készülve a szívébe zúduló szeretetre, hiszen Aervyn nem olyan régen született.

A vágyakozás pörölycsapása viszont teljesen felkészületlenül érte. A szülei karjában összekucorodó, csodálatos, pucér babára nézett. És megkívánta. Sóvárgott utána. Azután Laurenre sandított – és már azt is tudta, kivel szeretne ilyen babát.

Cifra káromkodásban tört ki. Magyarázkodott volna, de a kutya se figyelt rá.

Azután föladta, és hagyta, hogy az aznapi harmadik árhullám a szívét borítsa el.

Lauren felé nyúlt, fél kézzel átfogta a vállán, és a mellkasára vonta. Egy utolsó pillanatig beszívta a nő hajának még tengervíztől sós illatát. Azután nekiveselkedett.

– Légy a feleségem!

A nő fölkapta a fejét, pontosan olyan arcot vágott, mint reggel, mikor a tizenöt méteres vízfal zúdult rájuk.

– Hogy?

Devin az egész életét gondolatboszorkányok között töltötte. Nem szólt semmit. Csak megnyílt.

Figyelte, ahogy a hullámok fölcsapnak a nő szemében. Hitetlenkedés. Vágyakozás. Félelem. Azután végre az, amit igazán látni kívánt. Lauren rátalált a belső kalandvágyára.

Devin vigyorogva forgatta körbe, ahogy a nő a szájára tapasztotta a sajátját. Esetleg megfontolhatnák, hogy úszóleckéket vegyen.

24. FEJEZET

Moira már Jamie és Nat nappalijában, a nagy hintaszékben ülve várta, hogy a díszvendég megjelenjen. Kisbaba születésénél mindig örömmel asszisztált – de mostanában még inkább becsben tartott minden egyes alkalmat.

Reménykedett, hogy ma talán ringathatja is a picurkát. Vagy ha ma nem is, a Varázsvilág jóvoltából később bármikor eljöhet hozzá.

A kanapén ülők arcára nézett. Devinre – a férfira, aki végre felnőtt. Mellette a teljesen letaglózottnak tűnő, aranyos Laurenre, aki csak az imént vállalkozott egy nyaktörő kalandra az egész kompánia leghebehurgyább Sullivanjével és – ha Moira jóstála nem tévedett – legalább egy pár boszorkánytehetségű babával.

Sierrára, akit magával ragadott első boszorkánypalánta-születési élménye.

Nellre és Dánielre, akik a saját kisfiúk nem is olyan régi érkezésére emlékeztek.

Moira vén füle hallotta meg elsőként a lépcsőn közelgő lépteket. Már készítgette a karját – azután, ahogy Jamie a kislányával a karjában a szobába lépett, Moira már tudta, hogy előbb még egyszer-kétszer meg fognak állni.

Kenna. *Tűzben született*. Kutató alkat lesz ez a gyönyörű kicsike. Sötét szeme tágra nyitva csillogott – végtelenül eleven apróság.

Ahogy Moira figyelt, az ösztönei azt súgták, hogy Kenna sorsának egy részecskéje ebben a helyiségben várakozik.

Sierra kinyújtotta a kezét, azután bocsánatkérő tekintettel ejtette le.

– Bocsánat, előbb biztosan mások szeretnék megfogni.

Moira nézte Sierra szemét – és tudta, hogy az este varázsa még nem fejeződött be.

– Kivárjuk a sorunkat, drága lányom.

Jamie erre Moirára pillantott, és kérdőn vonta föl a szemöldökét. Koránál fogva rendszerint Moirának jutott az első babusgatás. Az asszony csak mosolygott.

A férfi erre Sierra várakozó karjába tette Kennát, és leült Moira mellé.

– Te mire készülsz? – mormolta.

– Csak figyelj!

Sierra az ölében kényelembe helyezte a gyönyörű csöppséget – és dalra fakadt. Ősrégi, szépséges altatót énekelt, dallama mindannyiuk lelkébe hatolt. Moira szíve csordultig telt – ugyanezt a dalt dúdolta hajdan Ameliának, miként minden kisbabának, akit valaha is ringatott.

Éneklés közben Sierra végtelenül gyöngéden varázserőt merített, vizesen csillogó fényköntösbe burkolta Kennát. A kislány egy újszülött bölcsességével nézett föl rá.

Jamie elmosolyodott.

– Azt a betyár mindenit! – jegyezte meg halkan. – Van egy bébiszitterünk.

– Sokkal több annál, fiam. – Ahogy az altató véget ért, Moira fölemelte a hangját. – Úgy látom, őrangyalt választott magának a pici.

– Mi az? – nézett föl elrévült mosollyal Sierra.

– Egy ősi ír legenda, gyermekem. – Moira szemét pára futotta el, miközben Sierra tekintetét ismét az ölébe fészkelődön, édes kicsi lányka vonzotta magához. – Miután világra jön egy kisbaba, az első arc, amit az anyukáján és az apukáján kívül megpillant, azé a személyé, akit a sors az őrangyalául rendelt. Aki majd vigyáz rá, és segít megóvni minden bajtól.

Sierra áhítatosan nézett föl.

– És azt hogy csináljam?

– Csak szeresd őt, gyermekem! – Moira érezte, hogy következő szavainak igazsága a vérében kering. És ezúttal a megfelelő gyermekről szólnak. – Az idők kezdetétől mindörökké

a szeretet tartja biztonságban a nyughatatlan lelket.

Kenna mocorgott – és ugyanazok a táncoló fények kezdtek fölragyogni, amiket Sierra az altatódal közben varázsolt. Sierra halkan kuncogott, megigézte a baba mágiája, és kinyújtotta a kezét, hogy megcirógassa a pofiját.

– Hát jó, te okos kislány, az első leckéd a földvezetékekről szól. – Könnyedén megmozdította az ujjait. – Látod? Ezt egy picit ideteszed, azt ott megkötöd...

Nell csöndben Moirához hajolt, mialatt Sierra és Kenna kölcsönös csodálattal bámulták egymást.

– Ezt a történetet még sosem hallottam.

Moira csak mosolygott. Az ír legendák rendkívül alkalmazkodóképesek.